

SBĚRATEL POLIBKŮ

*James
Patterson*

KLOKAN

Copyright © by James Patterson
Translation © Ondřej Duha, 1999
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Z anglického originálu Kiss The Girls
přeložil Ondřej Duha.

Vydalo nakladatelství **ALPRESS**, s. r. o.,
v edici Klokan, Frýdek-Místek, **1999**
Vydání druhé.

ISBN 80-7218-406-7

Prolog

Perfektní zločiny

CASANOVA

Boca Raton, Florida, červen 1975

MLADÝ VRAH žil už tři týdny doslova *uvnitř zdí* luxusního patnáctipokojového domu na pláži.

Slyšel zvenku šepot příboje Atlantiku, ale nikdy nepodlehл pokušení vyhlédnout ven na oceán nebo na soukromou pláž s bílým pískem, která se táhla více než sto metrů daleko po břehu. Uvnitř toho bylo tolik, co musel za svého úkrytu ve skvělém domě ve středomořském stylu v – Boca Raton prozkoumat, prostudovat a provést. Už celé dny mu puls bušil jako perlík.

V ohromných prostorách domu bydleli čtyři lidé – Michael a Hannah Piercovi se svými dvěma dcerami. Vrah je špehoval na těch nejintimnějších místech v jejich nejintimnějších okamžicích. Miloval na nich každý detail, zvláště dokonalou sbírku mořských lastur, které patřili Hannah, a celou flotilu týkových lodí, které visely u stropu v jednom z pokojů pro hosty.

Sledoval jejich nejstarší dceru Coty – ve dne i v *nocí*. Chodila s ním do střední školy St. Andrews. Byla úžasná. Žádná dívka ve škole nebyla tak krásná ani chytrá jako Coty.

Zajímal se také o Karrie Piercovou. Bylo jí teprve třináct, ale už rostla do krásy.

Měřil skoro dva metry, ale přesto se snadno vešel do potrubí klimatizace v domě. Byl hubený a ještě nezačal přibírat. Byl to docela pohledný student.

Ve svém úkrytu měl hromadu pornografických románů, které nakoupil při několika horečnatých výletech do Miami. Získal závislost na *Orálních hrátkách*, *Pařížských školačkách* a *Zasvěcení do rozkoší*. Uvnitř zdí ukrýval i revolver Smith & Wesson.

Do domu a ven se dostával sklepním oknem, které mělo rozbitou závoru. Někdy tam dole i přespával za starou vrčící lednicí Westinghouse, kam Piercovi dávali zásoby piva a limonády pro večírky na pláži, které často končily velkým ohňostrojem.

Po pravdě se té červnové noci cítil ještě podivněji než obvykle, ale strach neměl. Byl v pohodě.

O něco později toho večera si potřel tělo jasnými pruhy a cákanci třešňově rudé, oranžové a žluté. Byl *válečník*; lovec.

Nad stropem Cotyiny ložnice – vlastně přímo nad její hlavou – překládal z místa na místo pochromovaný revolver ráže 22 a své ohmatané knihy.

Přišla noc s velkým N. Začátek všeho, na čem v jeho životě opravdu záleželo.

Pohodlně se usadil, začal znovu pročíтал své oblíbené pasáže z *Pařížských školaček*. Baterka slabě ozařovala stránky. Byla to opravdová bomba, ale také pěkný hnus. Psalo se tam o „váženém“ francouzském právníkovi, který podplácel tlustou ředitelku, aby ho pouštěla na noc do internátní školy pro dívky z lepších rodin.

Za chvíli ho četba unavila a podíval se na hodinky. Už byl čas, skoro tři ráno. Když odkládal knížku a díval se skrz mřížku klimatizace, třásl se mu ruce.

Opájel se myšlenkou: *Můj opravdový život každou chvíli začne. Opravdu to chci udělat? Ano, chci!...*

Opravdu žil ve zdech plážového domu Piercových. Brzy bude tahle děsivá noční můra na titulních stránkách všech hlavních novin v celých Spojených státech. Nemohl se dočkat, až si přečte Boca Raton News.

CHLAPEC UVNITŘ ZDÍ!

ZABIJÁK, KTERÝ ŽIL DOSLOVA VE ZDECH RODINNÉHO DOMU!

I VE VAŠEM DOMĚ SE MŮŽE SKRÝVAT ZUŘIVÝ VRAŽDÍCÍ MANIAK!

I ve spánku byla Coty Piercová ta nejkrásnější dívka. Měla na sobě moc velké tričko Univerzity Miami, které se jí vyhrnulo a odhalilo růžové hedvábné kalhotky, jež skrývala pod ním.

Spala na zádech, opálené nohy překřížené. Ústa měla pootevřená a

rty tvořily malé o. Z jeho výhodného místa vypadala křehce a nevinně.

Byla to už skoro dospělá žena. Jen před několika hodinami ji sledoval, jak se naparuje před zrcadlem. Pozoroval ji, jak si sundává růžovou krajkovou podprsenku. Pozoroval ji, jak si prohlíží svá perfektní ňadra.

Coty byla nesnesitelně nafoukaná a *nedotknutelná*. Dnes večer se to chystal změnit.

Opatrně a potichu odstranil kovovou mřížku ve stropě. Pak se vyplazil ven a spustil do modrorůžové ložnice. Svíral se mu hrudník a dýchal rychle a ztěžka. Jeden okamžik ho polévalo horko a hned se zase třásl zimou.

Na nohou měl dva plastické sáčky na odpadky, které uvázal nad kotníky, a na ruku světle modré gumové rukavice, které používala hospodyně Piercových při úklidu.

Připadal si jako úlisný bojovník Ninja a s tělem pomalovaným válečnými barvami vypadal jako Hrůza sama. Perfektní zločin. Ten pocit miloval.

Mohl to být sen? Ne, *věděl*, že to není sen. Opravdu se to chystal udělat. Zhluboka se nadechl a cítil, jak ho vzduch pálí v plicích.

Několik okamžiků si prohlížel tu klidnou mladou dívku, kterou tolikrát obdivoval v St. Andrews. Pak potichu vklouzl do postele k jediné a jedinečné Coty Piercové.

Sundal si gumové rukavice a jemně jí pohladil dokonale opálenou pleť. Představoval si, že po jejím těle roztírá kokosový opalovací krém. Už byl tvrdý jako kámen.

Dlouhé světlé vlasy měla vybělené sluncem a měkké jako králičí srst. *Ano, sny se opravdu plní.*

Coty náhle doširoka otevřela oči. Byly to zářící smaragdové drahoty a vypadaly jako nedocenitelné šperky od Harryho Winstona z Boca Raton.

Bez dechu vyslovila jeho jméno – jméno, pod kterým ho znala ve škole. Ale on si dal nové jméno; *přejmenoval se*, znovu se stvořil.

„Co tady děláš,“ vydechla. „Jak ses dostal dovnitř?“

„Překvapení, překvapení. Jsem *Casanova*,“ zašeptal jí do ucha. Jeho puls trhal všechny rekordy. „Vybral jsem si tě ze všech krásných dívek z Boca Raton, z celé Floridy. Nemáš radost?“

Coty začala ječet. „Pssst,“ řekl a zakryl její krásná malá ústa svými. Svým milujícím polibkem.

Té nezapomenutelné noci hrůzy a vraždy v Boca Raton políbil také Hannah Piercovou.

Krátce poté políbil třináctiletou Karrie.

Ještě než té noci končil, věděl, že je opravdový Casanova – největší milovník na světě.

DŽENTLMEN

Chapel Hill, Severní Karolína, květen 1981

BYL PERFEKTNÍ *džentlmen*. Za všech okolností nevtravý a slušný.

Myslel na to, když poslouchal, jak si dva milenci šeptají na procházce po břehu Univerzitního jezera. Bylo to romantické jako ve snu. Přesně jak to mělo být.

„Je to dobrý nápad, nebo tak pitomý, že se to ani nedá vyslovit?“ slyšel, jak se Tom Hutchinson zrovna ptá Roe Tierneyové.

Nastupovali do modré pramice, která se lehce pohupovala na jezeře u dlouhého doku. Tom a Roe se chystali si loďku na pár hodin „vypůjčit“. Tajná školní neplecha.

„Můj pradědeček říká, že projížďka na loďce po proudu ještě nikomu život nezkrátila,“ nadhodila Roe. „Je to bezva nápad, Tommy. Jdeme na to.“

Tom Hutchinson se rozesmál. „A co když se v tom člunu dělá ještě něco jiného?“ zeptal se.

„No, jestli myslíš nějakou rozcvičku, tak ta ti život spíš prodlouží.“ Roe si zkrřížila nohy a sukně se jí napnula přes vyzývavé boky.

„Potom je to *dobrý* nápad ukrást těm hodným lidem loďku na projížďku za svitu měsíce,“ připustil Tom.

„Vynikající nápad,“ stála si Roe na svém. „Ten nejlepší. Jdeme na

to.“

Jakmile jejich veslice odrazila od doku, vklouzl Džentlmen do vody. Nevydal žádný zvuk. Poslouchal bedlivě každé slovo, každý pohyb a každou nuanci fascinujícího milostného rituálu.

Byl skoro úplněk a jasné měsíční světlo ozařovalo Toma a Roe, kteří pomalu pádlovali ke středu třpytícího se jezera. Dříve toho večera byli na romantické večeři na Chapel Hill a podle toho byli i oblečení. Roe měla na sobě plisovanou černou sukni, krémovou hedvábnou blůzu, stříbrné náušnice ve tvaru lastur a perly své spolubydlící. Dokonalý úbor na projížďku po jezeře.

Džentlmen tušil, že šedý oblek, který má Tom na sobě, mu ani nepatří. Tom pocházel z Pensylvánie. Byl to syn automechanika, kterému se podařilo stát se kapitánem fotbalového týmu Dukeovy univerzity a dokázal si také udržet slušné studijní výsledky. Roe byla proslulá kráska z Univerzity Severní Karolína.

Zápasili s neposlušnými knoflíky a zipy, zatímco loďka pomalu plula po hladině. Roe nakonec zůstaly jen náušnice a vypůjčené perly. Tom měl na sobě rozepnutou bílou košili, která zakryla Roe jako stan, když do ní vnikl. Pod bdělým pohledem měsíce se začali milovat.

Jejich těla se hladce pohybovala a houpala loďkou. Roe tiše sténala a její steny se mísily se vzdáleným sborem vriskajících cikád.

Džentlmen cítil, jak v něm roste vztek. Začínalo ho ovládat jeho špatné já – brutální, potlačované zvíře, vlkodlak našich dnů.

Náhle Tom Hutchinson s tichým mlasknutím sklouzl z Roe Tierneové. Něco silného ho táhlo ze člunu. Než dopadl do vody, slyšela ho Roe vykřiknout. Byl to divný zvuk, který zněl jako *jááááh*.

Tom spolkl jezerní vodu a začal se dusit. V hrdle ucítil hroznou bodavou bolest, omezenou na jedno místo, ale velmi silnou a děsivou.

Pak síla, která ho táhla po zádech do jezera, náhle povolila. Byl volný.

Svéma silnýma rukama zadáka se chytil za krk a ucítil něco teplého. Z hrdla se mu valila krev a mísila se s vodou v jezeře. Zachvátila ho hrůza, pocit blízký panice.

Zděšeně si osahal krk a našel v něm zabodnutý nůž. *Proboha, pomyslel si, někdo mě bodl. Umřu tady na dně jezera a ani nevím proč.*

Roe Tierneová byla zatím v rozhoupané loďce v proudu tak zmatená

a šokovaná, že ani nehlesla.

Srdce jí rychle á hlasitě bušilo a nemohla skoro dýchat. Postavila se a začala zděšeně pátrat po jakémoliv známce po Tomovi.

To musí být nějaký pitomý vtip, pomyslela si. Už s Tomem nikdy nikam nepůjdu. Nikdy si ho nevezmu. Ani za milion let. Tohle není legrační. Byla zmrzlá a začala tápat na dně loďky po svých šatech.

Náhle něco vystřelilo z černé vody blízko loďky. Bylo to jako výbuch pod hladinou.

Roe viděla, jak se na hladině objevila hlava. Šlo rozhodně o mužskou hlavu... ale nepatřila Tomu Hutchinsonovi.

„Nechtěl jsem vás vyděsit,“ promluvil Džentlmen tiše, skoro konverzačním tónem. „Nebojte se,“ zašeptal, když se chytal okraje rozhoupaného člunu. „Jsme staří přátelé. Abych byl upřímný, sleduji vás už přes dva roky.“

Náhle začala Roe ječet, jako kdyby nastal konec světa.

Pro Roe Tierneyovou opravdu nastal.

První část

Mazlíček Crossová

KAPITOLA I

Washington, D. C., duben 1994

BYL JSEM na prosklené verandě našeho domu na Páté ulici, když to všechno začalo. „Lilo až praštělo“, jak ráda říkala moje malá Janelle, a na verandě bylo nejlépe. Moje babička mě jednou naučila modlitbu, kterou jsem nikdy nezapomněl: *Děkuju ti za všechno tak, jak to je.* Toho dne mi to připadalo správné – skoro.

Na zdi verandy byl přilepený komiks Garyho Larsona *Vzdálená strana*. Zobrazoval Výroční banket komorníků. Jeden z komorníků byl zavražděn. V jeho hrdle byl až po střenku zaražený nůž. Detektiv na místě vraždy říkal: „Bože, Collingsi, tohle nenávidím – začínat pondělí takovýmhle případem.“ Komiks tam byl proto, aby mi neustále připomínal, že v životě jsou i jiné věci než má práce detektiva v oddělení vražd v D. C. Na Damonově dva roky starém obrázku; který byl připíchnutý vedle komiksu, bylo napsáno: *Pro toho nejlepššího tátů na světě.* To byla další připomínka:

Hrál jsem na naše stárnoucí piano písně Sarah Vaughanové, Billie Holidayové a Bessie Smithové. Blues na mě v poslední době docela působilo.

Moje dvě děti, Damon a Janelle, seděly vedle mě na důvěryhodné, i když trochu rozviklané stoličce u piana. Janelle měla ovinutou ruku kolem mých zad tak daleko, kam až mohla dosáhnout, což bylo asi do jedné třetiny.

Jak Jannie, tak Damon věděli, že mám za sebou v posledních měsících nějaké životní komplikace a snažili se mě rozveselit. Hráli jsme a pískali blues, souly – občas trochu falešně, ale také jsme se smáli a tropili hlouposti, jak to mají děti rády.

Vyrušil nás zvuk těžkých kroků, které stoupaly po dřevěných, scho-

dech na naši zadní verandu. Pak zazvonil zvonek: jedno, dvě, tři cinknutí: Ať to byl kdokoliv, rozhodně spěchal .

„Bim; bam, čarodějnice je mrtvá,“ nabídl vám Damon svůj momentální nápad..Na očích měl velké černé brýle, které odpovídaly jeho představě o tom, jak má vypadat správný frajer. Vlastně takový i *byl*.

„Ne, to není,“ namítla Jannie. V poslední době jsem si všiml, že se z ní stává věrná obhájkyň svého pohlaví.

„Možná že se vůbec nejedná o čarodějnici,“ řekl jsem s tím správným načasováním. Děti se zasmály. Chápaly tolik mých vtipů, až mě to lekalo.

Někdo začal vytrvale klepat na rám dveří a nešťastně a poplašeně volal mé jméno. *Sakra, nechte nás být. Nepotřebujeme ted' v našich životech žádný poplach a neštěstí.*

„Doktore Crossi, otevřete! Prosím! Doktore Crossi!“ Hlasitý křik neustával. Nepoznal jsem tu ženu po hlase, ale soukromí neznamená nič v případě, že máte před jménem titul doktor.

Položil jsem dětem ruce na hlavy a naznačil jim, aby zůstaly sedět. „Já jsem doktor Cross, ne vy dva. Zpívejte dál a držte mi místo. Hned se vrátím.“

Běžel jsem k zadním dveřím a cestou popadl svůj služební revolver. Tahle čtvrt' není moc dobrá ani pro policajta, a to já jsem. Podíval jsem se ven přes zamlžené a špinavé okenní tabulky, abych zjistil, kdo je za dveřmi.

Poznal jsem tu mladou ženu. Bydlela ve čtvrti Langley. Ritě Washingtonové bylo dvacet tři a potulovala se ulicemi v okolí jako šedý duch. Byla chytrá a docela pohledná, ale nezapamatovatelná a slabá. V jejím životě došlo k tragickému zvratu, který se ji odrazil v obličeji. Ted' už byla nejspíš ztracená.

Otevřel jsem dveře a ucítil závan studeného a vlhkého vzduchu, který mě udeřil do tváře. Na Ritiných dlaních a zápěstích byla spousta krve, stejně jako na jejím zeleném koženkovém kabátu.

„Rito, co se vám proboha stalo?“ zeptal jsem se. Napadlo mě, že ji někdo postřelil nebo bodl kvůli nějakým drogám.

„Prosím, prosím, pojd'te se mnou.“ Rita Washingtonová začala kašlat a vzlykat současně. „Ten malý Marcus Daniels,“ řekla a křičela ještě hlasitěji. „Někdo ho bodnul! Je na tom špatně! Volá vás! Chce

vás, doktore Crossi.“

„Zůstaňte tady, děti! Hned budu zpátky!“ překřikl jsem hysterický jekot Ryty Washingtonové. „Nano, pohlídej prosím tě děti!“ vykřikl jsem ještě hlasitěji. „Nano, musím jít ven!“ popadl jsem kabát a vyrazil za Ritou Vashingtonovou do studeného, hustého deště.

Snažil jsem se nešlápnout na jasně rudé skvrny od krve, které se leskly jako čerstvá barva na schodech na verandu.

KAPITOLA 2

BĚŽEL JSEM po Páté ulici tak rychle; jak jsem jen dokázal. Cítil jsem *buch, buch, buch* svého srdce a pot, který se ze mně valil navzdory hnusnému, vytrvalému, studenému jarnímu dešti. V hlavě mi divoce bušilo. Každý sval a šlacha v mém těle se napínaly a žaludek se mi svíral.

Držel jsem jedenáctiletého Marcuse Danielse v náručí a pevně ho tiskl k hrudníku. Malý chlapec silně krvácel. Rita Washingtonová našla Marcuse na mastném, špinavém schodišti, které vedlo do sklepa v jejím domě, a dovedla mě k jeho zraněnému tělu.

Běžel jsem jako vítr a snažil se dýchat tak, jak mě učili v práci a všude jinde.

Lidé v Southeast, kteří se normálně o nic nestarají, na mě zírali, jak se řítím kupředu jako desetinápravový návěs, který se v centru utrhl.

Oběhl jsem špinavé taxíky a řval na každého, aby mi šel z cesty. Míjel jsem jeden strašidelný obchod za druhým a hniјící překližku počmáranou grafiti.

Přeběhl jsem přes střepy skla a rum, láhve od piva, drny plevele a hlínu. Tohle byla naše čtvrt, naše spoluúčast na Snu, naše hlavní město.

Vzpomněl jsem si na rčení, které jsem slyšel o D. C.: *Sehni se a ně-*

kdo na tebe šlápne, narovnej se a někdo po tobě střelí.

Jak jsem běžel, tekla z ubohého Marcuse krev jako voda z promočeného štěněte. Krk a paže jsem měl v jednom ohni a do svalů jsem dostával křeče.

„Drž se, hochu,“ říkal jsem chlapci: „Drž se, hochu,“ modlil jsem se.

Na půl cesty k cíli se ozval Marcusův slabý hlásek: „Doktore Alexi.“

To bylo všechno, co mi řekl. Věděl jsem proč. Věděl jsem o malém Marcusovi všechno.

Sprintoval jsem po strmé, čerstvě asfaltované příjezdové cestě k Nemocnici svatého Antonína, „Špagetárně svatýho Tondy“, jak se jí ve čtvrti někdy říkalo. Kolem mě projela ambulance, která mířila k ulici L.

Cestu k pohotovosti Svatého Antonína jsem znal. Byl jsem tam už mockrát. Ramenem jsem rozrazil důvěrně známé skleněné dveře. Byl na nich nápis POHOTOVOST, ale písmena se odlupovala a byly na nich škrábance nehtem:

„Už jsme tady, Marcusi. Už jsme v nemocnici,“ šeptal jsem chlapci, ale on mě neslyšel. Byl. v bezvědomí.

„Potřebuju pomoc. *Lidi, potřebuju pomoci s tímhle klukem!*“ řval jsem.

Poslíček s pizzou od firmy Pizza Hut by vzbudil větší pozornost. Člen ochranky se znučeně podíval mým směrem. Otráskaný nemocniční vozík přerachotil halou.

Spatřil jsem sestry, které jsem znal. Annie Bell Watersovou a Tanyu Heywoodovou.

„Přineste ho sem.“ Annie Watersová zhodnotila situaci a rychle mi udělala cestu. Na nic se mě neptala a odstrkovala z cesty ostatní okounějící nemocniční zaměstnance a chodící pacienty.

Proběhli jsme kolem recepce s nápisem PŘÍJEM v angličtině, španělštině a korejštině. Ve vzduchu visel pach dezinfekce.

„Zkusil si podříznout krk. Myslím, že prořízl krkavici,“ hlásil jsem cestou přeplněnou, bledě zelenou chodbou. Nápis na obou stranách hlásily RENTGEN, TRAUMATOLOGIE, POKLADNA.

Konečně jsme dorazili k místnosti velké jako polovina šatníku.

Mladě vypadající doktor, který vběhl dovnitř, mi řekl , abych odešel.

„Tomu chlapci je jedenáct,“ prohlásil jsem. „Ani se odtud nehnu. Obě zápěstí jsou podřezaná. Je to pokus o sebevraždu. Drž se, chlapče,“ pošeptal jsem Marcusovi. „Drž se.“

KAPITOLA 3

KLAP! Casanova odemkl zámek kufru svého auta a zadíval se do široce rozevřených, vlhkých očí, které na něj zíraly. *Jaká škoda. Jaká marnost*, pomyslel si, když se na ni dolů podíval.

„Kuk,“ řekl. „Vidím tě.“ Už do té dvaadvacetileté studentky, kterou měl svázanou v kufru, nebyl zamilovaný. Zlobil se na ni. Neposlechl ho. Zničila jeho fantazie.

„Vypadáš absolutně příšerně,“ řekl: „I když přiměřeně okolnostem.“

Mladá žena měla v ústech roubík z mokrého hadru a nemohla odpovědět, ale hleděla na něj. Z tmavě hnědých očí vyzařoval strach a bolest, ale zároveň v nich pořád viděl tvrdohlavost a odvahu.

Nejdříve vyndal z kufru svůj černý pytel a pak hrubě zvedl jejich pětáctýřicet kilo. Vůbec se v tu chvíli nesnažil chovat jemně.

„No prosím,“ prohlásil, když ji postavil. „Zapomněli jsme na dobré způsoby, co?“ Nohy se jí třásly a málem upadla, ale Casanova ji snadno udržel za jednu ruku.

Měla na sobě tmavě zelené běžecké šortky univerzity Wake Forrest, bílou vestičku a nové běžecké boty Nike. Věděl, že je typický zkažený vysokoškolský spratek, byla ale tak krásná. Štíhlé kotníky měla spoutané sedmdesát centimetrů dlouhým koženým řemenem. Další řemen jí svazoval ruce za zády.

„Ted' půjdeš přede mnou. Jdi, dokud ti neřeknu. Tak už *jdi*,“ poručil jí. „Pohni těma krásnýma nohama. Hyjé.“

Šli hustým lesem, který cestou ještě zhoustl. Zhoustl a potemněl.

Pohupoval svým černým pytle, jako by byl dítě, které si nese chlebník. Vždycky miloval tmavý les.

Casanova byl štíhlý, měl dobře stavěnou atletickou postavu a byl přitažlivý. Věděl, že by mohl mít hodně žen, ale ne tak, jak si přál. Ne takhle.

„Říkal jsem ti, abys mě poslouchala, ne? A tys neposlechla.“ Mluvil klidně a lhostejně. „Vysvětlil jsem ti, jaká jsou pravidla: Ale tys chtěla chytračit. A teď to máš.“

Cím déle se dívka probojovávala kupředu, tím větší začínala mít strach, který přerůstal v paniku. Les opět zhoustl a nízko rostoucí větve jí nechávaly na nahých rukou dlouhé škrábance. Zнала jméno svého tyрана: Casanova. Tvrdil o sobě, že je skvělý milenec, a opravdu dokázal udržet erekci nejdéle ze všech mužů, které kdy poznala. Zdálo se, že se dokáže ovládat, ale ona věděla, že *musí být šílený*. Rozhodně to ale dokázal skrývat. Pokud jste ovšem při jali jeho teorii, kterou jí několikrát opakoval: *Muž byl zrozen proto, aby lovil... ženy*.

Rekl jí, jaká jsou pravidla. Jasně ji varoval. Neposlechla. Měla svůj rozum, byla hloupá a udělala obrovskou taktickou chybu.

Snažila se nemyslet na to, co se s ní v tom strašidelném temném lese chystá udělat. Nejspíš by z toho dostala infarkt. Nechtěla mu udělat radost tím, že se zhroutí a rozpláče.

Kdyby jí tak jenom vyndal roubík. Měla sucho v ústech a neuvěřitelnou žízeň. Možná by ho dokázala přemluvit, aby to nedělal – ať už chystal cokoli.

Zastavila se a otočila k němu. Bylo načase se o něco pokusit.

„Chceš zastavit tady? To mi vyhovuje. Ale mluvit ti nedovolím. Žádné poslední slovo, miláčku. Žádná milost od guvernéra. Zkazila sis to sama. Když zastavíme tady, *možná se ti to nebude líbit*. Jestli chceš ještě kousek jít, je to taky v pořádku. Tyhle lesy miluju, ty ne?“

Musela s ním mluvit, nějak k němu proniknout. Zeptat se *proč*. Možná zapůsobit na jeho inteligenci. Pokoušela se. vyslovit jeho jméno, ale přes mokrý roubík proniklo jenom zamumlání.

Byl ještě sebejistější a klidnější než obvykle. Vykračoval si jako pyšný kohout. „Nerozumím ti ani slovo. Ale i kdybych rozuměl, nic by to nezměnilo.“

Na obličejí měl jednu z těch podivných masek, které pořád nosil. Těhle říkal posmrtná maska a podle něj ji používali v márnících a nemocnicích, když potřebovali rekonstruovat obličej.

Tělová barva masky byla skoro perfektní a všechny detaily vypadaly děsivě realisticky. Tvář, kterou si vybral, byla mladá a pohledná, amerického typu. Přemýšlela, jak opravdu vypadá. Kdo to je? Proč nosí masky?

Měla bych nějak utéct, uvažovala. Pak bych ho nechala zavřít na tisíc let. Žádný trest smrti – pěkně ho nechat trpět.

„Jestli sis vybrala takhle, prima,“ řekl a náhle jí kopnutím podrazil nohy. Spadla tvrdě na záda. „Takže umřeš tady.“

Z obnošeného černého pytle vytáhl injekční stříkačku. Zamával s ní jako s malým mečem. Nechal ji, aby si ji prohlédla.

„Tahle stříkačka je naplněná thiopental sodiem,“ řekl. „Je to barbiturát. Dělá to, co barbituráty obvykle dělají.“ Stiskl píst a z jehly vystříkl slabý proud hnědé tekutiny. Vypadala jako ledový čaj a nebylo to nic, co by si přála mít v žíle.

„*Co to se mnou udělá? Co mi chceš udělat?*“ vykřikla do těsného roubíku. „*Vyndeš mi tu věc z pusy, prosím.*“

Potila se a těžce dýchala. Tělo měla ztuhlé a otupělé. Proč jí chce dát barbiturát?

„Jestli to udělám špatně, umřeš hned,“ sdělil jí. „Takže se *nehýbej*.“

Přikývla. Tolik se snažila, aby mu dala najevo, že už bude hodná, že už bude moc hodná. *Nezabíjej mě*, prosila bez hlesu. *Nedělej to*.

Zabodl jí tenkou jehlu do loketní jamky. Ucítila bolestivé píchnutí.

„Nechci ti udělat žádné ošklivé modřiny,“ zašeptal. „Nebude to trvat dlouho. Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, ty, jsi, tak, krásná, nula. Hotovo.“

Rozplakala se. Nemohla si pomoci. Po tvářích jí stékaly slzy. Byl šílený. Pevně zavřela oči, už se na něj nemohla dívat. *Bože, prosím, nenech mě takhle umřít*, modlila se. *Ne takhle opuštěně*.

Anestetikum působilo rychle, skoro okamžitě. Cítila vlny horka a ospalost. Přestala ovládat své tělo.

Sundal jí vestičku a začal jí laskat nadra jako žonglér s několika míčky. Nedokázala mu v tom zabránit.

Urovnal jí nohy, jako by byla jeho umělecké dílo, jeho lidská socha.

Kožený řemen napnul, jak to jen šlo. Lehl si mezi její nohy. Náhlý tlak ji přiměl otevřít oči a zírala na strašlivou masku. Jeho oči se vpíjely do jejích. Nevyjadřovaly žádné city, přesto byly podivně pronikavé.

Vnikl do ní a ona ucítila, jak jí tělem proniká cosi jako velmi silný úder elektrického proudu. Byl velmi tvrdý. Pohyboval se v ní, zatímco ji barbiturát zabíjel. Díval se, jak umírá. To bylo to pravé.

Její tělo sebou trhlo, prohnulo se, otřáslo. I když byla velmi slabá, pokusila se vykřiknout. *Ne, prosím, prosím, prosím. Nedělej mi to.*

Spásná temnota ji pohltila.

Nevěděla, jak dlouho zůstala v bezvědomí. Nezajímalo ji to. Vzbudila se a byla stále naživu.

Začala plakat. Roubíkem pronikaly její zdušené vzlyky. Po tvářích jí tekly slzy. Uvědomila si, jak moc chce žít.

Všimla si, že s ní někdo pohnul. Ruce měla přivázané za zády ke stromu. Nohy měla zkřížené a spoutané a v ústech stále pevně zaražený roubík. Sundal jí šaty. Nikde kolem je neviděla.

Byl pořád tam!

„Nebude mi moc vadit, když začneš křičet,“ podotkl. „Nikdo tě tady neuslyší.“ Oči pod maskou se mu leskly. „Jenom nechci, abys vyděsila hladové ptáčky a zvířátka.“ Rychle přejel očima její opravdu krásné tělo. „Byla jsi moc neposlušná, porušila jsi pravidla,“ řekl.

Sundal si masku a poprvé jí ukázal svůj obličej. Uložil si do paměti její tvář. Pak se sehnul a políbil ji na rty.

Sběratel polibků.

Pak se otočil a odešel.

KAPITOLA 4

VĚTŠINU SVÉHO VZTEKU jsem spotřeboval při divokém běhu do nemocnice Svatého Antonína s Marcusem Danielsem v náručí. Vlna adrenalinu odplynula, ale cítil jsem nepřírozenou únavu.

V čekárně pohotovosti byl hlučný a frustrující zmatek. Děti plakaly, rodiče dávali najevo svůj žal, rozhlas nepřetržitě vyvolával doktory. Krvácející muž si pořád dokola mumlal. „Do prdele, do prdele.“

Stále jsem měl před očima krásné, smutné oči Marcuse Danielse. Pořád jsem slyšel jeho tichý hlas.

Chvíli po půl sedmé dorazil toho večera neočekávaně do nemocnice můj partner v boji proti zločinu. Měl jsem pocit, že na tom není něco v pořádku, ale pro tu chvíli jsem to nechal být.

John Sampson a já jsme byli nejlepší přátelé od svých deseti let, kdy jsme spolu běhali po ulicích čtvrti Southeast v D. C. Nějak se nám podařilo nenechat si podřezat krky. Já se dal na psychologii a nakonec získal doktorát na Univerzitě Johna Hopkinse. Sampson vstoupil do armády. Nějakou podivnou shodou okolností jsme oba skončili ve Washingtonu u policie.

„Jak je na tom ten kluk?“ zeptal se Sampson. Už o Marcusovi věděl. Nějak se dokázal vždycky všechno dozvědět. Po jeho černém ponču stékaly stružky deště, ale nestaral se o to.

Smutně jsem zavrtěl hlavou. Pořád jsem se cítil mizerně. „Ještě nevím. Mně nic neřeknou. Doktor chtěl vědět, jestli jsem příbuzný. Vzali ho na traumatologii. Pořezal se opravdu ošklivě. Tak co tě sem přivádí?“

Sampson ze sebe stáhl pončo a posadil se vedle mě na vratký vozík, na kterém jsem seděl. Pod pončem měl jeden ze svých typických úborů detektiva na obchůzce: stříbrnočervenou sportovní soupravu Nike, ke které dobře padly kotníkové tenisky, úzké zlaté náramky, pečetní prsteny. Dokonale se hodil na ulici.

„Kdes nechal zlatý zub?“ pokusil jsem se o úsměv. „K dokonalosti už ti chybí jenom ten. Nebo aspoň zlatá hvězdička na jednom zubu?“

Sampson se hlasitě zasmál. „Budu si to pamatovat. Prostě jsem při-

šel,“ vysvětlil pohotově svou přítomnost u Svatého Antonína. „Jseš v pořádku? Vypadáš jako poslední ze zlejších sloních býků.“

„Malý chlapec se pokusil zabít. Milý malý chlapec. Jako Damon. Jedenáct let.“

„Chceš, abych běžel do toho crackovýho doupěte? Zastřelil klukovi rodiče?“ zeptal se Sampson. Jeho oči byly dva chladné křemeny.

„To uděláme později,“ řekl jsem.

Asi bych to v tu chvíli opravdu udělal. Dobrá zpráva byla, že rodiče Marcuse Danielse žili spolu, špatná, že s nimi on a jeho čtyři sestry žili v crackovém domě blízko čtvrti Langley Terrace. Věk dětí se pohyboval od pěti do dvanácti let a všechny pracovaly v byznysu jako „běžci“.

„Tak co tady děláš?“ zeptal jsem se ho podruhé. „Neobjevil ses tady u Svatého Tondy náhodou. Co se děje?“

Sampson si vyklepal cigaretu z krabičky Kamelek. Udělal to jenom jednou rukou. Frajersky. Zapálil si ji. Doktoři a sestry byli všude kolem.

Vytrhl jsem mu ji a típl o podrážku své černé tenisky blízko velké díry u palce.

„Už se cejtíš líp?“ zamračil se na mě Sampson. Pak vycenil v úsměvu své velké bílé zuby. Žert se povedl. Sampson na mě použil svoje kouzlo, do kterého patřil i trik s cigaretou. Cítil jsem se lépe. Žerty někdy zabírají.

„Tady přichází náš anděl spásy,“ řekl a ukázal do dlouhé chodby plné chaosu.

Kráčela k nám Annie Watersová. Ruce měla vražené hluboko do kapes nemocničního pláště. Tvářila se napjatě, ale to bylo normální.

„Je mi to opravdu líto, Alexi. Ten chlapec to nezvládl. Myslím, že už byl skoro mrtvý, když jsi ho sem přinesl. Nejspíš žil už jenom z naděje, kterou máš v sobě.“

„Ten chlapec byl můj pacient. Adoptoval mě na jaře,“ vysvětlil jsem těm dvěma, proč jsem tak rozčilený a deprimovaný.

„Mám ti něco přinést, Alexi?“ zeptala Annie Watersová. Tvářila se ustaraně.

Zavrtěl jsem hlavou. Musel jsem mluvit, musel jsem to ze sebe dostat co nejdřív.

„Marcus zjistil, že se občas objevím tady v nemocnici a povídám si s lidmi. Začal sem po odpoledních chodit. Když zjistil, že mi může věřit, vyprávěl mi o tom crackovém domě. Každý, koho v životě poznal, byl feťák. A jeden feťák přišel dneska ke mně domů – Rita Washingtonová. Ne Marcusova matka, ani jeho otec. Ten chlapec si podřízl krk a zápěstí. V jedenácti letech.“

Oči jsem měl vlhké. Když zemře malý chlapec, někdo by měl plakat. Zvlášť psycholog jedenáctileté oběti sebevraždy. Aspoň si to myslím.

Sampson konečně vstal a vzal mě kolem ramen. Zase měřil přes dva metry. „Jedeme domů, Alexi,“ řekl. „Tak pojď, člověče. Už je čas.“

Šel jsem se naposledy podívat na Marcuse.

Držel jsem ho za bezvládnou ruku a myslel na rozhovory, které jsme spolu vedli, na nevýslovný smutek v jeho hnědých očích. Vybalilo se mi chytré a krásné africké přísloví. *Vychovat dobré dítě je práce pro celou vesnici.*

Konečně přišel Sampson a odvedl mě od chlapce, odvedl mě domů.

Kde bylo mnohem hůř.

KAPITOLA 5

TO, CO JSEM uviděl doma, se mi nelíbilo. Kolem mého domu parkovala bez ladu a skladu spousta aut. Dům je bílý se střechou ve tvaru A, vypadá jako dům kohokoliv jiného. Většina těch aut mi byla povědomá – byla to auta přátel a členů rodiny.

Sampson zastavil za otlučenou deset let starou Toyotou, která patřila mému zesnulému bratru Aaronovi. Cilla Crossová byla dobrá přítelkyně. Byla houževnatá a chytrá. Nakonec jsem si ji oblíbil víc než svého bratra. Co tady Cilla dělá?

„Co se to u nás sakra děje?“ zeptal jsem se znovu Sampsona. Začalo mě to zajímat.

„Pozvi mě na studené pivo,“ řekl, když vytáhl klíček ze zapalování. „To je to nejmenší, co můžeš udělat.“

Sampson už byl venku z auta. Když chtěl, pohyboval se jako vlezlý zimní vítr. „Pojď dovnitř, Alexi.“

Otevřel jsem dveře auta, ale zůstal sedět. „Bydlím tady. Půjdu dovnitř, až se mi bude chtít.“ Najednou se mi ani moc nechtělo. Po zádech mi stékal studený pot. Detektivova paranoia? Možná ano, možná ne.

„Nedělej problémy,“ zavolal Sampson přes rameno. „Aspoň jednou v životě.“

Po zádech mi přeběhl mráz. Zhluboka jsem se nadechl. Vzpomínka na lidské monstrum, které jsem nedávno pomohl dostat za mříže, se mi stále vracela ve svých snech. Měl jsem hrůzu z toho, že se mu jednoho dne podaří uniknout. Tento masový vrah a únosce už jednou v Páté ulici byl.

Co se to sakra děje v mém domě?

Sampson nezaklepal na přední dveře ani nestiskl tlačítko zvonku, které se houpalo na červeném a modrém drátu. Prostě vkrácel dovnitř, jako by tam bydlel. Jako obvykle. *Mi casa es su casa*. Následoval jsem ho do svého domu.

Můj syn Damon se vrhl Sampsonovi do náruče a John ho zvedl jako by byl peříčko. Jannie mi běžela naproti a volala na mě „Velkej táto“. Byla už v pyžamu a po vykoupaní voněla mýdlem. Moje malá dáma.

Četl jsem v jejích velkých hnědých očích, že není něco v pořádku. Pohled na její tvář mě zmrazil.

„Copak je, drahoušku?“ zeptal jsem se a přitiskl se k její sametové tváři. Oba jsme se rádi mazlili. „Co se stalo? Řekni tátovi, co tě trápí.“

V obývacím pokoji jsem spatřil tři ze svých tet, dvě švagrové a svého bratra Charlese. Tety plakaly, jejich tváře byly opuchlé a rudé. Stejně na tom byla i švagrová Cilla a ta nikdy nepláče bez dobrého důvodu.

Pokoj vypadal klaustrofobicky, jako by tam někdo bděl u mrtvého. *Někdo zemřel*, pomyslel jsem si. *Někdo, koho jsme všichni milovali, zemřel*. Ale zdálo se, že všichni, které miluji, jsou přítomni.

Babička Nana servírovala kávu, ledový čaj a kousky studeného kuřete, které, jak se zdálo, nikdo nejedl. Nana bydlí se mnou a mými

děťmi v páté ulici. Ve svých očích nás tři vychovává.

V osmdesáti letech měří babička už jen asi sto padesát centimetrů. Je to pořád ta nejpozoruhodnější osobnost, kterou ve Washingtonu znám, a znám jich hodně – Reaganovi, Bushovi a teď Clintonovi.

Babička obsluhovala hosty se suchýma očima. Velmi zřídka jsem ji viděl plakat, i když je úžasně vřelá a starostlivá. Jen už prostě nepláče. Tvrdí, že jí už moc života nezbývá a že ho nechce rozpustit v slzách.

Konečně jsem vstoupil do obývacího pokoje a položil otázku, která mi bušila v hlavě. „Rád vás vidím – Charlesi, Cillo, teto Tio – *ale prozradil by mi prosím někdo, co se to tady děje?*“

Všichni se na mě upřeně zadívali.

Stále jsem držel v náručí Jannii. Sampson zase držel pod svou silnou pravou paží Damonovu hlavu jako vlasatý fotbalový míč.

Za shromážděnou skupinu promluvila Nana. Její skoro neslyšná slova se do mě zabodla jako šíp.

„Jde o Naomi,“ řekla potichu. „Mazlíček je pohřešovaný, Alexi.“

A pak Naně poprvé za dlouhá léta vytryskly z očí slzy.

KAPITOLA 6

CASANOVA zařval a hlasitý zvuk vycházející z jeho hrdla se změnil v chraptivé zavytí..

Prodíral se hustým lesem a myslel na dívku, kterou nechal vzadu samotnou. Na hrůzu, kterou spáchal. *Znovu.*

Část jeho osoby se chtěla pro ni vrátit – zachránit ji – provést skutek milosrdenství.

Výčitky svědomí ho nutily běžet rychleji a rychleji. Silný krk a hrudník měl pokryté potem. Cítil se slabý, nohy jako z gumy ho neposlouchaly.

Bylo mu naprosto jasné, co udělal. Nedokázal tomu ale zabránit.

I když, asi to tak bylo lepší. Viděla jeho obličej. Byla pitomost

myslet si, že by ho někdy dokázala pochopit. Viděl v jejích očích hrůzu a hnus.

Kdyby ho jenom poslouchala, když s ní mluvil. Přes to všechno se od ostatních hromadných vrahů lišil – *cítil všechno*, co udělal. Dokázal cítit lásku... a trpět pro ztrátu... a...

Zlostně odhodil posmrtnou masku. Byla to všechno její. vina. Ted' musí změnit svou identitu. Přestat být Casanovou.

Musí být *někdo*. Své ubohé druhé já.

KAPITOLA 7

JDE O NAOMI. Mazlíček je pohřešovaný Alexi.

Jako obvykle v krizových situacích se v naší kuchyni sešla porada rodiny Crossových. Nana uvařila další kávu a pro sebe bylinkový čaj. Já dal nejdřív spát děti. Pak jsem otevřel láhev Black Jacka a nalil štědře všem přítomným.

Dozvěděl jsem se, že moje dvaadvacetiletá neteř je v Severní Karolíně už čtyři dny pohřešovaná. Tak dlouho čekala policie tam na jihu, než se spojila s naší rodinou. Jako policista jsem to nemohl pochopit. V případech pohřešovaných osob byl obecný standard dva dny. Čtyři dny byl nesmysl.

Naomi Crossová studovala práva na Dukeově univerzitě. Dostala se do právní ročenky a byla skoro nejlepší ze třídy. Celá rodina včetně mě na ni byla pyšná. Přezdívkou Mazlíček dostala, když jí byly tři nebo čtyři roky. Stále se chtěla mazlit a k někomu tulit. Poté, co zemřel můj bratr Aaron, jsem ji Cille pomáhal vychovávat. Bylo to snadné – byla vždycky milá a zábavná, poslušná a tak chytrá.

Mazlíček je pohřešovaný. V Severní Karolíně. Už celé čtyři dny.

„Mluvil jsem s detektivem jménem Ruskin,“ řekl nám Sampson v kuchyni. Snažil se nechovat jako policajt, ale nešlo mu to. Vyšetřoval

případ. S vážným a neproniknutelným obličejem. Sampsonovským obličejem.

„Zdálo se, že detektiv Ruskin je o Naomině zmizení dobře informovanej. Po telefonu vypadal na rovného chlapa. Jedna věc je divná. Řekl mi, že Naomino zmizení ohlásila její přítelkyně ze školy. Jmenuje se Mary Ellen Klouková.“

Už jsem se s Naominou přítelkyní setkal. Byla to budoucí právnička z Garden City na Long Islandu. Naomi ji několikrát pozvala domů do Washingtonu. Jednou o Vánocích jsme si šli společně poslechnout Händelova *Mesiáše* v Kennedyho centru.

Sampson si sundal sluneční brýle a už si je nenasadil, což u něj nebylo obvyklé. Měl Naomi moc rád a byl stejně šokovaný jako my ostatní. Říkala mu „Jeho Zamračenost“ a „Bručoun“ a on její škádlení miloval.

„Proč nám ten Ruskin nezavolal už dřív? Proč mi nezavolal někdo z univerzity?“ zeptala se moje švagrová. Cille je čtyřicet jedna. Dovolila svému tělu narůst do úctyhodných rozměrů. Pochyboval jsem, že je o moc vyšší než metr šedesát, ale rozhodně nevážíla méně než devadesát kilo. Jednou se mi svěřila, že už nestojí o to líbit se mužům.

„Na to ještě nedokážu odpovědět,“ přiznal Sampson Cille a nám všem. „Nařídili Mary Ellen Kloukové, aby nám zatím *nevolala*.“

„Co přesně řekl detektiv Ruskin o tom zpoždění?“ zeptal jsem se Sampsona.

„Povídal, že se to dá vysvětlit zvláštními okolnostmi. Nepodařilo se mi ho přesvědčit, aby to rozvedl.“

„Řekls mu, že bychom si měli promluvit osobně?“

Sampson pomalu přikývl. „No jo. Povídal, že by to bylo totéž. Řekl jsem mu, že o tom pochybuju. Odpověděl, že klidně můžu. Nevypadal, že by měl strach.“

„Černoch?“ zeptala se Nana. Je rasistka a je na to hrdá. Tvrdí, že je moc stará na to, aby se chovala společensky nebo politicky přijatelně. Běloši jí ani tak nevadí, jako jim nedůvěřuje.

„Ne, ale nemyslím, že je to ten problém, Nano. V tom bude něco jinýho.“ Sampson se na mě podíval přes kuchyňský stůl. „Myslím, že *nemůže* mluvit.“

„FBI?“ zeptal jsem se. Dalo se to předpokládat vždycky, když ně-

kdo dělal moc tajností. FBI chápe lépe než Bell Atlantic, *Washington Post* a *New York Times*, že informace znamenají moc.

„To by mohlo být ono. Ruskin by to po telefonu nedal najevo.“

„Radši si s ním promluvím,“ prohlásil jsem. „Osobní kontakt bude asi nejlepší, co myslíš?“

„Já si to myslím určitě, Alexi,“ promluvila Cilla ze svého konce stolu.

„Možná se k tobě přidám,“ řekl Sampson a věnoval mi jeden ze svých vlčích úšklebků.

Hlavy kolem stolu souhlasně přikývly. Cilla přišla ke mně a pevně mě objala. Moje švagrová se třásla jako velký strom v bouři.

Já a Sampson jsme jeli na jih. Jeli jsme najít Mazlíčka a přivést ho zpátky domů.

KAPITOLA 8

MUSEL JSEM povědět Damonovi a Jannie o jejich „tetě Mazlovi“, jak jí vždycky říkaly. Děti už vytušily, že se stalo něco zlého.

„Kde je teď teta Mazel? Co se jí stalo?“ uhodil na mě Damon, jakmile jsem vstoupil do dětského pokoje. Slyšely dost na to, aby pochopily, že Naomi má velké problémy.

Vždycky, když to bylo možné, jsem se snažil říkat dětem pravdu. Věřím, že pravda je to nejlepší, ale občas to není snadné.

„Několik dní jsme o tetě Naomi neslyšeli,“ začal jsem. „Proto má o ni dneska každý strach, a proto jsou všichni u nás doma,“ vysvětlil jsem.

Pokračoval jsem. „Táta má teď případ. V příštích několika dnech se budu snažit udělat všechno proto, abych tetu Naomi našel. Víte, že váš táta většinu problémů vyřeší. Je to tak?“

Damon souhlasně přikývl. Zdálo se, že ho přesvědčil hlavně můj

vážný tón. Přišel ke mně a políbil mě, což v poslední době moc často nedělal. Jannie mě také něžně políbila. Držel jsem je oba v náručí. Svě sladké děti.

„Táta má teď případ,“ zašeptala Jannie. To mi trochu zvedlo náladu.

V jedenáct už obě děti klidně spaly a dům se začal vyprazdňovat. Moje starší tety se už vrátily do svých staropanenských hnízdeček a Sampson se také chystal k odchodu.

Obvykle se u nás chová jako doma, ale tentokrát ho Nana doprovodila ke dveřím, což normálně nedělá. Šel jsem s nimi. Ve společnosti mi bylo lépe.

„Děkuju, že pojedíš zítra s Alexem na jih,“ řekla Nana Sampsonovi důvěrným tónem. Přemýšlel jsem, kdo by nás asi mohl poslouchat a dělal, že si nevšímám jejich důvěrností. „Tak vidíš, Johnne Sampson, že se umíš chovat civilizovaně a být užitečný, když chceš. Copak jsem ti to vždycky neříkala?“ Poklepala mu pokřiveným prstem na mohutný hrudník. „No?“

Sampson se na ni ze své výšky usmál. Využívá své fyzické nadřazenosti i u žen, kterým je osmdesát. „Kdybych nechal Alexe jet samotného, musel bych tam za chvíli stejně. Abych zachránil jeho a Naomi,“ prohlásil.

Nana a Sampson si spolu štěbetali, jako párek kreslených vran na svém oblíbeném plotě. Bylo příjemné slyšet, jak se smějí. Pak se jí nějak podařilo kolem mě a Sampsona obtočit paže. Babička Nana nás takhle neobjala už dvacet let. Věděl jsem, že Naomi miluje, jako by byla její dítě, a že se o ni moc bojí.

To nemůže být Naomi. Jí se nemohlo stát nic zlého, ne Naomi, znělo mi v hlavě. Ale něco se jí přece stalo a teď budu muset začít myslet a jednat jako policista. Jako detektiv z oddělení vražd. *Na Jihu.*

„Vezmi osud a dober se jeho neznámého konce.“ To řekl Oliver Wendell Holmes. Toto je můj osud. Hledat to neznámé. Mám to v popisu práce.

KAPITOLA 9

V SEDM HODIN večer bylo koncem dubna na krásném areálu Dukeovy univerzity rušno. Inteligentní tváře studentů napovídaly, proč si univerzita sama říká „Harvard jihu“. Magnolie podél Chapel Drive byly v plném květu. Pečlivá úpravnost okolí řadila tento univerzitní areál mezi nejpůsobivější ve Spojených státech.

Casanova procházel mezi vysokými sloupy ze šedé žuly do Západního areálu univerzity. Vonný vzduch ho opájel. Bylo několik minut po sedmé. Přišel tam za jediným účelem – lovit. Celý ten proces byl tak osvěžující a neodolatelný. Jak jednou začal, nedokázal skončit. Tohle, byla předehra. Nádherná v každém směru.

Jsem jako žralok lidožrout s lidským mozkem a srdcem, pomyslel si Casanova. cestou. Jsem dravec, kterému není rovno, myslící dravec.

Věřil, že muži milují lov – vlastně pro něj žijí – i když si to většina z nich nepřizná. Oči muže, nikdy nepřestanou pátrat po krásné, citlivé ženě, případně po sexy mužích a chlapcích. O to víc na takovém území, jako je Dukeova univerzita, nebo Univerzita Severní Karolíny na Chapel Hill nebo Státní univerzita Severní Karolíny v Raleigh, nebo mnoho dalších, které už na jihu navštívil.

Jen se na ně podívejte! Tyhle trochu domýšlivé studentky patřily mezi ty nejlepší „současné“ Američanky. I ve špinavých kratasech nebo podivných džínsech s dírami či pytlovitých kalhotách se pořád bylo na co dívat a co fotografovat, o čem snít.

Lhostejně při pozorování studentek srkal studenou coca-colu. Hrál složitou hru – vlastně několik obtížných her najednou. Ty hry se staly jeho životem. Skutečnost, že měl „slušnou“ práci a druhý život, už nebyla důležitá.

Prohlédl si *každou procházející ženu*, která jen trochu vypadala, že by se mohla hodit do jeho sbírky. Studoval pěkně rostlé mladé studentky, starší profesorky a návštěvnice v tričkách Modrých d'áblů, která byla zřejmě mezi lidmi mimo univerzitu velmi populární.

V očekávání si přejel rty jazykem. Budoucnost se mu rýsovala v opravdu růžových barvách.

O mohutný dub na Rajském nádvoří se opřela vysoká, štíhlá, nádherná černoška. Četla místní noviny *Chronicle*, přeložené na třetinu. Fascinoval ho sametový lesk její pokožky a umělecký upravené vlasy. Šel ale dál.

Ano, muži jsou od přírody lovci, říkal si. Byl znovu ve svém vlastním světě. „Věrní“ manželé vrhali opatrné a kradmé pohledy. Jednácti a dvanáctiletí vypadali hravě a nevinně. Starci předstírali, že jsou nad věcí a skrývali své city. Ale Casanova věděl, že všichni pozorují a nepřetržitě vybírají, posedlí uměním lovu od puberty až do hrobu.

Je to biologická potřeba, ne? Byl si tím docela jistý. Dnešní ženy trvají na tom, aby si muži všimli, že i ony myslí mozkem, ale muži často vypadají, jako by mysleli výhradně penisem.

Vedle cesty si na trávu sedla krásná studentka s medově blond vlasy. Zkřížila nohy pod sebe a začetla se do laciného vydání *Filozofie existence* od Karla Jasperse. Z přenosného CD přehrávače jí k tomu zněly hity od Smashing Pumpkins. Casanova se pro sebe usmál.

Byl neúnavný lovec, Priapus devadesátých let. Rozdíl mezi ním a tolika zbabělými moderními muži byl v tom, že se řídil svými přirozenými reflexy.

Pozoroval dvě drobné japonské studentky, které se ládovaly něčím mastným a smaženým z nové restaurace Crooks Corner v Durhamu. Byly tak rozkošné, když hlodaly do svého oběda jako dvě malá zvířátka.

Usmál se té scéně. *Ňam.*

Pokračoval dál. Před očima se mu střídaly výhledy a scény. Kroužky v obočí. Tetované kotníky. Sexy trička. Nádherná prsa a nohy všude, kam se podíval.

Konečně došel k malé budově v gotickém stylu blízko severního křídla Fakultní nemocnice Dukeovy univerzity. Bylo to zvláštní oddělení pro pacienty v konečném stádiu rakoviny z celého Jihu, kteří zde čekali na svůj konec. Začalo mu bušit srdce a roztrásl se vzrušením.

Zajásal. To je ona!

KAPITOLA 10

BYLA TO TA nejkrásnější žena na Jihu! Krásná v každém ohledu. Nebyla jenom fyzicky okouzující – byla i neobyčejně chytrá. Možná by ho dokázala pochopit. Možná byla stejně výjimečná jako on.

Málem ta slova vyslovil nahlas a absolutně jim věřil. Dobře se doma na svoji další oběť připravil. Krev mu začala bušit v žilách na čele. Cítil její pulsování v celém těle.

Jmenovala se Kate McTiernanová. Kateyla Margaret McTiernanová, aby byl tak přesný, jak měl ve zvyku.

Právě vycházela z křídla pro pacienty v konečném stadiu rakoviny, kde pracovala, aby si přivydělala při studiu medicíny. Byla sama jako obvykle. Její poslední přítel ji varoval, že „skončí jako krásná stará panna“.

Bylo to dost pravděpodobné. Zůstat sama bylo bezpochyby svobodné rozhodnutí Kate McTiernanové. Mohla mít skoro kohokoliv. Podle toho, co o ní zatím věděl, úžasně krásná, vysoce inteligentní a dobrosrdečná. Kate byla také dříč, oddaná svému studiu a povinností v nemocnici.

Nebylo na ní nic přehnaného, a toho si vážil. Tvář jí rámovaly vlnité hnědé vlasy. Měla tmavě modré oči, které se jí třpytily, když se smála. Její úsměv byl velmi chytlavý, neodolatelný. Byla silná a cílevědomá, ale vypadala jemně a žensky.

Byl zde také ten její d'ábelský, srdcelomný úsměv. *Nejsem k mání, hlásal. Nikdy mě nedostanete. Prosím, ani na to nemyslete. Ne proto, že jsem lepší než vy – jsem prostě... jiná.*

Spolehlivá Kate, Hodná Kate byla ten večer přesná. Vždycky odcházela z onkologického oddělení mezi tři čtvrtě na osm a osmou. Držela se své rutiny stejně jako on.

Pracovala prvním rokem jako asistentka ve Fakultní nemocnici Univerzity Severní Karolíny, ale v rámci výměnného programu byla od ledna u Dukea. Oddělení experimentální onkologie. Věděl o Kateyle McTiernanové všechno.

Za několik týdnů jí mělo být třicet jedna. Musela už tři roky praco-

vat, aby zaplatila svoje studium. Strávila také dva roky s nemocnou matkou v Bucku v Západní Virginii.

Kráčela rozhodným tempem po Flowers Drive, směrem k několika-patrovým garážím Zdravotnického centra. Musel si pospíšet, aby s ní udržel krok a mohl se dívat na její dlouhé, pěkně rostlé nohy, které byly na jeho vkus trochu moc bledé. *Nemáš čas na opalování, Kate? Máš strach z malého melanomu?*

V jedné ruce nesla tlusté medicínské spisy. Hezká a chytrá. Měla v plánu založit si praxi v Západní Virginii, kde se narodila. Nezdálo se, že by jí šlo výhradně o vydělávání peněz. Proč také? Aby si mohla koupit deset párů černých kotníkových tenisek?

Kate McTiernanová měla na sobě svůj obvyklý univerzitní úbor: zářivě bílý lékařský plášť, khaki košili, obnošené kalhoty a spolehlivé černé tenisky. Svědčilo jí to. Osobnost Kate. Trochu neobvyklá, vždycky překvapivá. Podivně, neodolatelně svůdná.

Kate McTiernanové svědčilo skoro všechno, i její domácká verze nedbalé elegance. Zvlášť se mu líbila její neúcta k univerzitnímu a nemocničnímu životu a především ke „svaté“ lékařské fakultě. Bylo to patrné z toho, jak se oblékala, z nedbalosti, se kterou se stavěla ke svému okolí, z jejího životního stylu. Zřídka používala make-up. Vypadala velmi přirozeně a zatím si na ní nevšiml ničeho falešného nebo hraného. Dojímal ho. *Dokázal se dojmout, cítit lidské teplo. Chtěl, aby ho Kate milovala... Chtěl na oplátku milovat ji.*

Proto byl tak výjimečný, tak odlišný. To bylo to, čím se lišil od ostatních primitivních zabijáků a řezníků, o kterých kdy slyšel a četl, a on četl na tohle téma všechno. Dokázal se vcítit do všeho. Uměl milovat. Věděl to.

Kate cestou kolem něj řekla něco zábavného profesorovi kolem čtyřicítky. Z místa, odkud se díval, je Casanova neslyšel. Kate ještě něco dodala přes rameno, ale pokračovala v chůzi a nechala profesora jeho myšlenkám.

Uviděl, jak se zhoupala v bocích, když proplula kolem. Nadra neměla ani moc velká, ani moc malá. Její hnědé vlasy s lehkým odstínem rudé byly husté, vlnité a leskly se ve večerním světle. Perfektní v každém detailu.

Sledoval ji už déle než čtyři týdny a věděl, že je to ta pravá. Dokáže

milovat Kate McTiernanovou víc než všechny ostatní. Na okamžik tomu i *věřil*. *Toužil* tomu věřit. Potichu vyslovil její jméno – Kate...

Doktorka Kate.

KAPITOLA 11

SAMPSON A JÁ jsme se střídali u volantu při čtyřhodinové jízdě z Washingtonu dolů do Severní Karolíny. Když jsem řídil já, Člověk Hora spal. Měl na sobě černé tričko, na kterém bylo výrazně napsáno BEZPEČÍ. Neplýtl slovy.

Když si sedl za volant mého starého porsche Sampson, nasadil jsem si na uši sluchátka. Poslouchal jsem Big Joe Williamse, myslel na Mazlíčka a dál se cítil mizerně.

Nemohl jsem spát a předchozí noc jsem nespal ani hodinu. Připadal jsem si jako truchlící otec, jehož jediná dcera zmizela. Něco se mi na tom případě nezdálo.

V poledne jsme dorazili na Jih. Narodil jsem se asi tři sta kilometrů odtud, ve Winston-Salemu. Nepodíval jsem se tam od svých deseti let, kdy nám zemřela matka a já se odstěhoval s bratry do Washingtonu.

V Durhamu jsem už jednou byl, při Naomině bakalářské promoci. Promovala na Dukeově univerzitě s vynikajícím prospěchem a dostalo se jí jedné z nejhlasitějších a nejnadšenějších ovací v historii ceremonie. Rodina Crossových se dostavila v plném počtu. Málokdy v životě jsme byli tak šťastní a hrdí.

Naomi byla jediné dítě mého bratra Aarona, který zemřel ve třiatřiceti na cirhózu. Po jeho smrti Naomi rychle dospěla. Její matka musela celá léta pracovat čtyřicet hodin denně, aby je uživila, takže se Naomi od svých deseti let starala o domácnost. Vyrosl z ní malý generál.

Předčasně dozrála a přečetla si *Alenku v říši divů*, když jí byly jen

čtyři roky. Rodinný přítel jí dával hodiny na housle a naučila se hrát dobře. Milovala hudbu a ještě stále hrála, kdykoliv měla čas. Střední školu Johna Carrolla v D. C. dokončila jako nejlepší ze třídy. I když jí škola zabírala spoustu času, psala krásné verše, které mi připomínaly Alici Walkerovou.

Nadaná.

Velmi výjimečná.

Více než čtyři dny pohřešovaná.

Před novou budovou policejního ředitelství na nás nečekal koberec na uvítanou a ani naše odznaky a průkazy na seržanta na recepci velkým dojmem neudělaly.

Vypadal trochu jako Willard Scott, který předpovídal počasí v televizi. Byl ostříhaný na ježka, měl kotlety a jeho pokožka měla barvu čerstvé šunky. Když zjistil, kdo jsme, bylo ještě hůř. Žádný červený koberec, žádná jižanská pohostinnost, žádné jižanské pohodlí.

Usadili nás ve služební místnosti durhamského policejního oddělení. Byla plná lesklého skla a leštěného dřeva. Dostalo se nám nepřátelských pohledů, které obvykle patří dealerům drog, které chytili u střední školy.

„Připadám si, jako kdybysme přistáli na Marsu,“ prohlásil Sampson, když jsme čekali a sledovali, jak přicházejí a odcházejí durhamští stěžovatelé. „Nemám rád Mart’any a ty jejich pichlavý oči. Nějak se mi ten nověj Jih nepozdává.“

„Ber to tak, že by se na nás takhle dívali všude,“ řekl jsem Sampsonovi. „Stejně nepřátelské pohledy by nás přivítaly na policejním velitelství v Nairobi.“

„Možná,“ mrkl na mě Sampson za černými brýlemi. „Ale byli by to aspoň černý Mart’ani. Aspoň by věděli, kdo je to John Coltrane.“

Konečně se po hodině a čtvrt objevili durhamští detektivové Nick Ruskin a Davey Sikes, aby si nás prohlédli. Ruskin mi trochu připomínal Michaela Douglase v jeho rolích zlého policajta. Měl na sobě zelenohnědé tvídové sako, seprané džíny a žluté tričko. Byl asi tak vysoký jako já a trochu silnější. Delší hnědé vlasy měl sčesané dozadu a zastřižené.

Davey Sikes byl dobře stavěný. Jeho hlava byla hranatý blok, který měl stejně ostré pravé úhly jako jeho ramena. Měl ospalé hnědé oči,

ve kterých jsem nerozeznal žádné hnutí myslí. Sikes byl typ poskoka, rozhodně ne vůdce – tedy jestli byl můj první dojem k něčemu.

Oba detektivové si s námi potřásli rukama a chovali se, jakoby všechno bylo odpuštěno, jakoby oni odpouštěli nám, že se do toho pleteme. Zdálo se mi, že hlavně Ruskin je zvyklý dělat si, co chce. Vypadal jako místní hvězda.

„Omluvte to čekání, detektive Crossi, Sampsoni. Měli jsme kurevsky hodně práce,“ řekl Nick Ruskin. Měl lehký jižanský přízvuk a spoustu sebedůvěry.

Zatím se o Naomi nezmínil jménem. Detektiv Sikes mlčel. Neřekl ani slovo.

„Chcete vy dva jet se mnou a Daveym? Cestou vám vysvětlím situaci. Stala se vražda. To nás všechny zdrželo. Policie našla v Eflandu ženský tělo. Je to fakt špatný.“

KAPITOLA 12

JE TO FAKT ŠPATNÝ. Ženské tělo v Eflandu. Čí tělo? Následovali jsme se Sampsonem Ruskina a Sikese k jejich autu, tmavě zelenému Saabu turbo. Ruskin si sedl za volant.

„Víte vůbec něco o té zavražděné ženě?“ zeptal jsem se

Nicka Ruskina, když jsme zamířili k West Chapel Hill Street. Siréna kvílela a řídil dost rychle. Řídil drze a riskantně.

„Nevíme toho dost,“ řekl Ruskin. „To je náš problém, kterej v tomhle případu s Daveym máme. Všechno je nejasný. Proto možná máme dneska tak perfektní náladu. Všimli jste si toho?“

„Jo, všimli,“ odpověděl Sampson. Nepodíval jsem se na něj, ale cítil stlačenou páru na zadním sedadle. Vycházela z něj nosem i ušima.

Davey Sikes se ohlédl a ušklíbl se na Sampsona. Měl jsem pocit, že z nás nebudou moc dobří přátelé.

Ruskin mluvil dál. Vypadalo to, že je rád ve světle reflektorů, že dělá na Velkém případu. „Na celej tenhle případ dohlíží teď FBI. Vůbec bych se nedivil, kdyby se do „krizovýho týmu“ vecpala i CIA. Poslali nám sem ze svýho paláce v Sanfordu nějakýho blbečka.“

„Co myslíte tím *celej tenhle případ*?“ zeptal jsem se Ruskina. V hlavě mi zazvonil poplašný zvonek. Znovu jsem pomyslel na Naomi.

Je to fakt špatný.

Ruskin se rychle otočil a podíval se na mě. Přeměřil si mě pronikavýma modrýma očima. „Je vám doufám jasný, že vám nemusíme nic říkat. Nemáme ani oprávnění vás tam vzít s sebou.“

„Chápu to,“ připustil jsem. „Oceňuji vaši pomoc.“

„Jedeme na místo *třetí vraždy*,“ pokračoval Ruskin. „Neznáme tožnost oběti. Je jasný, že doufám, že to není vaše neteř.“

„O co v celým tom případě vlastně jde? Proč ty záhady?“ zeptal se Sampson. Naklonil se dopředu. „Všichni jsme tady policajti. Můžete mluvit jasně.“

Durhamský detektiv z oddělení vraždy si dal s odpovědí na čas. „Ve třech okresech – Durham, Chatham a Orange – zmizelo několik žen. Noviny zatím psaly o pár zmizeních a dvou vraždách. *Nesouvisejících* vraždách.“

„Nevykládejte mi, že média skutečně spolupracují při vyšetřování?“ podivil jsem se.

Ruskin se usmál. „Ani v těch nejdivočejších snech. Vědí jenom to, co se jim rozhodla říct FBI. Nikdo informace nezadržuje, ale ani s nima neplejtvá.“

„Zmínil jste se, že zmizelo několik mladých žen,“ reagoval jsem. „Kolik přesně? Povězte mi o nich.“

Ruskin utrousil na půl úst. „Myslíme si, že se pohřešuje osm žen. Všechny mladý, kolem dvacítky. Studentky ze střední nebo vysoký školy. Našly se ale jenom dvě těla. S tím, na který se jedeme podívat, to jsou tři. Všechny se našly v posledních pěti tejdnech. FBI si myslí, že jsme uprostřed jedny z nejhorších sérií únosů a vražd na Jihu.“

„Kolik agentů FBI je ve městě?“ ozval se Sampson. „Četa? Prapor?“

„Jsou tady v plný síle. Mají „důkazy“, že zmizení zasahují i do okolních států – Virginie, Jižní Karolíny, Georgie a dolů na Floridu.

Myslí si, že náš kámoš unesl roztleskávačku z letošního fotbalového mistrovství. Říkej mu „Bestie jihovýchodu“. Je to, jako kdyby byl neviditelný. Má nad náma momentálně navrch. Říká si Casanova... myslí si, že je velkej milovník.“

„Nechal Casanova na místech vražd nějaké vzkazy?“ zeptal jsem se Ruskina.

„Jenom u té poslední. Vypadá to, že vylejzá ze své ulity. Chce s námi komunikovat. Představit se. Prozradil nám, že je Casanova.“

„Byla některá z těch obětí černá žena?“ zajímalo mě. Jedním z rysů masových vrahů je, že si vybírají oběti jedné rasy. Jenom bílé. Jenom černé.

„Jedna z nich je černá. Studentka z Centrální univerzity Severní Karolíny. Dvě těla, který jsme našli my, byly bílý. Všechny ženy, který zmizely, jsou víc než atraktivní. Máme jejich fotky na nástěnce. Někdě tenhle případ nazval „Krásky a zvíře“. Je to tam napsaný velkým písmem. Hned nad fotkama. Je to jeden ze způsobů, jak se k tomuhle případu stavíme.“

„Zapadá Naomi do tohohle vzorce?“ zeptal se Sampson potichu. „Do toho, na co krizovej tým zatím přišel?“

Nick Ruskin neodpověděl přímo. Nepoznal jsem, jestli přemýšlí o odpovědi, nebo chce být ohleduplný.

„Je Naomina fotka na nástěnce FBI? Jako jedna z „krásek“?“ zeptal jsem se Ruskina.

„Jo, je,“ promluvil po chvíli konečně Davey Sikes. „Máme ji tam taky.“

KAPITOLA 13

JEN AŽ TO NENÍ *Mazlíček*. Její život sotva začal. Modlil jsem se v duchu, když jsme pospíchali na místo činu.

Ruskin tvrdě podřadil při průjezdu prudkou zatačkou a před námi se objevila blikající červená a modrá světla. Auta a ambulance se matně rýsovaly u kraje hustého borového lesa.

Tucet vozidel parkoval chaoticky na krajnici dvoupruhové státní silnice. Tady uprostřed ničeho byl provoz řídký. Ještě se tady neobjevili ani žádní čumilové. Ruskin zastavil za posledním autem v řadě, tmavě modrým Lincolnem, na kterém mohlo klidně být velkými písmeny napsáno FBI.

Práce na místě činu už začala. Kolem borovic byla omotána žlutá páska. Dvě ambulance stály svými tupými nosy směrem ke stromům.

Při vystupování z auta jsem se třásl a hučelo mi v hlavě. Skoro jsem nedokázal vnímat své okolí.

Bylo to skoro, jako bych byl na místě činu poprvé. Živě se mi vybalilo to nejhorší z případu Soneji. *Malé dítě nalezené blízko bahnité řeky.* Hrůzné vzpomínky se mi smísily s děsivou přítomností.

Jen ať to není Mazlíček.

Když jsme následovali Ruskina a Sikese, držel mě Sampson zlehka za paži. Ušli jsme skoro půl druhého kilometru hustým lesem. Uprostřed skupiny vysokých borovic jsme konečně uviděli siluety několika mužů a žen.

Nejméně polovina skupiny měla na sobě tmavé obleky. Vypadalo to trochu jako výlet zaměstnanců účetní firmy nebo sraz právníků.

Strašidelné ticho rušilo jenom cvakání spouští fotoaparátů techniků, kteří pořizovali detailní záběry místa činu.

Několik specialistů na průzkum místa činu už mělo natažené gumové rukavice. Hledali stopy a dělali si poznámky do bloků.

Měl jsem neodbytnou předtuchu, že tam najdeme Mazlíčka. Snažil jsem se ji zahnat jako nevíтанý dotek anděla nebo boha. Otočil jsem hlavu na stranu, jako by mi to mělo pomoci vyhnout se tomu, co bylo před námi.

„Tak FBI si pro jistotu vyrazila sem do divočiny,“ zamumlal potichu Sampson. Bylo to jako kráčet k obrovskému hnízdu bzučících sršní. Stáli kolem a tajnůstkářsky si něco šeptali.

Snažil jsem se zabránit šustění listů a praskání větviček pod nohama. Nebyl jsem tady jako policista. Byl jsem civil.

Konečně jsme uviděli nahé tělo nebo aspoň to, co z něj zbývalo. Na

místě činu nebylo vidět žádné šaty. Žena byla přivázána k malému stromku něčím, co vypadalo jako silný kožený řemen.

„Proboha, Alexi,“ vzdychl Sampson.

KAPITOLA 14

„KDO JE TA ŽENA?“ zeptal jsem se potichu, když jsme přišli k nezvyklé policejní skupině, „multijurisdikčnímu zmatku“, jak to nazval Nick Ruskin.

Mrtvá žena byla bílá. Tou dobou už se toho o ní nedalo říct moc dalšího. Po ptačích a zvířecích hodech už skoro nevypadala ani jako člověk. Nehleděly na nás strnulé oči, ale jen tmavé oční důlky jako vypálená znamení. Neměla obličej, kůže a tkáň zmizely.

„Kdo jsou sakra tihle dva?“ zeptal se Ruskina jeden z agentů FBI, obtloustlá blondýna po třicítce se silnými rudými rty a velkým zahnutým nosem. Byla stejně ošklivá jako nepříjemná. Aspoň nás ušetřila thymolinových úsměvů FBI nebo jejich proslulého „vřelého“ potřesení rukou.

Nick Ruskin s ní jednal příkře. Poprvé si tím získal mé sympatie. „Tohle je detektiv Alex Cross a jeho partner John Sampson. Přijeli sem z D. C. Neteř detektiva Crosse zmizela z Dukeovy univerzity. Jmenuje se Naomi Crossová. Tohle je zvláštní pověřený agent Joyce Kinneyová,“ představil nám agentku.

Agentka Kinneyová se zamračila. „No, tak tohle vaše neteř určitě není,“ prohlásila.

„Ocenila bych, kdybyste se oba vrátili k autům. Udělejte to, prosím.“ Cítila potřebu pokračovat. „Nemáte v tomhle případu žádné pravomoci a ani právo tady být.“

„Jak vám řekl detektiv Ruskin, moje neteř zmizela,“ promluvil jsem tiše, ale pevně ke zvláštní agentce Joyce Kinneyové. „To je veškerá

pravomoc, kterou potřebuji. Nepřijeli jsme sem, abychom obdivovali kožený interiér a palubní desku sportáku detektiva Ruskina.“

Asi třicetiletý světlolvasý muž se širokými rameny se rychle postavil vedle své nadřícené. „Myslím, že jste všichni slyšeli zvláštní agentku Kinneyovou. Ocenil bych, kdybyste teď odešli,“ oznámil. Za jiných okolností by jeho přehnaná reakce mohla být zábavná. Ne v tuhle chvíli. Ne na místě tohoto masakru.

„Nepodaří se vám nás zastavit,“ řekl Sampson světlolvasému agentovi svým nejhlubším a nejvýhrůžnějším hlasem. „Vám ne. Ne vašim fešákům.“

„To je v pořádku, Marku,“ obrátila se agentka Kinneyová k mladšímu kolegovi. „Tohle vyřídíme později.“ Agent Mark se otočil s podobným výrazem, jaký nám věnovala jeho nadřícená. Ruskin a Sikes se smáli jeho porážce.

Bylo nám dovoleno zůstat s FBI a místní policií na místě činu. *Krásky a zvíře*. Vzpomněl jsem si na výraz, který použil Ruskin v autě, když jsem se ptal, jestli připouštějí souvislost zmizení Naomi s tímhle případem. „Jo, mámě ji tam taky,“ řekl. Visela tahle mrtvá žena také na jejich nástěnce?

Bylo vedro a vlhko a tělo se rychle rozkládalo. Hodně ho také poškodila lesní zvířata a já doufal, že byla mrtvá dříve, než se objevila. Obával jsem se, že spíš ne.

Všiml jsem si neobvyklé polohy těla. Ležela na zádech. Zdálo se, že má obě paže vykloubené, nejspíš tím, jak se snažila vyvléknout z koženého pásku, který ji poutal ke stromku za ní. Něco tak hrozného jsem nikdy neviděl ani na ulicích Washingtonu, ani nikde jinde. Skoro jsem už nedokázal cítit úlevu, že to není Naomi.

Konečně se mi podařilo promluvit si s jedním mužem z týmu patologa FBI. Znal mého přítele z FBI Kyla Craiga, který pracoval v Quantieu ve Virginii. Svěřil mi, že Kyle má v téhle oblasti chatu.

„Tenhle parchant je fakt mazanej, když nic jinýho.“ Bylo vidět, že rád mluví. „Na žádný z obětí, který jsem prohlížel, nenechal chlupy z přirození, sperma, dokonce ani stopy potu. Dost pochybuju, že tady najdeme něco, co by nám dalo profil jeho DNA. Víme aspoň, že ji nesnědl on.“

„Souloží se svými oběťmi?“ zeptal jsem se agenta dřív, než mohl

začít se svými zkušenostmi s kanibalismem.

„Jo, souloží. *Někdo* to dělal, a opakovaně. Ve vaginách je *spousta* modřin a odřenin. Chlapec je dobře vybavený, nebo používá něco velkého na simulaci sexu. Ale musí si na to brát ochranu, nebo je nějak očistit. Zatím žádný chlupy, žádný stopy tělesných tekutin. Náš entomolog už nasbíral svoje vzorky. Bude nám moct říct přesnej čas smrti.“

„Tohle by mohla být Bette Anne Ryersonová,“ prohodil jeden ze šedovlasých agentů FBI, který stál na doslech. „Jedna ze zpráv o zmiizení ji popisuje. Blondýna, sto šedesát osm na padesát. Když zmizela, měla zlaté hodinky Seiko. Je nádherná, nebo aspoň byla.“

„Matka dvou dětí,“ pokračovala jedna z agentek. Vystudovala angličtinu na Státní univerzitě Severní Karolína. Mluvila jsem s jejím manželem, je profesor. Setkala se s dětmi. Krásné děti. Jeden a tři roky. Zatracený parchant.“ Přemohlo ji dojetí.

Viděl jsem hodinky a stuhu, která se uvolnila a vypadla jí z vlasů na rameno. Už nebyla krásná. To, co s ní zbylo, bylo nafouklé a rozteklé. Zápach rozkladu byl nesnesitelný i na čerstvém vzduchu.

Pokusil jsem se představit si Casanovu, jak se pohybuje kolem v temném lese, než jsme přijeli. Odhadl jsem, že mu je mezi dvaceti a třiceti a je silný. Báł jsem se o Mazlíčka čím dál tím víc.

Casanova. Největší milovník na světě... Chraň nás bůh.

KAPITOLA 15

BYLO UŽ HODNĚ po desáté hodině a my jsme pořád zůstávali na strašlivém a zneklidňujícím místě činu. Oslnivá světla policejních aut a sanitek osvětlovala úzkou stezku vedoucí do zešeřelého lesa. Začalo se ochlazovat. Mrazivý noční vítr nám šlehal do tváří.

S tělem stále nebylo hnuto.

Pozoroval jsem techniky FBI, jak pilně prohledávají les, sbírají stopy a všechno přeměřují. Oblast byla oddělaná kordonem, ale udělal jsem si ve slabém světlé náčrtek a několik předběžných poznámek. Snažil jsem si vzpomenout na všechno, co jsem věděl o původním Casanovovi. Dobrodruh, spisovatel a prostopášník z osmnáctého století. Četl jsem kdysi část jeho pamětí.

Kromě toho, co bylo zřejmé – proč si vrah vybral tohle jméno? Věřil, že ženy skutečně miluje? Byl tohle způsob jak jim to dát najevo?

Mezi půl jedenáctou a jedenáctou jsme ve strašidelném lese zaslechli řev, který připomínal hrom. Nervózní oči se upřely k tmavě modrému nebi.

„Starej povědomej zvuk,“ řekl Sampson, když zahlédl blikající světla vrtulníku přilétajícího ze severovýchodu.

„Nejspíš letí pro tělo,“ mínil jsem.

Tmavě modrý vrtulník se zlatými pruhy konečně zakroužil dolů na černou silnici. Ať ho pilotoval kdokoliv, byl to skutečný profík.

„Tenhle pro tělo neletí,“ prohlásil Sampson. „Spíš to bude Mick Jagger. V podobnejch vrtulnících lítaj jenom velký hvězdy.“

Joyce Kinneyová a oblastní ředitel FBI už mířili k silnici. Sampson a já jsme je následovali jako nezvaní otrapové. Čekal nás okamžitě další šok. Oba jsme poznali vysokého, plešatého, důležitě vypadajícího muže, který vystoupil z vrtulníku.

„Co *ten* tady sakra dělá?“ řekl Sampson. Reagoval jsem stejně podrážděně. Byl to zástupce ředitele FBI. Muž číslo dvě, Ronald Burns. Burns byl v FBI velké zvíře.

Znali jsme Burnse z našeho posledního „multijurisdikčního“ případu. Povíдалo se o něm, že je to pletichář, ale ke mně se tak nikdy nechoval. Když se podíval na tělo, požádal, aby se mnou mohl promluvit. Všechno v Karolíně bylo čím dál podivnější.

Burns chtěl, aby se náš rozhovor odehrál mimo dosah velkých uší a malých mozků jeho vlastních lidí.

„Alexi, je mi opravdu líto, že vaše neteř byla možná unesena. Doufám, že to není podobný případ,“ řekl. „Když jste tady dole, možná byste nám z toho mohl pomoci ven.“

„Můžu se zeptat, proč jste vy tady dole?“ zeptal jsem se Burnse. Mohl jsem si tu otázku klidně odpustit.

Burns se usmál a ukázal bílé přední zuby s korunkami. „Opravdu si přeju, abyste přijal moji nabídku.“

Nabídku pracovat jako styčný důstojník mezi policií v D. C. a FBI jsem dostal už při únosech v případě Soneji. Burns byl jeden z mužů, kteří se mnou mluvili.

„Přímosti si cením u vyšších důstojníků víc než čehokoliv jiného,“ pokračoval Burns.

Stále jsem čekal na odpověď na svou přímou otázku.

„Nemohu vám povědět tolik, kolik byste si přál slyšet,“ řekl konečně Burns. „Přiznám vám, že nevím, jestli vaše neteř byla unesena tímhle šílencem. Nechává po sobě hrozně málo stop, Alexi. Je opatrný a v tom, co dělá, je dobrý.“

„To jsem slyšel. Ukazuje to na několik zřejmých skupin podezřelých. Policisté, vojenští veteráni, amatéři, kteří sledují naši práci. I když tohle by mohlo být zavádějící. Možná právě chce, abychom si tohle mysleli.“

Burns přikývl. „Jsem tady, protože tenhle případ dostal nejvyšší prioritu. Je to velké, Alexi. Teď vám ještě nemohu říct proč.“ Mluvil jako opravdový šéf FBI. Záhady zabalené do dalších záhad.

Burns si povzdychl. „Jednu věc vám povím. Myslíme si, že by to mohl být *sběratel*. Mohl by držet několik žen někde blízko... jako soukromý harém. Svůj vlastní harém.“

Byla to děsivá, překvapivá myšlenka. Zároveň mi dávala naději, že Naomi ještě žije.

„Chci u toho být,“ oznámil jsem Burnsovi a díval se mu při tom do očí. „Proč mi neřeknete všechno?“ dal jsem mu svoji podmínku. „Potřebuju mít ucelený obraz, než začnu vytvářet nějaké teorie. Proč některé ty ženy odmítl? Pokud udělal právě tohle.“

„Alexi, opravdu vám teď nemohu povědět víc. Je mi líto.“ Burns zavrtěl hlavou a zavřel na okamžik oči. Uvědomil jsem si, že je vyčerpaný.

„Ale chtěl jste vidět, jak budu reagovat na vaši teorii o sběrateli?“

„Je to tak,“ připustil Burns a konečně se musel usmát.

„Moderní harém by byl možný. Je to docela častá mužská fantazie,“ připustil jsem. „Kupodivu je to i převládající fantazie. Zatím se neví proč.“

Burns vzal na vědomí, co jsem řekl. Znovu mě požádal o pomoc bez ochoty svěřit mi všechno, co věděl. Nakonec se vrátil ke svým lidem.

Postavil se vedle mě Sampson. „Co měla Jeho Přísnost na srdci? Co ho přivedlo do tohoto proklatého lesa za námi, pouhými smrtelníky?“

„Řekl něco zajímavého. Řekl, že by Casanova mohl být sběratel a možná si tady někde blízko vytváří svůj harém,“ svěřil jsem se Sampsonovi. „Povídal, že tohle je *velký* případ. Takhle to řekl.“

„Velký“ znamenalo, že to byl opravdu škaredý případ, možná horší, než se momentálně zdálo. Uvažoval jsem, co by se ještě mohlo stát, a skoro jsem ani nechtěl znát odpověď.

KAPITOLA 16

KATE McTIERNANOVÁ byla ztracena ve zvláštním, ale příjemně osvětleném světě myšlenek. *Když útočící jestřáb dopadne na tělo své oběti, uvažovala, je to jenom kvůli načasování.*

To byl poznatek z její poslední katy v kategorii černého pásu. Přesné načasování bylo v karate vším, stejně jako v mnoha dalších věcech. Také pomáhalo, když jste dokázali zvednout v benči skoro devadesát kilo, což ona dokázala.

Kate se loudala po hlučné a přelidněné Franklinově ulici v Chapel Hill. Ulice vedla od severu k jihu podél malebného pozemku University Severní Karolína. Šla kolem knihkupectví, pizzerií, půjčoven kolečkových bruslí, kolem zmrzlinářství Ben & Jerry, ze kterého se valil rock skupiny White Zombie. Kate neměla v povaze zbůhdarma se potloukat, ale všechno bylo tak příjemné a přátelské, že se pro změnu vypravila na obhlídku výkladních skříní.

Kate měla ruce zastrčené do hlubokých kapes trochu pomačkaného lékařského pláště. Myslela si o nich, že jsou ošklivé. Měly velké klouby a nehty také za moc nestály. Způsobily to dvě věci: otročina v

laboratoři onkologie a její koníček – karate na úrovni černého pásu, nidanu. Na kurzech karate se zbavovala napětí.

Na štítku, připnutém na horní levé kapse jejího pláště, bylo napsané MUDr. K. McTiernanová. Potrpěla si na kontrast mezi tímhle symbolem postavení a prestiže a jejími pytlovitými kalhotami a teniskami. Nechtěla vypadat jako rebel, protože taková ani nebyla, ale potřebovala si ve velké nemocniční komunitě udržet aspoň trochu individuality.

Držela v ruce levné vydání knihy *Všichni krásní koně* od Cormaca McCarthyho, kterou si vybrala v Přátelském knihkupectví. Nečekalo se, že by internista v prvním roce měl čas na čtení románů, ale ona si ho dokázala udělat. Aspoň si slíbila, že si ho ten večer udělá.

Pozdní dubnový večer byl tak příjemný a ve všech ohledech dokonalý, že Kate uvažovala, že se zastaví U Spankyho na rohu Kolumbijské a Franklinovy ulice. Mohla by si sednout k baru a číst si.

V žádném případě by si nedovolila se a někým seznamovat. Měla většinou v sobotu volno, ale cítila se moč utahaná na rituály spojené s milostným dobrodružstvím.

Vypadalo to tak od doby, kdy ona a Peter McGrath ukončili svůj často přerušovaný vztah. Peterovi bylo třicet osm, byl doktor historie a neměl daleko ke genialitě. Byl přitažlivý jako hřích a na její vkus trochu moc uzavřený do sebe. Jejich rozchod dopadl hůř, než čekala. Nezůstali ani přátelé.

Žila bez Petera už čtyři měsíce. Duševně i fyzicky. Nebylo to dobré, ale ani nejdůležitější na seznamu deseti nejhorších věcí, se kterými se musela vypořádat. Kromě toho věděla, že rozchod byla její vina, ne Peterova. Rozchody s milenci byl její problém, představovalo to součást její tajné minulosti. Tajné přítomnosti? Tajné budoucnosti?

Kate McTiernanová se podívala na legrační hodinky s Mickey Mousem, které jí dala její sestra Carole Ann. Připomínaly jí: nikdy nebuď nafoukaná, že jsi DOKTORKA.

Bylo půl desáté, doba, kdy už obvykle ležela v posteli..

Rozhodla se vynechat Spankyho a zamířit zpátky domů. Ohřeje si chilli a možná si dá horkou čokoládu se šlehačkou. Zalézt si do postele s něčím na zub, Cormacem McCarthyem a možná R. E. M., neznělo vůbec špatně.

Jako mnoho studentů na Chapel Hill – jako protiklad k bohatším kolegům na Tobacco Road – měla Kate zásadní problémy s finančním tokem. Žila v třípokojovém bytě v horním patře hrázdného domu ve venkovském stylu. Všechny nátěry se loupaly a dům vypadal, jako by měl nějakou kožní nemoc. Stál na slepém konci Pittsboro Street v Chapel Hill. Byl tam výhodný nájem.

Kate dorazila domů asi ve tři čtvrtě na deset. V přízemí domu, který si pronajala od staré vdovy v Durhamu, nikdo nebydlel.

„Jsem doma. To jsem já, Kate,“ zavolala na rodinu myši, které žily někde za ledničkou. Nemohla se přinutit se jich zbavit. „Chyběla jsem vám? Už jste jedly?“

Rozsvítila v kuchyni a poslouchala nepříjemné elektrické bzučení, které nenáviděla. Hlavou jí bleskl citát jednoho z jejích učitelů medicíny. *Studenti medicíny se musí učit pokoře.* No, přesně to právě teď dělala.

Ve své malé ložnici si svlékla košili, s jejímž žehlením si nikdy nedělala starosti. Žehlení šatů není v současnosti tou nejdůležitější věcí. Jediný důvod, proč být s mužem, bylo mít někoho na uklízení, údržbu, vynášení odpadků, vaření, žehlení. Její oblíbený feministický citát zněl. *Žena bez muže je jako ryba bez bicyklu.*

Kate zívla a přemýšlela o šestnáctihodinovém dnu, který pro ni začne druhý den v pět ráno. Tak milovala svůj život! Milovala ho!

Zrušila svoji objednávku na chilli a horkou čokoládu se šlehačkou a položila *Všechny krásné koně* na nepřečtené časopisy *Harper's* a *The New Yorker*. Zhasla lampu a do pěti vteřin spala. Konec nádherně poučné debaty, kterou vedla ten večer sama se sebou.

Kate McTiernanová neměla žádné tušení ani podezření, že ji někdo pozoruje, že ji někdo pozoruje pokaždé, když jde po přelidněné, pestrobarevné Franklinově ulici. Nevěděla, že byla vybrána.

Kate byla ta další.

KAPITOLA 17

NE! NAPADLO KATE. *Tohle je můj domov.* Skoro to vyslovila nahlas, ale nechtěla vydat žádný zvuk.

Někdo byl v jejím bytě!

Už skoro spala, ale byla si takřka jistá, že ji probudil nějaký rušivý zvuk. Srdce se jí bláznivě rozbušilo. Cítila ho až v krku. *Proboha, ne.*

Zůstala nepohnutě ležet schoulená u pelesti postele. Pomalu uplynulo několik nervózních vteřin, dlouhých jako staletí. Ani se nepohnula. Nedýchala. Skrz okenní tabulky pronikalo měsíční světlo a vytvářelo v jejím pokoji strašidelné stíny.

Naslouchala domu, naslouchala s naprostým soustředěním každému zavržení a zapraskání, které starý dům vydával. Neslyšela teď nic neobvyklého. Něco ji ale vzbudilo.

Nedávné vraždy a novinové články o únosech ji naplňovaly strachem. *Neblázní*, pomyslela si. *Nepropadej panice.* Pomalu se v posteli posadila a poslouchala. Možná to byl průvan, který bouchl oknem. Měla by vstát a zkontrolovat okna a dveře.

Poprvé za čtyři měsíce jí Peter McGrath opravdu chyběl. Sice by jí nepomohl, ale cítila by se jistější.

Ne že by byla naprosto vyděšená nebo bezbranná, dokázala si poradit s většinou mužů. Uměla bojovat. Peter říkal, že dokázala zahanbit muže, kteří s ní něco měli, a myslel to vážně. Sám se trochu bál její síly. Připravené souboje v karate byly ale jedna věc. Tohle bylo skutečné.

Kate potichu vyklouzla z postele. *Žádný hluk.* Pod bosýma nohama ucítila hrubou a chladnou podlahu. Probudilo ji to a zaujala bojový postoj.

Plesk!

Na nos a ústa se jí tvrdě přitiskla ruka v rukavici a měla pocit, že zaslechla prasknutí nosní chrupavky.

Pak se jí chopilo velké a silné mužské tělo. Celou svou vahou ji tlačilo na studenou, tvrdou podlahu.

Sportovec. Její mozek zpracovával každou informaci. Snažila se

soustředit.

Velmi silný. Trénovaný!

Zakryl jí nos a ústa. Nemohla dýchat. Věděl přesně, co má dělat. Trénovaný!

Nebyla to rukavice, uvědomila si. *Byl to hadr. Promočený. Dusil ji.*

Použil chloroform? Ne, necítila zápach. Že by éter? Halotan? Kde sehnal anestetikum?

Kate se začalo zamlžovat myšlení a bála se, že ztratí vědomí. Musela ho ze sebe setřást.

Napnula nohy, prudce trhla tělem doleva a celou svou vahou se vrhla směrem od útočníka ke světlé zdi ložnice. Náhle se zbavila jeho sevření, byla volná.

„Špatný nápad, Kate,“ promluvil ve tmě.

Znal její jméno!

KAPITOLA 18

ÚDER JESTŘÁBA... *načasování je vším. Ted' načasování znamená přežití,* pochopila Kate.

Zoufale se snažila zůstat ve střehu, ale silná droga v hadru začala účinkovat. Udělala tříčtvrtinový výkop, mířený na jeho rozkrok. Ucítila něco tvrdého. *Sakra!*

Byl na ni připravený. Měl nasazený atletický suspensor, který chránil jeho genitálie. Věděl, že je silná. Ach bože, ne! Jak to, že toho o ní tolik věděl?

„To nebylo hezké, Kate,“ zašeptal. „Jsi špatná hostitelka. Víím, že děláš karate. Fascinuješ mě.“

Oči měla vytřeštěné. Srdce jí tlouklo tak hlasitě, že ho musel slyšet. Děsil ji k smrti. Byl silný a rychlý a věděl o jejím karate, věděl, jaký bude její další krok.

„Pomozte mi! Pomozte mi, prosím, někdo! Kate se ho pokusila vyděsit svými výkřiky. Na půl míle okolo domu na Old Ladies Lane nikdo nebyl.

Chopily se jí silné ruce a podařilo si jim chytit ji za paže nad zápěstími. Kate zasténala a vytrhla se mu.

Byl silnější než všichni karatisté s černým pásem z její školy karate na Chapel Hill. *Zvíře*, pomyslela si Kate. *Divoké zvíře... velmi racionální a prohnané. Profesionální atlet?*

Nejdůležitější lekce, kterou ji její učitel karate naučil, náhle prorazila otupující hrůzou a chaosem toho okamžiku: *Vyhni se boji. Kdykoliv je to možné, uteč před bojem*. To bylo ono — to nejlepší ze stovek let bojových umění. *Ti, kdo nikdy nebojují, se vždy dožijí boje s dalším dnem*.

Vyběhla z ložnice a běžela povědomou, úzkou, kroutící se chodbou. *Vyhni se boji. Uteč před bojem*, opakovala si. *Běž, běž, běž*.

Té noci se jí byt zdál tmavší než obvykle. Uvědomila si, že zatáhl všechny závěsy. Byla to duchapřítomně, chladnokrevně naplánovaná akce.

Musela být lepší než on, lepší než jeho plán. V hlavě jí bušilo Sun-tzuovo rčení. *Vítězná armáda dosáhne svého vítězství dřív, než vyhledá boj*. Vetřelec uvažoval přesně jako Sun-tzu a její učitel. Mohl to být někdo z její třídy karate?

Kate se podařilo doběhnout do obývacího pokoje. Vůbec nic neviděla. I tam zatáhl všechny závěsy. Její vidění a smysl pro rovnováhu byly definitivně pryč. Všechny hrany a pohybuující se stíny v pokoji jako by se zdvojnásobily. K čertu s ním! K čertu s ním!...

Přes měkkou mlhu přivolanou drogou si vzpomněla na ostatní ženy, které zmizely v okresech Orange a Durham. Ve zprávách slyšela o nálezů dalšího mrtvého těla. Mladá matka dvou dětí.

Musela se dostat z domu. Možná jí čerstvý vzduch pomůže přijít k sobě. Narazila do domovních dveří.

Něco jí bránilo v cestě. Přisunul ke dveřím pohovku! Kate byla příliš slabá, aby ji odsunula.

Zoufale vykřikla. „Petere! Pomoz mi! Pomoz mi, Petere!“

„Ale sklapni, Kate. S Peterem McGrathem se už ani nescházíš. Myslíš si, že je blázen. Kromě toho je tenhle dům jedenáct kilometrů

od jeho. Měřil jsem to.“ Jeho hlas byl tak klidný a vyrovnaný. Prostě další den v ordinaci psychiatra. A on ji dobře znal, věděl všechno o Peteru McGrathovi, věděl všechno.

Byl někde blízko v temnotě za ní. V jeho hlase nezněla žádná naléhavost nebo panika. Bylo to pro něj jako den na pláži.

Kate se rychle pohnula vlevo pryč od toho hlasu, od lidského monstra, které vniklo do jejího domu.

Náhle jí projela tělem mučivá bolest a přinutila ji hlasitě zasténat.

Narazila holení na příliš nízký, nevýslovně pitomý skleněný stolek, který jí dala její sestra Carole Anne v dobře míněné snaze zkrášlit její byt. Ach bože, sakra, jak ten stolek nenáviděla. V levé noze cítila palčivou, bušící bolest.

„Ukopla sis palec, Kate? Proč tady nepřestaneš pobíhat po tmě?“ Zasmál se. Byl to normálně znějící smích, skoro přátelský. Dobře se bavil. Byla to pro něj velká hra. Hra na schovávanou ve tmě.

„*Kdo jsi?*“ zaječela na něj.... Náhle ji napadlo: *Mohl by to být Peter? Zbláznil se?*

Kate měla blízko k mdlobám. Droga, kterou jí dal, jí nechala příliš málo síly dál utíkat. Věděl o jejím černém pásu v karate. Nejspíš také věděl, že chodí do posilovny.

Otočila se – a do očí se jí zabodlo jasné světlo baterky. *Kužel oslepujícího světla.*

Namířil baterku jinam, ale stále jí vířila před očima barevná kola. Začala mrkat a stěží rozeznala siluetu vysokého muže. Měřil víc než sto osmdesát centimetrů a měl dlouhé vlasy.

Neviděla jeho tvář, jenom náznak jeho profilu. *S jeho tváří nebylo něco v pořádku. Co to bylo? Co to s ním bylo?*

Pak uviděla zbraň.

„Ne, *nedělejte to,*“ hlesla Kate. „Prosím... ne.“

„Ale ano,“ pošeptal jí důvěrně, skoro jako milenec.

A pak střelil Kate McTiernanovou chladnokrevně přímo do srdce.

KAPITOLA 19

V NEDĚLI ČASNĚ RÁNO se situace v případě Casanova ještě zhoršila. Musel jsem odvézt Sampsona na mezinárodní letiště Raleigh – Durham. Odpoledne potřeboval být zpátky v práci ve Washingtonu. Někdo musel chránit hlavní město, zatímco já pracoval na jihu.

Ted', když bylo nalezeno tělo třetí ženy, se všechno ještě zkomplikovalo. Ne jen místní policie a FBI, ale také úředníci se spojili při vyšetřování na místě činu. *Včera v noci tady byl zástupce ředitele Ronald Burns. Proč?*

U bezpečnostní kontroly American Airlines mě Sampson sevřel v medvědíím obětí. Museli jsme vypadat jako dva zadáci washingtonských Redskins po vítězství v Superpoháru nebo možná po tom, co se nedostali ani do play-off v roce 1991.

„Vím, co pro tebe Naomi znamená,“ zašeptal mi do ucha. „Vím, co cítíš. Kdybys mě zase potřeboval, zavolej.“

Políbili jsme jeden druhého rychle na tvář, jak to dělali Magic Johnson a Isiah Thomas před zápasem v NBA. Vysloužili jsme si tak několik pohledů z galerie, která vedla nad detektorem kovů. Měli jsme se se Sampsonem rádi a nestyděli se to dát najevo. Neobvyklé pro dva tvrdé muže činu, kterými jsme byli my dva.

„Dej si pozor na kluky z FBI. Krej si žádá před místními. Ruskin se mi nelíbí. A Sikes už *vůbec* ne,“ dával mi Sampson instrukce. „Naomi najdeš. Věřím ti. Vždycky jsem ti věřil. Je to taky moje věc a záleží mi na tom.“

Velký muž konečně odešel a už se neohlédl.

Zůstal jsem na Jihu sám.

Znovu jsem pronásledoval monstra.

KAPITOLA 20

V NEDĚLI jsem asi v jednu odpoledne šel z hostince Washingtona Dukea k pozemku univerzity.

Připadal jsem si jako blázen a byl v koncích. Kilometrová procházka k univerzitě na to byla dobrý lék. Předepsal jsem si ho a doktoři se mají poslouchat. Návštěva místa činu předchozí noci mnou otřásla.

Živě jsem si pamatoval čas, kdy Naomi byla malá holčička a já její nejlepší přítel. Hráli jsme si a zpívali dětské písničky. Svým způsobem mě naučila jak se chovat k Jannie a Damonovi. Připravila mě na to, abych se stal docela dobrým otcem.

Můj bratr Aaron brával tenkrát Mazlíčka s sebou do baru Capri na Třetí ulici. Dělal co mohl, aby se upil k smrti. Capri nebylo místo pro jeho malou holčičku, ale Naomi to zvládla. I jako dítě chápala a tole-rovala, co je její otec zač. Až se Aaron a ona zastaví u mě doma, bude můj bratr nejspíš v náladě, ale ještě ne úplně opilý. Naomi bude mít otce na starost. On se bude snažit zůstat střízlivý, dokud tam ona bude. Problém byl, že Mazlíček nebyl pokaždé nablízku, aby ho zachránil.

Na jednu odpoledne jsem měl dojednanou schůzku s děkanem žen na Dukeově univerzitě. Šel jsem do Allenovy budovy, která stála hned u Chapel Drive. Ve druhém a třetím patře byly kanceláře administrativy.

Děkan žen byl vysoký, urostlý muž jménem Browning Lowell. Naomi mi o něm hodně vyprávěla. Považovala ho za dobrého rádce a přítele. Toho odpoledne jsem se sešel s děkanem Lowellem v jeho útulné pracovně, která byla plná starých tlustých knih. Byl z ní výhled na Chapel Drive lemovanou magnóliemi a jilmy a univerzitní nádvoří. Všude gotické budovy Oxford Jihu.

„Přes Naomi. jsem se stal vaším fanouškem,“ řekl děkan Lowell, když jsme si podali ruce. Měl silný stisk, který odpovídal jeho statné postavě.

Browning Lowell byl mezi třiceti a čtyřiceti a dobře vypadal. Jeho jasně modré oči jako by se pořád smály. Vzpomněl jsem si, že býval

gymnastou mezinárodního formátu. Sám studoval na Dukeově univerzitě a čekalo se, že bude významnou posilou amerického týmu na olympiádě v Moskvě v roce 1980.

Na začátku onoho olympijského roku se objevila v novinách nešťastná zpráva, že Browning Lowell je homosexuál a má poměr se známým basketbalistou. Odešel z amerického týmu ještě před bojkotem olympijských her. Nevím, že by se kdy prokázalo, že ta zpráva byla pravdivá. Lowell se oženil a usadil se se svou ženou v Durhamu.

Zjistil jsem, že Lowell je sympatický a přátelský. Přešli jsme ke smutné záležitosti Naomina zmizení. Sdílel moje podezření a obavy související s probíhajícím policejním vyšetřováním.

„Zdá se mi, že místní noviny nedokáží najít jasnou souvislost mezi těmi vraždami a zmizeními. Nechápu to. Varovali jsme všechny ženy na univerzitě,“ sdělil mi. „Studentky byly požádány, aby se zapisovaly na kolejích při odchodu a příchodu. Dostaly doporučení, aby chodily večer ven jen ve dvojicích.“

Než jsem odešel z děkanovi pracovny, zavolal do Naominy koleje. Prohlásil, že mi tak usnadní práci a chtěl udělat všechno, aby mi pomohl.

„Znám Naomi už skoro pět let,“ řekl mi. Prohrábl si rukou své delší světlé vlasy. „Tak trochu cítím, čím procházíte, a je mi to líto, Alexi. Všechny nás ta věc trápí.“

Poděkoval jsem děkanu Lowellovi a odešel s trochu lepším pocitem. Zamířil jsem na kolej. *Hádej, kdo přijde na večeri?*

KAPITOLA 21

PŘIPADAL JSEM SI jako Alex v říši divů.

Místo, kde stály koleje Dukeovy univerzity, skýtalo idylický pohled. Malé domky, několik chatek, žádné gotické budovy. Myersovo ná-

dvoří bylo stíněno vysokými starými duby a rozložitými magnóliemi a obklopené květinovými záhony. Díkybohu za pestrost věcí.

Před kolejí stál stříbrný kabriolet BMW. Na nálepce na nárazníku stálo. MOJE DCERA A MOJE PENÍZE JDOU DO DUKEA.

Uvnitř v obývacím pokoji byla podlaha z leštěného tvrdého dřeva a ležely na ní orientální koberce s důvěryhodnou patinou, které vypadaly jako pravé. Dobře jsem se rozhlédl kolem, když jsem čekal na Mary Ellen Kloukovou. Pokoj byl plný přecpaných „historických“ židlí, pohovek a prádelníků. Pod oběma předními okny státy lavičky.

Mary Ellen Klouková přišla dolů několik minut po mém příchodu. Před tímhle nedělním odpolednem jsem se s ní už několikrát setkal. Měřila skoro sto osmdesát centimetrů, měla popelavě blond vlasy a byla atraktivní – stejně jako ženy, které záhadně zmizely. Tělo, které bylo napůl sežráno ptáky a zvířaty v lese u Eflandu, bývalo kdysi také krásná blond žena.

Napadlo mě, jestli se vrah zajímal i o Mary Ellen Kloukovou. Proč si vybral Naomi? Podle čeho se nakonec rozhodoval? Kolik žen už bylo vybráno?

„Dobrý den, Alexi. Jsem tak ráda, že jste tady.“ Mary Ellen mě vzala za ruku a pevně ji stiskla. Pohled na ni vyvolal hřejivé, ale zároveň bolestné vzpomínky.

Rozhodli jsme se odejít z koleje a projít se po Západním kampusu. Vždycky jsem měl Mary Ellen rád. Její studijní specializace byla historie a psychologie. Vzpomněl jsem si, jak jsme spolu jednou večer mluvili o psychoanalýze. O psychických traumatech toho věděla skoro tolik jako já.

„Je mi líto, že jsem byla pryč, když jste přijel do Durhamu,“ prohodila cestou mezi elegantními budovami v gotickém slohu, které byly postavené v roce 1920. „Můj bratr v pátek promoval na střední škole. Malý Ryan Klouk. Ve skutečnosti měří přes dva metry a váží metrák. Zpívá ve skupině Scratching Blackboards. Vrátila jsem se dneska ráno, Alexi.“

„Kdy jste naposledy viděla Naomi?“ zeptal jsem se Mary Ellen, když jsme přecházeli hezkou ulici jménem Wannamaker, Drive. Nedělalo mi dobře mluvit s Naominou kamarádkou jako detektiv z odělení vražd, ale muselo to být.

Mary Ellen se zhluboka nadechla a odpověděla. „Před šesti dny, Alexi. Jely jsme do Chapel Hill společně. Pracovaly jsme tam pro Obydlí lidskosti.“

Obydlí lidskosti byla organizace, která představovala domy pro chudé. Naomi se nezmínila, že pro ni pracuje jako dobrovolník. „Viděla jste Naomi potom?“ zeptal jsem se.

Mary Ellen zavrtěla hlavou. Zlaté zvonečky na jejím krku tiše zacinkaly. Náhle jsem měl pocit, že se mi nedokáže podívat do očí.

„Obávám se, že to bylo naposledy. Na policii jsem šla já. Zjistila jsem, že v případech zmizení čekají čtyřiaadvacet hodin. Naomi byla pryč už dva a půl dne, než konečně začali pátrat. Nevíte proč?“

Zavrtěl jsem hlavou, ale nechtěl jsem to před Mary Ellen rozvádět. Pořád jsem sám nevěděl, proč se kolem tohohle případu dělá tolik tajností. Nechal jsem to dopoledne detektivu Nicku Ruskinovi několik vzkazů, ale na žádný z nich neodpověděl.

„Myslíte, že má Naomino zmizení něco společného s ostatními ženami pohřešovanými v poslední době?“ zeptala se Mary Ellen. V jejích očích byl strach.

„Mohla by tady být spojitost. V Zahradách Sarah Dukeové ale žádné fyzické důkazy nebyly. Upřímně řečeno tady není skoro nic, čeho bychom se mohli chytit.“ Jestli byla Naomi unesena z veřejného parku na pozemku univerzity. Byla viděna v parku půl hodiny před seminářem, na kterém chyběla. V tom, co dělal, byl Casanova d'ábel-sky dobrý. Byl jako duch.

Když jsme přišli zpátky na kolej, Mary Ellen se mi náhle svěřila: „Alexi, Naomi a já jsme si nebyly v poslední době moc blízké. Je mi to líto. Myslela jsem, že byste to měl vědět.“

Se slzami v očích mě políbila na tvář. Pak vyběhla po naleštěných schodech z bílého kamene a zmizela uvnitř.

Další záhada k vyřešení.

KAPITOLA 22

CASANOVA pozoroval doktora Alexe Crosse. Jeho rychlý chytrý mozek pracoval jako výkonný počítač – jeden z nejrychlejších na světě.

Podívejme na Crosse, mumlal si. Na návštěvě u Naorniny staré přítelkyně! Tady nic nenajdeš, doktůrku. Ještě ani nepřihořívá. Vlastně spíš naopak.

Sídlil Alexe Crosse v bezpečné vzdálenosti, když kráčet po Dukeově kampusu. Hodně si toho o Crossovi přečetl. O psychologovi a detektivovi, který získal svoji pověst dopadením vraha a únosce ve Washingtonu, věděl všechno. Média ten případ nafoukla a udělala z něj případ století.

Tak kdo je v téhle hře lepší? chtělo se mu zakřičet na doktora Crosse. Já vím, kdo jste vy. Vy o mně nevíte nic a nikdy se nic nedozvíte.

Cross se zastavil. Vytáhl z kapsy u kalhot bloček a něco si poznamenal .

Co je tohle, doktůrku? Napadla vás nějaká souvislost? Dost o tom pochybuju. Opravdu.

FBI, místní policie, ti všichni mě už měsíce pronásledují. Řekl bych, že si také dělají poznámky, ale nikdo z nich nemá ani stopu...

Casanova pozoroval, jak Alex Cross pokračuje v chůzi, dokud konečně nezmizel z dohledu. Myšlenka, že by ho Cross mohl vypátrat a zatknout, byla naprosto absurdní. To se prostě nemohlo stát.

Začal se smát a musel se ovládnout, protože na Dukeově kampusu bylo v neděli odpoledne hodně lidí.

Nikdo nemá ani stopu, doktore Crossi. Copak to nechápete?... To je ta stopa!

KAPITOLA 23

ZNOVU JSEM PRACOVAL jako detektiv na ulici.

Většinu pondělního dopoledne jsem strávil v rozhovorech s lidmi, kteří znali Kate McTiernanovou. Casanovova poslední oběť byla internistka v prvním ročníku a byla unesena ze svého bytu na předměstí Chapel Hillu.

Snažil jsem se dát dohromady psychologický profil Casanovy, ale neměl jsem dost informací. Tečka. FBI nespolupracovala. Nick Ruskin mi stále neodpověděl na mé telefonní vzkazy.

Profesor medicíny na Univerzitě Severní Karolíny mi řekl, že Kate McTiernanová je jednou z nejsvědomitějších studentek, které za posledních dvacet let učil. Další profesor, že opravdu vyniká zodpovědným přístupem a inteligencí, ale že „její temperament je opravdu výjimečný“.

V tomto bodu se shodli všichni. I ostatní internisté v nemocnici souhlasili, že Kate McTiernanová byla jiná. „Nikdy jsem neviděla ženu, která by se tak málo starala o svůj vzhled,“ podotkla jedna z internistek. „Je posedlá prací, ale ví to a umí se smát sama sobě,“ dodala další. „Je opravdu prima. Tohle je pro každého v nemocnici tak smutná a nepochopitelná věc.“

Zavolal jsem Peteru McGrathovi, profesorovi historie, a on neochotně souhlasil, že se se mnou setká. Kate McTiernanová s ním několik měsíců chodila, ale jejich vztah náhle skončil. Profesor McGrath byl vysoký, urostlý a trochu panovačný. „Mohl bych říct, že mě ten rozchod dost vzal,“ přiznal McGrath. „A bylo to tak. Ale už jsem s Kate nemohl dál zůstat. Má zřejmě nejsilnější vůli ze všech lidí, které jsem kdy potkal. Bože, nedokážu uvěřit, že se tohle stalo Kate.“ Byl bledý a vypadalo to, že s ním její zmizení otrásl.

Skončil jsem v hlučném baru v univerzitním městečku v Chapel Hill. Byly tam hordy univerzitních studentů a plně vytížený kulečníkový stůl, ale já seděl sám se svým pivem, mastným, gumovým hamburgerem a svými prvními poznatky o Casanovovi.

Dlouhý den mě unavil. Stýskalo se mi po Sampsonovi, mých dě-

tech, mém domově v D. C. Pohodlném světě bez monster. Mazlíček byl ale pořád nezvěstný. Stejně jako několik dalších žen na jihovýchodě.

Mé myšlenky se stále vracely ke Kate McTiernanové a tomu, co jsem o ní toho dne slyšel.

To byl způsob, jak se řeší případy – nebo aspoň, jak jsem je vždycky řešil já. Sbírání faktů. Fakta, volně se prohánějící v mozku. Občas dojde ke spojení.

Casanova si nevybírám jenom ženy které jsou fyzicky přitažlivé, uvědomil jsem si náhle v baru. Vybírá si ty nejvýjimečnější ženy, které může najít. Vybírá si jenom ty nedobytné... ženy, které každý chce, a zdá se, že je nikdo nemůže získat.

Někde venku si z nich dělá sbírku.

Proč výjimečné ženy? přemýšlel jsem.

Jedna odpověď se nabízela. *Protože věří, že on sám je také výjimečný.*

KAPITOLA 24

UŽ JSEM znovu skoro došel k Mary Ellen Kloukové, ale rozmyslel jsem si to a vrátil se do Hostince Washingtona Dukea. Čekalo tam na mě několik vzkazů.

První byl od přítele z washingtonské policie. Zpracovával informace, které jsem potřeboval pro vypracování pravděpodobného profilu Casanovy. Přivezl jsem si s sebou notebook a doufal, že budu moci začít pracovat.

Čtyřikrát mi volal reportér Mike Hart. Poznal jsem to jméno a věděl do kterých novin píše – plátku z Floridy zvaného *National Star*. Reportérova přezdívkou byla Nelida Hurt. Na Nelidovy vzkazy jsem neodpověděl. Jednou jsem se objevil na titulní straně *Staru* a stačilo mi

to pro zbytek života.

Na jeden z mých telefonátů konečně reagoval detektiv Nick Ruskin. Nechal mi krátký vzkaz. *U nás nic nového. Dáme vám vědět.* Moc jsem tomu nevěřil. Nedůvěřoval jsem detektivu Ruskinovi ani jeho věrnému nohsledovi Daveymu Sikesovi.

Uložil jsem se k neklidnému spánku v pohodlném křesle ve svém pokoji a měl ty nejživější, nejstrašidelnější sny. Monstrum jako z obrazu Edvarda Muncha pronásledovalo Naomi. Neměl jsem sílu jí pomoci; všechno, co jsem mohl dělat, bylo sledovat makabrázní hororovou scénu. Na jeho interpretaci jsem opravdu psychoanalytika nepotřeboval.

Vzbudil mě pocit, že v hotelovém pokoji se mnou někdo je. Potichu jsem položil ruku na pažbu pistole a zůstal bez hnutí. Srdce mi divoce tlouklo. Jak se mohl někdo dostat do pokoje?

Pomalu jsem vstal, ale zůstal ve střeleckém postoji. Rozhlížel jsem se kolem, jak to jen bylo ve tmě možné.

Okenní závěsy nebyly úplně zatažené, takže do pokoje vnikalo dost světla, abych rozeznal obrysy. Na zdi pokoje tančily stíny listů stromu. Zdálo se, že se nic jiného nehýbe.

Prozkoumal jsem koupelnu s revolverem Glock napřed. Pak šatníky. Začalo mi připadat hloupé plížit se po hotelovém pokoji s pistolí v ruce, ale určitě jsem něco slyšel!

Konečně jsem pode dveřmi zahlédl kousek papíru, ale chvílku jsem počkal, než jsem rozsvítil. Jen pro jistotu.

Dívala se na mě černobílá fotografie. Na mysli mi náhle vytanuly různé souvislosti a asociace. Byla to koloniální britská pohlednice, nejspíš ze začátku století. Na západě byly sbírány jako lehká pornografie. Na začátku tohoto století skýtaly mužům pikantní vzrušení.

Sehnul jsem se, abych se na staromódní fotografii lépe podíval. Ukazovala odalisku v překvapivé akrobatické pozici, kouřící tureckou cigaretu. Žena byla tmavá, mladá a krásná, nejspíš kolem patnácti let. Byla do pasu nahá a měla plná ňadra.

Otočil jsem pohlednici tužkou.

Blízko místa na známku bylo vytištěno: *Odalisky výjimečné krásy a intelligence byly vychovávány, aby se staly konkubínami. Učily se půvabně tančit, hrát na rozličné hudební nástroje a psát vybranou lyric*

kou poezii. Byly nejcennější součástí harému a vládcovým pokladena nejhodnotnější.

Nápis byl podepsán inkoustem pod vytištěným jménem *Giovanni Giacomo Casanova de Seingalt*.

Věděl, že jsem v Durhamu. Věděl, kdo jsem.

Casanova mi nechal navštívenku.

KAPITOLA 25

JSEM NAŽIVU.

Kate McTiernanová s námahou otevřela oči ve špatně osvětlené místnosti... *někde*.

Několik mrknutí si myslela, že je v hotelovém pokoji. Jenom si nemohla vzpomenout, že by se v tom hotelu zapsala. Skutečně podivný hotel z ještě podivnějšího uměleckého filmu Jima Jarmusche. Ale na tom nezáleželo. Aspoň nebyla po smrti.

Náhle si uvědomila, že byla střelena do hrudníku. Pamatovala si toho útočníka. Vysoký... dlouhé vlasy... měkký, klidný hlas... *lidské zvíře*.

Pokusila se vstát, ale pak si to rozmyslela. „Hej, kde jste kdo,“ řekla nahlas. Cítila sucho v krku a chraptěla. Měla pocit, že by si potřebovala oholit jazyk.

Jsem v pekle. V jednom z kruhů Dantova pekla, a to pěkně nízko, pomyslela si a roztrásla se. Byla vyděšená a nemohla se soustředit.

Měla ztuhlé a bolavé klouby; celé tělo ji bolelo. V bolavé hlavě se jí mlhavě rýsoval obraz útočníka. Kromě toho si uvědomovala, že použil elektrickou omračující pistoli nebo něco podobného, aby ji znehybnil. Použil také chloroform nebo možná halotan. Proto ta bolest hlavy.

Světla v pokoji zůstala úmyslně rozsvícená. Všimla si, že vychází z moderních svítidel vestavěných ve zdi. Strop byl nízko, asi dva metry.

Pokoj vypadal, jako by byl nedávno postavený nebo přestavěný. Byl vkusně zařízený. Podobně by vypadal její byt, kdyby měla peníze a čas... Skutečná mosazná postel. Starožitný prádelník s mosaznými držadly. Toaletní stolek se stříbrným kartáčem, hřebenem, zrcadlem. Na pelesti byly uvázané barevné šátky stejně jako u ní doma. Překvapilo ji to. Velmi podivné.

Pokoj neměl okna. Vypadalo to, že jediná cesta ven vede těžkými dřevěnými dveřmi.

„Pěkné zařízení,“ zamumlala Kate potichu. „Časné psycho. Ne, tohle je *pozdní* psycho.“

Dveře do malé šatny byly pootevřené a bylo vidět dovnitř. Z toho, co viděla, se jí udělalo špatně.

Přinesl její šaty na tohle hrozné místo, do téhle bizarní vězeňské cely. Byly tam všechny.

Z posledních sil se Kate podařilo posadit na posteli. Námahou se jí rozbušilo srdce a silný tlukot v hrudníku ji vyděsil. Na rukou a nohou jakoby měla přivázaná těžká závaží.

Soustředila se a snažila zaostřit oči na tu neuvěřitelnou scénu. Nemohla je odtrhnout od šatny.

Tohle vlastně nejsou moje šaty, uvědomila si. Koupil *přesně stejné*, jako měla ona. Přesně podle jejího vkusu a stylu. Šaty, pověšené v šatně, byly úplně nové. Viděla, že z některých blůz a sukní visí cenovky z obchodů. Z obchodů, ve kterých sama nakupovala.

Její oči se přesunuly na vrchní desku starožitného bílého prádelníku na druhé straně místnosti. Byly tam i její parfémy. Obsession. Safari. Opium.

Koupit tohle všechno pro ni?

Vedle postele ležel výtisk knihy *Všichni krásní koně*, stejné knihy, kterou si koupila na Franklin Street.

Ví o mně úplně všechno!

KAPITOLA 26

DOKTORKA KATE McTIERNANOVÁ spala. Vzbudila se. Spala. dál. Vymyslela si na to vtíp. Začala si říkat „lenochod“. *Nikdy* předtím nezaspala. Aspoň nikdy od začátku medicíny.

Hlava se jí začínala pročišťovat, byla bdělejší a lépe se ovládala, kromě toho, že ztratila pojem o čase. Nevěděla, jestli je ráno, poledne nebo večer. Netušila ani, co je za den.

Ten muž, ať byl ten parchant kdokoli, vstoupil do jejího záhadného, odporného pokoje, zatímco spala. Z toho pomyšlení se jí dělalo zle. Na nočním stolku byl opřený lístek tak, aby ho určitě viděla.

Vzkaz byl psaný rukou. *Drahá doktorko Kate*, stálo tam. Když četla své jméno, třásla se jí ruka.

Chtěl bych, abyste si tohle přečetla, a tak mi lépe porozuměla a zároveň se seznámila s pravidly tohoto domu. Tohle je nejspíš ten nejdůležitější dopis, který jste kdy dostala, proto si ho pozorně přečtěte. A prosím, berte ho naprosto vážně.

Ne, nejsem šílený ani nepřítel. Vlastně naopak. Použijte svou značnou inteligenci a akceptujte fakt, že jsem v celku při smyslech a že vím přesně, co chci.

A co Vy, Kate? Promluvíme si o tom později. Je to téma pro mnohem živější a zajímavější diskusi. Víte, co chcete? Dostává se vám toho? Proč ne? Pro dobro společnosti? Či společnosti? Či život vlastně žijeme?

Nepředpokládám Vaše nadšení nad tím, že jste tady, takže žádná falešná uvítání. Žádný koš s čerstvým ovocem a šampaňským. Jak brzy zjistíte, pokud se tak už nestalo, pokusil jsem se zpříjemnit Vám Váš pobyt zde, jak to jen bylo možné. Což mě přivádí k možná nejdůležitějšímu bodu tohoto našeho prvního pokusu o komunikaci.

Váš pobyt bude dočasný. Odejdete odtud – pokud, velké POKUD – budete poslouchat, co Vám říkám... a to pozorně, Kate.

Posloucháte mě teď? Poslouchejte prosím, Kate. Zažňte svou ospravedlnitelnou zlobu a nepřátelství ze své mysli. Nejsem šílený ani nepřítel.

O to tu jde. Jsem přítel! Všimáte si toho rozdílu? Jistě že ano. Ví, jak jste bystrá. Školní ceny a tak dále.

Je nutné, abyste věděla, co pro mě znamená. Proto jste tady naprosto v bezpečí. Proto také nakonec odejdete.

Vybral jsem Vás z tisíců a tisíců žen, které jsem měl tak řečeno k dispozici. Ví, že si říkáte „to mám ale štěstí“. Ví, jak dokážete být vtípná a cynická.

Také vím, že Vám smích pomáhá překonávat obtíže. Začínám Vás znát lépe než kdokoliv jiný. Skoro tak dobře, jak znáte sebe sama.

A teď ty špatné zprávy. A Kate, tyto body jsou stejně důležité jako dobré zprávy, které jsem uvedl výše.

Zde jsou pravidla tohoto domu, kterými se budete bezvýhradně řídit:

1. Nejdůležitější pravidlo. Nikdy se nesmíte pokusit o útěk – nebo budete v několika hodinách popravena, ať to bude pro nás oba sebebolestnější. Věřte mi, už pro to existuje precedens. Pokus o útěk nemůže být omilostněn.

2. Zvláštní pravidlo pro Vás, Kate. Nesmíte proti mně nikdy použít své znalosti karate. (Málem jsem přinesl Vaše zářivě bílé kimono, ale proč Vás povzbuzovat.)

3. Nikdy nesmíte volat o pomoc – dozvím se o tom a budete potrestána znemožněním obličejové a genitální. Chcete vědět více – chcete se dozvědět všechno najednou. Ale takhle by to nešlo. Neprovokujte mě pokusy zjistit, kde jste. Neuhodněte to a způsobíte si jen zbytečnou bolest hlavy.

To je prozatím vše. Máte toho na přemýšlení až dost. Jste zde naprosto v bezpečí. Miluji Vás víc, než si dokážete představit. Nemohu se dočkat našeho rozhovoru, opravdového rozhovoru.

Casanova

A jsi beznadějný cvok! říkala si Kate McTiernanová, i když přecházela po svém pokoji tři metry třicet na čtyři metry padesát. Její klaustrofobické vězení. Její peklo na zemi.

Měla pocit, jako by její tělo plavalo v teplé lepkavé tekutině. Přemýšlela, jestli při souboji neutrpěla poranění hlavy.

Měla jenom jednu myšlenku. Jak uprchnout. Začala probírat svou situaci ze všech úhlů. Snažila se zbavit myšlenkových stereotypů.

Byly tu tlusté jednokřídlé dveře s jedním zámkem.

Neexistovala jiná cesta ven než těmito dveřmi.

Ne! To je stereotypní myšlení. Musí tu být jiná cesta.

Vzpomněla si na logický problém, se kterým se setkala na jednom z až dosud nedoceněných kursů logiky. Zadáni představovalo deset zá-palek srovnaných do římských číslic v matematické rovnici.

$$XI + I = X$$

Problém byl, jak opravit rovnici a nedotknout se ani jedné sirky, ani žádnou sirku nepřidat nebo neodebrat.

Nesnadné vyluštění.

Nenabízí se žádné řešení.

Problém byl pro mnoho studentů neřešitelný, ale ona na to přišla relativně rychle. Řešení bylo tam, kde ho nikdo nehledal. Zvládla ho tím, že se zbavila myšlenkového stereotypu. Obrátila stránku vzhůru nohama.

$$X = I + IX$$

Nemohla ale obrátit vzhůru nohama tuhle vězeňskou celu. Nebo mohla? Kate McTiernanová prozkoumala každou parketu a obložení na stěnách. Dřevo vonělo novotou. Možná byl stavitel, dodavatel, nebo snad architekt?

Nesnadné vyluštění.

Nenabízí se žádné řešení.

Nemohla, *nechtěla* přijmout tenhle závěr.

Uvažovala, že by ho svedla – kdyby se k tomu dokázala přinutit. Ne. Na to byl příliš chytrý. Věděl by to. A co hůř, věděla by to *ona*.

Musí tady existovat způsob. Najde ho.

Kate se dívala na lístek na nočním stolku.

Nikdy se nesmíte pokusit o útěk – nebo budete v několika hodinách popravena.

KAPITOLA 27

NÁSLEDUJÍCÍ ODPOLEDNE jsem navštívil Zahrady Sarah Dukeové, místo, odkud byla před šesti dny unesena Naomi. Potřeboval jsem tam jít, navštívit to místo, myslet na svoji neteř, truchlit o samotě.

Se Zdravotnickým centrem Dukeovy Univerzity sousedilo více než padesát akrů výborně udržovaného lesoparku, doslova kilometry alejí.

Casanova si pro svůj únos nemohl přát lepší místo. Byl důkladný. Perfektní, zatím. Jak to bylo sakra možné?

Mluvil jsem se zaměstnanci a několika studenty, kteří tam byli v den, kdy Naomi zmizela. Malebný park byl oficiálně otevřený od časného rána do soumraku. Naomi byla naposledy viděna kolem čtvrté. Casanova ji unesl za denního světla. Nemohl jsem pochopit, jak to udělal. Ještě ne. Nevěděla to ani policie v Durhamu a FBI.

Procházel jsem se po parku skoro dvě hodiny. Byl jsem zdrcený myšlenkou, že Naomi byla unesena *právě tady*.

Místo zvané Terasy bylo zvlášť krásné. Návštěvníci mohli vstoupit pergolou porostlou wisterií. K rybníčku nepravidelného tvaru sestupovaly hezké dřevěné schody. Za rybníkem byla skalka. Na pohled byly Terasy horizontálně seskupené skály, ozdobené těmi nejkrásnějšími barvami. Tulipány, azalky, kamélie, kosatce a pivoňky byly v plném květu.

Instinktivně jsem věděl, že tohle je místo, které by Naomi milovala.

Klekl jsem si u záhonku rudých a žlutých tulipánů. Měl jsem na sobě šedý oblek a bílou košili s rozhalenkou. Hlína byla měkká a ušpinila mi kalhoty, ale na tom nezáleželo. Sklonil jsem hluboko hlavu. Konečně jsem oplakával Mazlíčka.

KAPITOLA 27

KATE McTIERNANOVÁ měla pocit, že něco zaslechla. Nejspíš se jí to jenom zdálo. V její situaci bylo těžké udržet si chladnou hlavu.

Ozvalo se to znovu. Tiché zavrzání podlahy. Otevřely se dveře a on vstoupil beze slova do místnosti.

To byl on! Casanova. Na obličeji měl masku. Vypadal jako nějaký temný bůh – štíhlý a urostlý. Představoval si takhle sám sebe?

Všimla si jeho šatů: těsné modré džínsy, černé kovbojské boty, špi-

navé od bláta, žádná košile. Byl to rozhodně drsňák, hrdý na svůj mohutný hrudník. Snažila se všechno si zapamatovat – pro okamžik, kdy uteče.

„Četla jsem všechna vaše pravidla,“ řekla Kate tak klidně, jak to jen dokázala, ale třásla se po celém těle. „Jsou velmi podrobná, velmi jasná.“

„Děkuju. Nikdo nemá rád pravidla, já nejméně. Někdy jsou ale nezbytná.“

Maska skrývala jeho tvář a přitahovala Katinu pozornost. Nemohla z ní spustit oči. Připomínala jí jednu z těch propracovaných ozdobných masek z Benátek. Byla ručně malovaná, s rituálními prvky, a podivně krásná. *Pokouší se mě svádět?* přemýšlela Kate. *Je to tak?*

„Proč máte tu masku?“ zeptala se. Mluvila úslužně, zvědavě, ale ne naléhavě.

„Jak jsem napsal ve svém dopise, jednoho dne budete svobodná. Pustím vás. Mám to v plánu. Nesnesl bych, kdybych vám měl ublížit.“

„Když budu hodná a budu poslouchat.“

„Ano. Když budete hodná. Nebudu tak tvrdý, Kate. Na to vás mám moc rád.“

Chtěla ho udeřit, zaútočit na něj. *Ještě ne*, napomenula se. *Ne, dokud si nebudeš jistá. Budeš mít jenom jeden pokus.*

Zdálo se, že jí čte myšlenky. Byl velice rychlý, velice chytrý.

„Žádné karate,“ řekl. Vytušila, že se pod maskou usmívá. „Pamatujte si to prosím, Kate. Viděl jsem vás ve škole karate. Jste rychlá a silná. Já také. Bojová umění mi nejsou cizí.“

„Na to jsem nemyslela,“ zamračila se Kate a zvedla oči ke stropu. Napadlo ji, že vzhledem k okolnostem nehraje špatně. Emmu Thompsonovou nebo Holly Hunterovou ohrozit nemohla, ale ušlo to.

„Pak se omlouvám,“ řekl. „Neměl bych vám vkládat slova do úst. Už to neudělám. Slibuju.“

Chvilími se zdálo, že je docela normální, a to ji děsilo víc než cokoliv jiného. Bylo to, jako by si povídala na návštěvě v normálním, útulném domě, a ne v tomhle domě hrůzy.

Kate se podívala na jeho ruce. Měl dlouhé prsty a vypadalý docela elegantně. Ruce architekta? Doktora? Rozhodně ne dělníka.

„Co se mnou tedy zamýšlíte?“, rozhodla se Kate pro přímou otázku.

„Proč jsem tady? Proč tenhle pokoj, ty šaty? Všechny moje věci?“

Jeho hlas byl stále laskavý a klidný. Opravdu se ji snažil svést. „Myslím, že se chci zamilovat. Chci každý den prožít milostnou romanci. Chci ve svém životě zažít něco výjimečného, mít k někomu blízko. Neliším se tolik od ostatních lidí, Kromě toho, že dělám to, o čem oni jenom sní.“

„Copak nedokážete vůbec nic cítit?“ zeptala se. Předstírala zájem o něj. Věděla, že sociopati necítí emoce.

Pokřčil rameny. Tušila, že se znovu usmívá, směje se jí. „Někdy toho cítím spoustu. Myslím, že jsem až moc citlivý. Smím vám říct, jak jste krásná?“

„Vzhledem k současným okolnostem snad raději ne.“

Příjemně se zasmál a znovu pokřčil rameny. „Dobře. Tak to bychom měli. Žádné komplimenty. Aspoň prozatím. Ale pamatujte si, já umím být romantický. Vlastně to tak mám ještě raději.“

Nebyla připravena na jeho náhlý pohyb, jeho rychlost. Objevila se omračující pistole a elektrický výboj ji zasáhl s drtivou silou. Poznala její třesnutí, ucítila ozon. Kate dopadla tvrdě na zeď ložnice a udeřila se do hlavy. Úder otřásl celým domem – nebo kde ji to vlastně držel.

„Ach bože,“ zasténala Kate tiše.

Vrhl se na ni. Bušící ruce a nohy, tiskla se k ní celá jeho váha. Chtěl ji zabít. Bože, takhle zemřít nechtěla, skončit život tímhle hrozným způsobem. Bylo to tak zbytečné, absurdní, smutné.

Cítila, jak v ní roste zuřivý vztek. Se zoufalým úsilím se jí podařilo vykopnout jednou nohou, ale nemohla hýbat rukama. Pálilo ji na plících. Cítila, jak jí trhá blůzu a všude se ji dotýká. Byl vzrušený. Cítila, jak se k ní tiskne.

„Ne, prosím ne,“ zasténala. Vlastní hlas jakoby k ní doléhal z velké dálky.

Hnětl jí ňadra oběma rukama. Vnímala krev, která jí tekla z koutku úst. Konečně se rozplakala. Dusila se a skoro nemohla dýchat.

„Chtěl jsem, aby to bylo po dobrém,“ procedil tiše skrz zaťaté zuby.

Náhle přestal. Postavil se, rozepnul si kalhoty a stáhl je ke kotníkům. Nezdržoval se s jejich svlékáním.

Kate se na něj dívala ze země. Měl veliký penis, plně ztopořený. V tlustých žilách pulsovala krev. Sklonil se k ní a penisem se otíral o její

prsa, krk a pak ústa a oči.

Kate bojovala s bezvědomím. Chytala se každé myšlenky, která se jí objevila v hlavě. Potřebovala něco ovládnout, i kdyby to byly jenom její myšlenky.

„Nech oči otevřené,“ zavrčel na ni. „Podívej se na mě, Kate. Máš krásné oči. Jsi ta nejkrásnější žena, kterou jsem kdy viděl. Vrš to? Víš, jak jsi žádoucí?“

Vypadal teď jako v tranzu. Jeho silné tělo tančilo, kroutilo se a svíjelo, jak se v ní pohyboval. Sedl si a znovu si začal hrát s jejími řadry. Laskal její vlasy a obličej. Jeho doteky byly náhle něžné. Cítila ponížení a stud. Nenáviděla ho.

„Tolik tě miluju, Kate. Miluju tě víc, než dokážu vyslovit. Přisáhám, že nikdy jsem se ještě takhle necítil.“

Nechystá se ji zabít, uvědomila si Kate. Nechá ji naživu. Bude k ní přicházet znovu a znovu, vždy, když ji bude chtít. Hrůza ji přemohla a konečně omdlela.

Necítila, když jí dal ten nejněžnější polibek na rozloučenou. „Miluju tě, sladká Kate. A tohle je mi opravdu líto. Opravdu cítím... něco.“

KAPITOLA 29

OZVALA SE MI studentka práv a Naomina spolužačka. Řekla, že se jmenuje Florence Campbellová a že se mnou musí co nejdříve mluvit. „*Opravdu s vámi musím mluvit, doktore Crossi. Je to nutné,*“ prohlásila.

Setkal jsem se s ní na kampusu Dukeovy univerzity blízko Bryanova univerzitního centra. Ukázalo se, že Florence je černoška něco přes dvacet. Šli jsme kolem magnólií a dobře udržovaných školních budov v gotickém stylu. Ani jeden z nás do toho prostředí nijak zvlášť nezapadal.

Florence byla vysoká a neohrabaná a nejprve jsem nevěděl, co si o ní mám myslet. Při pohledu na její vysoký natužený účes se mi vybavila Nefertiti. Vypadala rozhodně zvláště nebo aspoň staromódně, a to mi při pomnělo, že lidé jako ona možná ještě žijí na zemědělském jihu v Mississippi nebo Alabamě. Florence původně studovala na Státní univerzitě Mississippi, která je od Dukeovy univerzity na míle vzdálená.

„Je mi to tak hrozně líto, doktore Crossi,“ řekla, když jsme se posadili na lavičku ze dřeva a kamene se studentskými symboly vyleptanými do opěradel. „Omlouvám se vám i vaší rodině.“

„Omlouváte se za co, Florence?“ zeptal jsem se jí. Nevěděl jsem, jak to myslí.

„Nenamáhala jsem se si s vámi promluvit, když jste sem včera přišel. Nikdo nám nevysvětlil, že by Naomi bývala mohla být unesena. Durhamská policie nám neřekla vůbec nic. Byli jenom hrubí. Nevypadalo to, že si myslí, že je to s Naomi tak zlé.“

„A proč si myslíte, že je?“ položil jsem Florence otázku, kterou jsem kladl sám sobě.

Podívala se zpříma do očí. „Protože Naomi je Afro-američanka. Durhamská policie ani FBI se o nás nestarají tolik jako o bílé ženy.“

„Povězte mi, co se tady děje, Florence. Nesnažte se zastírat, co si myslíte proto, že jsem Naomin strýček, nebo proto, že jsem detektiv. Potřebuju někoho, kdo by mi pomohl. Pracuju nezávisle na místních oficiálních silách.“

Florence se usmála. Upravila si pramen vlasů, který jí spadl do obličeje. Měla něco z Immanuela Kanta a něco z Prissy z *Jihu proti Severu*. „Jde o tohle, doktore Crossi. Některým dívkám to začalo vadit.“

Nadechla se vzduchu provoněného magnoliemi. „Začalo to mužem jménem Seth Samuel Taylor. Je to sociální pracovník z chudinské čtvrti v Durhamu. Představila jsem Setha Naomi. Je to můj bratranec.“ Najednou se zdálo, že si Florence není moc jistá tím, co říká.

„Zatím v tom nevidím žádný problém,“ poznamenal jsem.

„Seth Samuel a Naomi se do sebe zamilovali vloni někdy v prosinci,“ pokračovala. „Naomi chodila kolem jako náměsíčná, a to jí nebylo podobné, jak víte. Začala dokonce bydlet u Setha v Durhamu.“

Trochu mě překvapilo, že se Naomi zamilovala a nezmínila se o

tom Cille. Proč o tom nikomu z nás neřekla? Pořád jsem nechápal, v čem byl skutečný problém s ostatními dívkami na koleji.

„Jsem si docela jistý, že Naomi nebyla první studentka, která se na Dukeově univerzitě zamilovala. Nebo k ní občas přišel muž na čaj a sušenky,“ podotkl jsem.

„Nešlo jen o to, že by si zvala muže na čaj. Zvala si *černocha na všechno*. Seth se vždycky objevil ve špinavých montérkách, pracovních botách a kožené bundě. Naomi začala nosit po kampusu slamák jako česáč bavlny. Seth někdy nosil tvrděák s nápisem Otrok.“

„Co si myslíte o svém bratranci Sethovi vy?“ zeptal jsem se Florence.

„Se Sethem je rozhodně těžké vyjít. Rozčiluje ho rasová nespravedlnost tam, kde se střetává s jeho idejemi. Jinak je opravdu prima. Je to makáč, nebojí se vzít za práci. Kdyby nebyl můj *vzdálený* bratranec...,“ mrkla na mě Florence.

Musel jsem se usmát. Florencinu smyslu pro humor. Možná byla trochu neohrabaná, ale byla to dáma. Dokonce se mí začínal líbit její vysoký účes.

„Byly jste s Naomi dobré přítelkyně?“ zeptal jsem se jí.

„Ze začátku ne. Myslím, že jsme obě soutěžily o to, která se dostane do Právnické ročenky. Dokázat to mohla jenom jedna černoška. Ale po prvním roce jsme se velmi sblížily. Mám Naomi *ráda*. Je ze všech nejlepší.“

Najednou mě napadlo, jestli by Naomino zmizení mohlo mít něco společného s jejím přítelem a nesouviset se zabijákem, který řádl v Severní Karolíně.

„Je to opravdu dobrý člověk. Neubližujte mu,“ varovala mě Florence. „Ani na to nemyslete.“

Přikývl jsem. „Zlomím mu jenom *jednu* nohu.“

„Je silný jako býk,“ oplatila mi to.

„Já *jsem* býk,“ podělil jsem se s Florence o jedno ze svých malých tajemství.

KAPITOLA 30

DÍVAL JSEM SE do tmavých očí Setha Samuela Taylora. Neuhnul pohledem. Ani já ne. Jeho oči vypadaly jako koráte z černého granátu zasazené do mandlí.

Naomin přítel byl vysoký a svalnatý jako muž, který se živí fyzickou prací. Připomínal mi spíš mladého lva než býka. Vypadal zdrceně a bylo pro mě velmi těžké ho vyslychat. Báł jsem se, že je Naomi pryč navždy.

Seth Taylor byl neoholený a bylo znát, že se dlouho pořádně nevyspal. Myslím, že se ani nepřevlékal. Měl na sobě pomačkanou kostkovanou košili oblečenou přes tričko a děravé džínsy. Na nohou měl velice zablácené pracovní boty. Buď byl Seth Taylor velmi nešťastný, nebo byl dobrý herec.

Podal jsem mu ruku. Měl pevný stisk, jako bych dal ruku do svěráku.

„Vypadáte dost blbě,“ byla první slova Setha Taylora. Někde v sousedství si pouštěli Digital Underground. Vypadalo to jako v D. C., jenom o pár let dřív.

„To vy taky.“

„No jo, vysrat se na to,“ řekl. Byl to povědomý pozdrav z ulice. Oba jsme se mu zasmáli.

Sethův úsměv byl upřímný a nakažlivý. Choval se možná příliš důvěrně, ale nepůsobilo to nijak rušivě. Něco, co jsem ještě neviděl.

Všiml jsem si, že Sethovi někdo několikrát zlomil jeho široký nos, ale přesto to byl svým drsným způsobem pohledný muž.

Seth bydlel ve staré dělnické čtvrti severně od centra Durhamu. Kdysi byla plná dělníků z tabákových továren. Měl byt ve starém domě se šindeli.

Obývací pokoj byl plný jeho přátel a lidí ze sousedství. Z magnetofonu hrál Sad Smokey Robinson. Přátele tam měl, aby pomohli v pátrání po Naomi. Konečně jsem snad našel na Jihu spojení.

Každý v bytě si se mnou chtěl o Naomi promluvit. Nikdo z nich nepodezíral Setha Samuela.

Zvláště mě zaujala žena s chytrýma, citlivýma očima a pokožkou barvy kávy se smetanou. Keeshe Bowieové bylo něco přes třicet a pracovala na poště v Durhamu. Naomi a Seth ji podle všeho přemluvili, aby se vrátila na vysokou školu a dokončila studium psychologie. Hned jsme si padli do oka.

„Naomi je vzdělaná a výmluvná, ale to víte sám nejlíp.“ Keesha si mě vzala stranou, abychom si vážně promluvili. „Ale Naomi nikdy nevyužívala svých schopností nebo vzdělání, aby ostatní ponižovala. Získala si nás všechny. Je tak přirozená, Alexi. Není na ní nic strojeného. Je smutné, že tohle muselo potkat právě ji.“

Mluvil jsem s Keeshou ještě chvíli a oblíbil si ji. Bylá hezká a chytrá, ale na tyhle věci jsem právě neměl čas. Poohlédl jsem se po Sethovi a našel ho sedět o samotě na šikmé stříšce za oknem. Někde ve tmě zpíval Robert Johnson své strašidelné blues.

„Mám jít ven a přisednout si k vám? Unese nás ta stará střecha oba?“ oslovil jsem ho z okna.

Seth se usmál. „Jestli ne a propadneme se na verandu, potrhaj se všichni smíchy. To stojí za sraženéj vaz. Tak pojďte, nebojte se.“ Mluvil pomalu a melodicky. Chápal jsem, proč se Naomi líbil.

Vylezl jsem ven a posadil se vedle Setha do tmy klesající na Durham. Slyšeli jsme maloměstskou verzi policejních sirén a vzrušující zvuky městského centra.

„Tady jsme sedávali,“ řekl potichu Seth. „Já a Naomi.“

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Ne. Nikdy v životě mi nebylo hůř. Co vy?“

„Nápodobně.“

„Potom, co jste mi zavolal,“ pokračoval Seth, „jsem přemýšlel, o téhle návštěvě, o rozhovoru, který nás nejspíš čeká. Snažil jsem se myslet tak, jak byste mohl myslet vy. Jako *detektiv*. Přestaňte prosím uvažovat, že bych snad mohl mít něco společného s Naominým zmizením. Je to ztráta času.“

Podíval jsem se na Setha Samuela. Seděl, rukama si objímal pokrčené nohy a hlavu měl skloněnou. I přes tmu jsem viděl, jak se mu vlhce lesknou oči. Jeho žal byl zjevný a upřímný. Chtěl jsem mu říct, že ji najdu a všechno bude v pořádku, ale sám jsem si tím nebyl jistý.

Konečně jsme zmlkli. Oběma nám Naomi chyběla a truchlili jsme

na temné střeše společně.

KAPITOLA 31

TEN VEČER konečně zatelefonoval můj přítel z FBI. Když zavolal, právě jsem pročítal odbornou literaturu: *Diagnostickou a statistickou příručku mentálních poruch*. Pracoval jsem na Casanovově profilu a stále se nemohl hnout z místa.

Poprvé jsem se setkal se zvláštním agentem Kylem Craigem při dlouhém a obtížném lovu na hromadného vraha a únosce Garyho Soněji. Kyle byl vždycky rovný chlap. Nebyl tajnůstkářský jako většina agentů FBI a ani příliš upjatý podle jejich standardu. Někdy jsem si myslel, že ani k FBI *nepatří*. Byl na to příliš lidský.

„Díky, žes o sobě konečně dal vědět, cizince,“ řekl jsem do telefonu. „Kde se teď zrovna potloukáš?“

Kylova odpověď mě překvapila. „Jsem tady v Durhamu, Alexi. Abych byl trochu přesnější, čekám v hale tvého hotelu. Pojď dolů na drink do toho ohavného baru Bull Durham. Potřebuju s tebou mluvit. Mám pro tebe zvláštní vzkaz od samotného J. Edgara Hoovera.“

„Hned tam budu. Už nějakou dobu přemýšlím, co dělá starý J. E. od doby, co předstíral vlastní smrt.“

Kyle se usadil ke stolu pro dva u velkého okna, které vedlo přímo na green univerzitního golfového hřiště. Díval se ven na hubeného mladíka, který učil nějakou studentku odpalovat. Když jsem přišel, otočil se, jako by vytušil mou přítomnost.

„Máš nos na maléry, člověče,“ prohlásil na pozdrav. „Je mi líto, že tvoje neter zmizela. Rád tě vidím, když si odmyslím ty zatraceně mizerné okolnosti.“

Posadil jsem se naproti agentovi a dali jsme se do řeči. Jako vždycky byl neobyčejně energický a optimistický, aniž by vypadal

naivně. Je to jeho dar. Někteří lidé si myslí, že by se Kyle mohl dostat až na vrchol FBI, což by bylo to nejlepší, co by se mohlo stát.

„Nejdřív se v Durhamu objevil ctihodný Ronald Burns a teď ty. Čemu vděčím za takovou poctu?“ zeptal jsem se Kyla.

„Nejdřív mi prozrad', co máš ty,“ řekl. „Pokusím se ti to oplatit jak jenom budu moci.“

„Dělám na psychologickém profilu zabitých žen,“ sdělil jsem Kylovi. „Těch takzvaných *odmítnutých*. V dvou z těch případů byly ty ženy velmi silné osobnosti. Určitě mu způsobily spoustu problémů. Možná je zabil proto, aby se jich zbavil. Výjimkou byla Bette Anne Ryersonová. Byla matka, v léčení, a možná se nervově zhroutila.“

Kyle si jednou rukou prohrábl vlasy a zakroutil hlavou.

„Nemáš žádné informace a nikdo ti zatím nepomohl. Ale stejně jseš o půl kroku před našimi lidmi. Ještě jsem neslyšel tu teorii o ‚odmítnutých‘. Je to docela dobré, hlavně jestli se ten cvok dokáže ovládat.“

„Rozhodně to tak bude, Kyle. Musel mít zatraceně dobrý důvod se těch tří žen zbavit. A myslel jsem, že mi chceš říct něco, co jsem nevěděl.“

„Možná řeknu, když uděláš ještě pár malých testů. Na co jsi ještě přišel?“

Podíval jsem se na Kyla zle a pomalu se napil piva. „Víš, myslel jsem, že jsi dobrý chlap, ale jseš jenom další parchant od FBI.“

„*Byl jsem naprogramován v Quanticu*,“ napodobil Kyle kovový počítačový hlas. „Už jsi udělal psychologický profil Casanovy?“

„Pracuju na tom.“ A dodal jsem, co už věděl. „Dělám, co se bez informací dá.“

Kyle nastavil dlaň pravé ruky. Chtěl všechno a pak se se mnou možná o něco podělí.

„Musí to být někdo, kdo splyne s okolím,“ pokračoval jsem. „Nežůstala po něm zatím ani stopa. Nejspíš ho žene nějaká obsedantní sexuální fantazie, kterou má od dětství. Možná byl šmírák nebo násilník. Dneska je z něj nadšený sběratel nejkrásnějších žen, zdá se, že si vybírá jenom ty výjimečné. *Zkoumá* je, Kyle. Jsem si tím skoro jistý. Je osamělý. Možná hledá dokonalou ženu.“

Kyte přikývl. „Jseš vážně magor, člověče. Ty *myslíš* stejně jako

on!“

„To není legrace.“ Palcem a ukazováčkem jsem chytil Kyla za tvář. „Teď mi prozrad' něco, co nevím.“

Kyle se mi vytrhl. „Nabízím ti obchod, Alexi. Je to dobrý obchod, tak se na mě neříkej tak zle.“

Zvedl jsem ruku, abych zavolal číšníka. „Platíme! Každý zvlášť, prosím.“

„Ne, ne. Počkej. To je *opravdu* dobrý obchod, Alexi. Nerad říkám ‚věř mi‘, ale můžeš mi věřit. Abych ti dokázal svoji důvěryhodnost – právě teď ti prostě nemůžu povědět všechno. Přiznám, že tenhle případ je větší než všechny, na kterých jsi zatím dělal. S Burnsem jsi to uhodl. Zástupce ředitele tady nebyl náhodou.“

„To se rozumí, že si tady Burns nebyl prohlídnout azalky,“ vyjel jsem na Kyla v tichém hotelovém baru. „Fajn, řekni mi jednu věc, kterou zatím nevím.“

„Nemůžu ti povědět víc, než co už sám vím.“

„K čertu s tebou, Kyle. Neřekl's zatím ani ň.“ Zvýšil jsem hlas. „Jaký obchod to pro mě máš?“

Zvedl ruku, aby mě uklidnil. „Poslouchej. Jak víš nebo tušíš, tohle je už multijurisdikční noční můra ve čtyřech státech, a to to ještě pořádně nezačalo, tomu můžeš věřit. Chci, aby sis uvědomil, že nikdo zatím nemá nic v kupě.“

Obrátil jsem oči v sloup. „Jsem opravdu rád, že jsem si tohle poslechl.“

„Je to skvělá nabídka pro muže ve tvém postavení. Protože jsi mimo tenhle multijurisdikční zmatek a jseš proti němu imunní, tak proč to tak nenechat. Zůstaň mimo a pracuj *přímo* se mnou.“

„Spolupracovat s FBI?“ zakuckal jsem se pívem.

„Mohu ti zjednat přístup ke všem informacím, které máme, hned jak je získáme. Všechny zdroje, informace a nejnovější fakta.“

„A ty se nebudeš muset dělit o nic, s čím přijdu já? Ani s místní nebo státní policií?“ zeptal jsem se.

Kyle použil všechnu svoji přesvědčivost. „Podívej, Alexi, tohle je velké a nákladné vyšetřování, ale nikam nevede. Poldové se můžou přetrhnout, zatímco se nám ženy, včetně tvojí neteře, ztrácejí přímo před nosem.“

„Chápu, v čem je problém, Kyle. Nech mě o tvém návrhu přemýšlet.“

Mluvili jsme s Kylem ještě chvíli o jeho nabídce a já poukázal na několik podrobností. V zásadě mě už přesvědčil. Spolupráce s Kylem mi mohla získat přístup k prvotřídnímu týmu a pomoc, kdykoliv bych ji potřeboval. Už nebudu sám. Objednali jsme si hamburgery a další piva a dojednali detaily mé smlouvy s Ďáblem. Poprvé, co jsem přijel na Jih, jsem cítil aspoň trochu naděje.

„Mám ještě něco, o co se s tebou můžu podělit,“ dodal jsem nakonec. „Nechal mi včera večer vzkaz. Vřelé přivítání do města.“

„Víme o tom.“ Kyle se ušklíbl jako drsňák, kterým opravdu je. „Šlo vlastně o pohled. Byla na ní odaliska, otrokyně lásky z harému.“

KAPITOLA 32

KDYŽ JSEM SE vrátil do svého pokoje, bylo už trochu pozdě, ale přesto jsem zavolal Naně a dětem. Vždycky, když jsem pryč, volám domů – dvakrát denně, ráno a večer. Ještě jsem to nepropásl a nechtěl jsem s tím ten večer začínat.

„Posloucháš Nanu a jseš pro změnu hodná holčička?“ zeptal jsem se Jannie, když přišla k telefonu.

„Já jsem pořád hodná holčička!“ zakňourala dětsky Jannie. Hrozně ráda si se mnou povídá, stejně jako já s ní. Kupodivu jsme do sebe po pěti společných letech pořád blázni.

„A jak se má tvůj velký bratr? Damon tvrdí, že je taky to nejhněvší dítě pod sluncem a tobě prý Nana dneska říká ‚zlobidlo‘. Je to tak?“

„To teda určitě. Tak říká Nana *jemu*. Damon je místní zlobidlo. Já jsem pořád Nanin andílek. Můžeš sejí zeptat.“

„No dobře. To rád slyším,“ odpověděl jsem své malé trapičce.

„Vytahalas Damona aspoň trochu za vlasy dneska u McDonald’s?“

„Žádný hamburgry nebyly, tati! A on si s tím začal. Damon mi je skoro všechny vytrhal, jako kdybych byla Klára!“

Klára je nejoblíbenější panenka Jannie od jejích dvou let. Představovala „její dítě“ a pro všechny byla doslova posvátná. Jednou jsme Kláru zapomněli na výletě ve Williamsburgu a museli se celou cestu vracet. Klára na nás jako zázrakem čekala u brány, kde si povídala se strážným.

„A stejně, Damona za vlasy tahat nemůžu. Je skoro *plešatej*, tati. Nana mu udělala jeho letní sestřih. Počkej, až uvidíš mého plešatého bráchu. Vypadá jako mičuda!“

Slyšel jsem, jak se směje. Dokázal jsem si ji představit. Vzadu čekal Damon, až mu vrátí telefon. Chtěl uvést na pravou míru tu věc se svým úcesem.

Když jsem domluvil s dětmi, promluvil jsem si s Nanou. „A jak jsi na tom ty, Alexi?“ Jako vždycky šla přímo k věci. Byla by vynikající detektiv nebo cokoliv jiného, pro co by se rozhodla. „Alexi, ptala jsem se tě, jak se máš.“

„Mám se prostě skvěle. Miluju svoji práci,“ odpověděl jsem. „A co ty?“

„O mě nejde. Mohla bych dávat pozor na děti i ve spánku. Ale ty se asi nemáš tak skvěle, jak říkáš. Nespíš a už jsi udělal spoustu práce, je to tak?“

Pánové, ta je ale od rány. „Nejde mi to tak, jak jsem doufal,“ svěřil jsem se jí. „Možná se něco pohnulo kupředu dneska večer.“

„Já vím,“ podotkla Nana, „proto voláš tak pozdě. Ale se svojí babičkou se o dobré zprávy podělit nemůžeš. Bojíš se, že bych zavolala *Washington Post*.“

Tuhle debatujeme měli už u dřívějších případů. Vždycky chce interní informace, které jí nemohu poskytnout.

„Mám tě rád,“ řekl jsem jí nakonec. „To je to nejlepší, co teď můžu udělat.“

„A já mám ráda tebe, Alexi Crossi. To je to nejlepší, co můžu udělat já.“

Vždycky musí mít poslední slovo.

Když jsem domluvil s Nanou a dětmi, lehl jsem si na neustlanou,

nehostinnou hotelovou postel. Nechtěl jsem v pokoji pokojskou ani nikoho jiného, ale cedule *Nerušit* na FBI neplatila.

Na hrudník jsem si postavil láhev piva. Zadržel jsem dech, abych ho nerozlil. Nikdy jsem neměl rád hotelové pokoje, ani na dovolené.

Začal jsem znovu přemýšlet o Naomi. Když byla stará jako Jannie, nosil jsem ji na ramenou, aby viděla „daleko do světa Velkých lidí“. Vzpomněl jsem si, jak měla ráda Vánoce a na Štědrý den vždycky všechny líbala, aby jim popřála všechno nejlepší.

Nakonec jsem se soustředil na monstrum, které nám Mazlíčka vzalo. Monstrum zatím vítězilo. Zdálo se, že je nepřemožitelné, nedotknutelné, nedělalo žádné chyby a nenechávalo žádné stopy. Jeho sebejistota... dokonce mi ze sportu nechalo i milou pohlednici. Co mi tím chtělo říct?

Možná četl mou knihu o Garym Soneji, napadlo mě. Unesl Naomi, aby mě vyzval na souboj? Třeba chce dokázat, jak je dobrý.

Tahle myšlenka se mi ale ani trochu nelíbila.

KAPITOLA 33

JSEM NAŽIVU ,ale v pekle!

Kate McTiernanová přitáhla nohy k hrudníku a otřásla se. Byla si jistá, že dostala drogy. Třas a nevolnost přicházely v silných vlnách a nepřestávaly, ať se snažila sebevíc.

Nevěděla, jak dlouho spala na studené podlaze ani kolik je hodin. Pozoroval ji? Bylo někde ve zdi ukryté kukátko? Kate přímo *cítla*, jak se po ní plazí jeho oči.

Živě si pamatovala každý hrozný a odporný detail znásilnění. Po-myšlení na to, jak se jí dotýká, bylo strašné a napadaly ji děsivé představy.

Vzteky, vina, pocit zneuctění – to vše jí naplňovalo mysl, Tělem jí

protékaly vlny adrenalinu. „Sláva Marie, milosti plná... Bůh je s tebou.“ Zjistila, že se zapomněla modlit. Doufala, že bůh nezapomněl na ni.

Kate se točila hlava. Bylo jasné, že se snaží zlomit její vůli, zlomit její odpor. Takový byl jeho plán, že ano?

Musela přemýšlet, přinutit se myslet. Nedokázala zaostřit na předměty v místnosti. *Drogy!* Snažila se přijít na to, co jí dal. *Jakou* drogu? Kterou?...

Mohl to být Forane, silný svalový relaxans, který se podával před anestézií. Prodával se ve stomililitrových lahvičkách. Mohl se stříknout přímo do tváře oběti nebo nalít na hadr a přitisknout na obličej. Vzpomínala, co následuje po probuzení. Třas a nevolnost. Sucho v hrdle. Snížení intelektu na den nebo dva. Ona ty příznaky měla! Měla je všechny!

Je to doktor! napadlo ji z ničeho nic. Dávalo to dokonale smysl. Kdo jiný mohl mít přístup k anestetiku jako Forane?

Ve třídě karate v Chapel Hill se učila disciplíně, aby uměla ovládat své emoce. Musela sedět před holou zdí a nepohnout se, i když po tom toužila sebevíc.

Kate byla naskrz propocená, ale byla rozhodnutá. Nikdy nezlomí její vůli. Umí být neuvěřitelně silná, když je to třeba. To jí pomohlo vystudovat medicínu bez peněz a navzdory všem překážkám.

Seděla ve své „věžeňské cele“ přes hodinu v lotosové pozici. Potichu dýchala a soustředila se, aby vyčistila svou mysl od bolesti, nevolnosti a znásilnění. Soustředila se na to, co ji čekalo.

Jediná prostá věc.

Rychlý útěk.

KAPITOLA 34

PO HODINĚ meditace se Kate pomalu postavila. Hlava se jí pořád točila, ale cítila se trochu lépe. Rozhodla se vypátrat jeho kukátko. Muselo tam někde být, ukryté v dřevěném obložení zdi.

Místnost měla přesně čtyři krát pět metrů. V malém výklenku velikosti šatníku bylo něco jako latrína.

Kate opatrně pátrala po sebemenší skulině ve zdi, ale nic nenašla. Toaleta ve výklenku vypadala prázdná až na dno. Nebylo tam žádné potrubí, aspoň ne v téhle části domu. *Kam mě zavřel? Kde to jsem?*

Když seděla nad černým dřevěným sedátkem a dívala se do černé díry, začala ze štiplavého zápachu slzet. Byla však zvyklá na různé silné zápachy a brzy slzení potlačila.

Zdálo se, že díra je asi tři nebo čtyři metry hluboká. *Vede někam?* přemýšlela Kate.

Byla příliš úzká na to, aby se jí protáhla, i kdyby se svlékla do naha. *Nebo nebyla? Nikdy neříkej nikdy.*

Přímo za ní se ozval. jeho hlas. Vyděsil ji a bála se, že z toho omdlí.

Stál před ní! Opět bez košile. Provazce svalů po celém těle, ale hlavně, na žaludku a stehnech. Maska na obličeji byla jiná. Tvářila se rozzlobeně. Rudý a bílý vzor na lesklém černém podkladu. Byl dnes rozčilený? Vyjadřovala maska jeho náladu?

„Tohle nepatří mezi tvé dobré nápady, Kate. Někdo hubenější už to zkoušel před tebou,“ řekl melodickým hlasem. „Nepůjdu dolů, abych ti pomohl zpátky. Hnusná smrt. Mysli na to.“

Kate se ztěžka zvedla do dřepu a začala zvracet. Snažila se, aby to vypadalo přesvědčivě. „Je mi zle. Myslela jsem, že budu zvracet,“ řekla Casanovovi.

„Věřím, že je ti zle,“ odpověděl. „To přejde. Ale to *není* skutečný důvod, proč klečíš nad záchodem. Lež má příliš krátké nohy.“

„Co ode mě *chcete*?“ zeptala se Kate. Jeho hlas zněl dnes jinak... možná drogy udělaly něco s jejím sluchem. Prohlížela si jeho masku. Zdálo se, že z něj udělala někoho jiného. Jiného šilence. Měl rozštěpenou osobnost?

„Potřebuju mít někoho rád. Chci se s tebou znovu milovat. Chci, abys pro mě byla krásná. Co takhle jedny z těch nádherných šatů od Neimana Marcuse? Nylonky a vysoké podpatky.“

Kate byla vyděšená a zhnusená, ale snažila se to nedat najevo. Musela něco udělat, něco říct, čím si ho pro tentokrát udrží od těla.

„Nemám na to tu správnou náladu, miláčku,“ odpověděla bez váhání. „Necítím se na převlékání.“ Nedokázala zcela potlačit sarkasmus v hlase. „Bolí mě hlava. Jaké je vlastně dneska počasí? Ještě jsem nebyla venku.“

Zasmál se. Byl to skoro normální smích; docela příjemný smích za jeho ošklivou maskou. „Jasně modré karolínské nebe, Kate. Teplota ke třicítce. Jeden z nejkrásnějších dnů tohoto roku.“

Jednou rukou ji náhle popadl za paži a trhnutím postavit na nohy. Bolelo to, jako by jí chtěl vytrhnout ruku z ramene. Kate vykřikla a ve vzteku a panice natáhla ruku a trhla za jeho masku.

„To byla *pitomost!*“ zařval jí do tváře. „A ty vůbec nejseš pitomá!“

Kate zahlédla v jeho ruce omračující pistoli a uvědomila si, že udělala strašnou chybu. Zvedl ji k jejímu hrudníku a stiskl spoušť.

Pokusila se udržet na nohou, ale tělo ji neposlechlo a dopadla na podlahu.

Začal zuřit. Dívala se v němé hrůze, jak zvedá nohu v kovbojské botě a začíná ji kopat. Po dřevěné podlaze se odkutálel zub. Fascinoval ji. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že to je *její* zub.“

V ústech měla krev a cítila, že jí opuchá ret.

Zvonilo jí v uších a cítila, že na ni jdou mdloby. Soustředila se na to, co viděla pod maskou,

Casanova věděl, že spatřila část jeho obličeje.

Hladkou růžovou bradu, žádná bradka nebo knír.

Jeho levé oko – *modré*.

KAPITOLA 35

NAOMI CROSSOVÁ se třásla, jak silně tlačila do dveří zavřených na závoru, které ji držely v jejím pokoji. Někde ve strašidelném domě křičela žena.

Zvuk tlumily obklady, které za tím účelem do domu nainstaloval, ale stejně to znělo děsivě. Naomi si uvědomila, že je zakousnutá do vlastní ruky. Byla si jistá, že někoho zabíjí. Nebylo by to poprvé.

Křik ustal.

Naomi se přitiskla silněji ke dveřím a snažila se něco zaslechnout.

„Ne, ne, prosím,“ zašeptala, „nenech ji zemřít.“

Dlouho naslouchala tichu, které jí zvonilo v uších. Nakonec ode dveří odešla. Nemohla pro tu ubohou ženu nic udělat. Nikdo nemohl nic udělat.

Naomi věděla, že musí být velmi poslušná. Když poruší některé z jejích pravidel, zbije ji. Nesmí to dopustit. Zdálo se, že o ní ví všechno. Jaké šaty ráda nosí, velikosti jejího spodního prádla, oblíbené barvy, a dokonce i odstíny, které má ráda. Věděl o Alexovi, Sethu Samuelovi, dokonce i o její přítelkyni Mary Ellen Kloukové. „Ta hezká blondátá věc,“ tak jí říkal. *Věc*

Casanova byl velmi perverzní a plný fantaskních psychodramat. Hrozně rád jí vyprávěl o pornografických scénách: sexu s malými holčičkami a zvířaty, strašidelném sadismu, masochismu, gynekologických vyšetřeních, klystýrech. O tom všech mluvil naprosto přirozeně. Někdy byl dokonce zvráceně poetický. Citoval Jeana Geneta, Johna Rechyho, Durrella, de Sada. Byl velmi sečtělý, nejspíš dobře vzdělaný.

„Jseš dost chytrá, abys rozuměla tomu, co povídám,“ řekl Naomi při jedné z návštěv. „Proto jsem si tě vybral, miláčku.“

Naomi vyděsil další křik. Doběhla ke dveřím a přitiskla se hrudí k silnému, studenému dřevu. *Je to stejná žena, nebo zabíjí někoho jiného?* napadlo ji.

„Prosím, pomozte mi někdo!“ slyšela. Žena křičela ze všech sil. Porušovala pravidla domu.

„Pomozte mi někdo! Jsem tady zavřená. Pomozte mi... jmenuji se Kate... Kate McTiernanová..Pomozte!“

Naomi zavřela oči. Bylo to hodně špatné. Ta žena musela přestat. Ale její křik se stále opakoval. To znamenalo, že Casanova není doma. Musel někam odejít.

„Pomozte mi někdo. Jmenuji se Kate McTiernanová. Jsem doktorka z nemocnice Univerzity Severní Karolíny.“ Křik pokračoval... desetkrát, dvacetkrát. Nebyla v něm panika, uvědomila si Naomi. Byl to vztek!

Nemohl být v domě. Nenechal by ji takhle ječet. Naomi konečně sebrala odvalu a zakřičela co nejhlasitěji. „*Přestaň! Nesmíš volat o pomoc! Zabije tě! Bud' zticha! Víc už ti neřeknu!*“

Konečně bylo ticho... požehnané ticho. Naomi se zdálo, že *slyší* napětí kolem sebe. Rozhodně ho *cítí*.

Kate McTiernanová nezmlkla na dlouho. „Jak se jmenuješ? Jak dlouho už jsi tady? Prosím, mluv se mnou... hej, *ty tam!*“ vykřikla.

Naomi jí neodpověděla. Co je s tou ženou? Přišla o rozum po posledním výprasku?

Kate McTiernanová se ozvala znovu. „Poslouchej, můžeme si pomoci navzájem. Určitě můžeme. Víš, kde to jsme?“

Ta žena byla rozhodně odvážná... ale chovala se jako blázen. Měla silný hlas, ale začínala chrapět. *Kate.*

„Mluv se mnou, prosím. Teď tady není, jinak by už přišel se svojí pistolí. Víš, že, *je to tak!* Nedožví se, když se mnou promluvíš. Prosím... potřebuju znovu slyšet tvůj hlas.“

„Prosím. Dvě minuty. To je všechno. Slibuju. *Dvě minuty.* Prosím. Jenom jednu minutu.“

Naomi jí pořád odmítala odpovědět. Mohl by se vrátit právě teď. Možná je v domě a poslouchá je. Nebo se na ně dokonce dívá skrz zeď.

Kate McTiernanová pokračovala. „Dobře, půl minutý. Pak přestane. Fajn? Slibuju, že přestanu... *a nebo* budu pokračovat, dokud se nevrátí...“

Ach bože, prosím, přestaň mluvit, křičel hlas uvnitř Naomi. *Přestaň, teď hned.*

„Zabije mě,“ křičela Kate. „Ale on to udělá stejně! Viděla jsem část

jeho skutečného obličej. *Odkud jsi?* Jak dlouho už jseš tady?“

Naomi měla pocit, že se dusí. Nemohla dýchat, ale zůstala u dveří a naslouchala každému slovu, které ta žena řekla. Hrozně si s ní chtěla promluvit.

„Možná používá drogu zvanou Forane. Pracují s ní v nemocnici. *Možná je to doktor.* Prosím. Čeho se můžeme bát – kromě mučení a smrti?“

Naomi se usmála. Kate McTiernanová má odvalu a také smysl pro humor. Slyšet něčí hlas bylo tak příjemné.

Slova se začala valit Naomi z úst skoro proti její vůli: „Jmenuju se Naomi Crossová. *Myslím*, že jsem tady už osm dní. Skrývá se za zdi. Pořád mě pozoruje. Zdá se, že ani nespí. *Znásilnil mě*,“ řekla zřetelně. Bylo to poprvé, co ta slova vyslovila nahlas. *Znásilnil mě*.

Kate okamžitě odpověděla. „Mě taky znásilnil, Naomi. Víím, jak hrozně se cítíš... celá *špinavá*. Tak ráda slyším tvůj hlas. Už se necítím tak sama.“

„Já taky, Kate. A teď už buď, prosím tě, *zticha*.“

Ve svém pokoji o patro níž se teď Kate McTiernanová cítila velmi unavená. Byla unavená, ale měla naději. Když uslyšela hlasy kolem sebe, musela se opřít o zeď a svezla se po ní k zemi.

„Maria Jane Capaldiová. *Myslím*, že jsem tady přibližně měsíc.“

„Já jsem Kristen Milesová. Ahoj.“

„Melissa Stanfieldová. Studuju na zdravotní sestru. Jsem tady devátý týden.“

„Christa Akersová, Severní Karolína. Dva měsíce v pekle.

Bylo jich tam nejméně šest.

Druhá část

Hra na schovávanou

KAPITOLA 36

DEVĚTADVACETILETÁ reportérka *Los Angeles Times* Beth Liebermanová zírala na malá, rozmazaná písmenka na monitoru svého počítače. Její unavené oči sledovaly jeden z největších příběhů, které *Timesy* po mnoha letech odkryly. Byl to rozhodně nejdůležitější příběh její kariéry, ale to už ji skoro přestalo zajímat.

„Něco tak, šíleného a odporného... *chodidla*. Proboha,“ mumlala si potichu Beth Liebermanová. „*Nohy*.“

Šesté pokračování „deníku“, který jí posílal Džentlmen“ došlo do jejího bytu v západním Los Angeles časně ráno. Stejně jako v předchozích deníkových záznamech, i v tomto podal vrah přesný popis místa nálezu těla další mrtvé ženy a pak se pustil do posedlých, šílených vzkazů adresovaných jí.

Beth Liebermanová zavolala okamžitě FBI a pak rychle jela do redakce *Timesů* v ulici South Spring. Přijela tam asi v době, kdy si FBI ověřila údaje o poslední vraždě.

Džentlmen tam nechal svůj podpis: čerstvé květiny.

Tělo čtrnáctileté japonské dívky bylo nalezeno v Pasadeně. Stejně jako v případě dalších pěti žen zmizela Sunny Ozawa beze stopy přede dvěma dny. Bylo to, jako by ji pohltil hustý černý smog.

Sunny Ozawa se stala Džentlmenovou nejmladší známou obětí. Tělo své mrtvé milenky ozdobil růžovými a bílými pivoňkami. *Květiny mi samozřejmě připomínají ženské rty*, napsal jí v jednom z pokračování deníku. *Ta souvislost je zřejmá, že?*

Ve tři čtvrtě na sedm ráno byla redakce *Timesů* opuštěná a strašidelná. *Takhle brzy by měli být vzhůru jenom flamendři, kteří se ještě nedostali do postele*, pomyslela si unaveně Liebermanová.

„Proč *chodidla*?“ mumlala si reportérka.

Sedla si vyčerpaně k počítači a přála si, aby nikdy nenapsala ten článek o pornografii zasílané v Kalifornii poštou. Džentlmen tvrdil, že ji takhle objevil, že si ji vybral, aby byla jeho „kontakt s ostatními občany města Los Angeles“. Prohlásil, že jsou na stejné „vlnové délce“.

Po nekonečných schůzkách na nejvyšší úrovni se *Los Angeles Times* rozhodli části vražova deníku publikovat. Nebylo pochyb, že je opravdu napsal Džentlmen.

Věděl, kde jsou těla obětí dříve, než je našla policie. Vyhrožoval také dalšími vraždami, pokud si nebude jeho deník moci přečíst v Los Angeles každý při snídani. „Jsem nejnovější a zdaleka nejlepší,“ napsal Džentlmen v jednom z pokračování svého deníku. Kdo by s ním polemizoval? přemýšlela Beth. Vrazi jako Richard Ramirez? Caryl Chessman? Charles Manson?

Beth Liebermanová teď byla jeho kontakt. Musela také dělat první úpravy Džentlmenových slov. Jeho vášnivě a živě deníkové záznamy nemohly v žádném případě vyjít bez zásahu redaktora. Byly plné obscenní pornografie a brutálních popisů vražd, které spáchal.

Při přepisování nejnovějšího pokračování do počítače Liebermanová skoro slyšela šílencův hlas. Džentlmen k ní opět promlouval, nebo spíš mluvil skrze ni:

Dovolte mi, abych vám vyprávěl o Sunny, nebo aspoň to, co o Sunny vím. Naslouchejte mi, drazí čtenáři. Buďte tam se mnou. Měla malá, delikátní, něžná chodidla. To mi z ní nejvíce utkvělo v paměti, to si budu z mé krásné Sunny pamatovat navždy.

Beth Liebermanová musela zavřít oči. Nechtěla ty žvásty dál číst. Jedna věc byla jistá. Džentlmen dal Beth Liebermanové první velkou příležitost v *Timesech*. Upozornění na její článek se teď pravidelně objevovalo na první straně. Vrah z ní udělal hvězdu.

Naslouchejte mi. Buďte tam se mnou. Pomyslete na fetišismus a všechny ty úžasné možnosti osvobození psychiky. Nebuďte snobi. Otevřete své mysli. Fetišismus v sobě skrývá fascinující množství rozličných potěšení, které možná postrádáte.

Nepropadejte přílišnému sentimentu nad „mladou“ Sunny. Sunny Ozawová

se nebránila těmto hrám noci. Svěřila mi to, samozřejmě důvěrně. Vybral jsem si ji v Opičím baru. Šli jsme ke mně, do mého úkrytu, a začali experimentovat.

Zeptala se mě, jestli jsem to už někdy dělal s Japonkou. Odpověděl jsem jí, že ne, ale že jsem po tom vždycky toužil. Sunny mi řekla, že jsem džentlmen. Byl jsem poctěn.

Té noci se mi zdálo, že nemůže být nic krásnějšího než laskání ženských nohou, tak jak jsem to dělal Sunny. Mluvím o opálených nohou oblečených v luxusních nylonkách a obutých v lodičkách na vysokém podpatku od Sakse. Mluvím o něžných nožkách.

Poslouchajte. Abyste mohli náležitě ocenit erotické představení ženských nohou, měla by žena ležet na zádech a muž stát nad ní. Přesně v té poloze jsme byli se Sunny na začátku noci.

Zvedl jsem její štíhlé nohy a prohlížel si zblízka místo, kde hýždě přecházejí ve vulvu. Líbal jsem lem jejích punčoch. Soustředil se na krásně tvarovaný kotník, ony nádherné linie mizící v zářivě černých lodičkách.

Věnoval jsem jim veškerou svou pozornost, když se její nohy začaly hýbat ve vášnivých krívkách, jako by se mnou začaly rozmlouvat. V hrudi mi rostlo sílené vzrušení. Zdálo se mi, jako by kolem mě poletovali malí ptáčci.

Beth Liebermanová přestala psát a znovu zavřela oči. Brzy se v relativně klidné redakci *Timesů* objeví FBI a policie. Budou klást obvyklé otázky, na které zatím nemohou nalézt odpovědi. Nemají ani žádné stopy. Řekli, že Džentlmen páchá dokonalé zločiny.

Agenti FBI budou chtít mluvit celé hodiny o hrozných detailech z místa činu. *Ty nohy!* Džentlmen odřízl Sunny nohy u kotníků nějakým ostrým nožem. Na místě činu, v Pasadeně nalezeny nebyly.

Jeho obchodní známkou byla brutalita, ale to bylo jediné, co měly jeho činy společné. Jednou to byly zohavené genitálie. Jinou oběť znásilnil do konečníku a pak jí způsobil popáleniny. Otevřel hrudník ženě, která byla zaměstnaná v bance, a vyndal jí srdce. Prováděl experimenty? Po té, co si vybral oběť, přestal být džentlmenem. *Byl Jekyll a Hyde devadesátých let.*

Beth Liebermanová konečně otevřela oči a uviděla před sebou stát vysokého štíhlého muže. Hlasitě si povzdechla a zamračila se.

Byl to Kyle Craig, zvláštní vyšetřovatel FBI.

Kyle Craig věděl *něco*, co se zoufale potřebovala dozvědět, ale co jí neřekne. Věděl, proč přiletěl ředitel FBI minulý týden do Los Angeles. Znal tajemství, které potřebovala nutně vědět.

„Dobré ráno, paní Liebermanová. Co pro mě dnes máte?“ zeptal se.

KAPITOLA 37

TAK TAKHLE lovil ženy. Takhle to pokaždé probíhalo. lemu osobně nikdy nehrozilo nebezpečí. Hodil se do každého loveckého revíru. Udělal všechno proto, aby se vyhnul jakýmkoliv komplikacím a se-lhání lidského faktoru. Byl vášnivý perfekcionista.

To odpoledne trpělivě čekal v přelidněné pasáži módního nákupního centra v Raleighu v Severní Karolíně. Pozoroval atraktivní ženy, které vcházely do protějšího butiku Victoria's Secret. Většina z nich byla dobře oblečená. Na mramorové lavičce vedle něj ležely časopisy *Time* a *USA Today*. Titulky v časopisech hlásaly. *Džentlmen pošesté navštívil L. A.*

Myslel na to, jak „Džentlmen“ mizí z dosahu policie v Severní Ka-rolíně. Bral si strašlivé suvenýry, někdy stihl i dvě ženy týdně, hrál stupidní hry s *Los Angeles Times*, policií a FBI. Chtěl se nechat chytit.

Casanovovy modré oči přeběhly po davu v nákupním centru. Byl pohledný muž, stejně jako jeho historický vzor.

Kdepak je ta krásná Anna? Vypravila se na nákupy, určitě koupit nějakou pitomost pro svého přítele. Anna Millerová a Chris Chapin spolu studovali práva na univerzitě v Severní Karolíně. Chris byl teď společník v právnické firmě. Rádi nosili oblečení jeden druhého. Raj-covalo je to. Věděl o nich všechno.

Díval se, jak Anna konečně vychází z obchodu a jde skoro přímo k němu. Klapání jejích vysokých podpatků znělo povýšeně. *Věděla*, že je výjimečně krásná. To na ní bylo to nejlepší. Její sebedůvěra se skoro podobala jeho.

Měla tak arogantně krásné nohy, oblečené do tmavých nylonek. Per-fektní linie štíhlého těla. Vysoké podpatky do práce. Sošné poprsí, kterého se toužil dotýkat. Pod přiléhavými hnědými šaty se rýsovalo spodní prádlo. Proč byla tak provokativní? Protože na to *měla*.

Zdála se být také inteligentní. Alespoň nadějně. Málem se dostala do právnické ročenky. Anna byla upřímná, příjemná, zábavná společ-nice. Její milenec jí říkal „Anička dušička“. Casanova miloval stu-pidní intimitu její přezdívkou.

Všechno, co musel udělat, bylo vzít si ji. Bylo to tak snadné.

Náhle do jeho zorného pole vstoupila jiná velmi atraktivní žena. Usmála se na něj a on její úsměv opětoval. Postavil se a šel k ní. Měla náruč plnou nákupu v papírových pytlích.

„Ahojka, krasavice,“ pozdravil, když přišel blíž. „Mohu ti něco z toho vzít?“

„Jsi tak milý,“ řekla mu ta žena. „Ale takový jsi vždycky. A taky romantický.“

Casanova políbil svou manželku na tvář a pomohl jí s nákladem. Byla to elegantní a duchapřítomná žena. Měla na sobě džíny, přiléhavou blůzu a hnědé tvídové sako. Uměla se oblékat. Byla dobrá v mnoha směrech. Vybíral si ji s velkou péčí.

Když přebíral její nákup, napadla ho krásná myšlenka: *Nechytnou mě ani za tisíc let. Nebudou vědět kde začít hledat. Nedokážou prohlédnout tuhle báječnou zástěrku, tuhle masku normálnosti. Jsem mimo podezření.*

„Vidím, jak se díváš na tu mladou kost. Pěkné nohy,“ mrkla na něj jeho žena s vědoucím úsměvem. „Hlavně když zůstane jenom u dívání.“

„Přistihlas mě,“ přiznal Casanova své ženě. „Ale nemá ani zdaleka tak hezké nohy jako ty.“

Věnoval jí uvolněný a okouzlující úsměv. V hlavě mu při tom explodovalo jméno. *Anna Millerová*. Musí ji mít.

KAPITOLA 38

BYLO TO horší než špatné. Když jsem se kradl do vlastního domu ve Washingtonu, nalepil jsem si na obličej falešný úsměv plný naděje. Potřeboval jsem si jako sůl dát den volna od vyšetřování. Ještě důležitější bylo, že jsem slíbil podat rodině zprávu o Naomině situaci.

Také mi hrozně chyběly děti a Nana. Bylo mi jako bych přijel domů na dovolenou z války.

Poslední věc, kterou jsem chtěl, bylo, aby se Nana a děti dozvěděly, jak se o Naomi bojím.

„Zatím jsme neměli štěstí,“ přiznal jsem Naně, když jsem ji políbil na tvář. „Ale nějakého pokroku jsme dosáhli.“ Šel jsem jí z dohledu, než si mě mohla pořádně prohlédnout.

V obývacím pokoji jsem přešel do role otce, který se vrací domů z práce. Zpíval jsem „Táta je doma, táta je doma“ na vlastní melodii a Jannii s Damonem jsem při tom držel v náručí.

„Damone, jseš větší a silnější a hezký jako marocký princ!“ řekl jsem svému synovi. „Jannie, jseš větší a silnější a krásná jako princezna!“ pověděl jsem své dceři.

„Ty taky, tati!“ zaječely na mě oba podobný nesmysl.

Měl jsem strach z přivítání s babičkou, ale Nana mi ukázala zkřížené prsty – naše rodinné znamení. „Drž se ode mě dál, Alexi.“ Usmála se a pak se na mě výhružně zadívala. Uměla to. „Léta praxe,“ říkala. „*Staletí*,“ odpovídal jsem jí na to vždycky.

„Byli jste hodní malí zločinci?“ zahájil jsem výslech se svými delikventy. „Uklízeli jste si pokoje, pomáhali v kuchyni a jedli, co bylo na talíři?“

„*Ano, tati!*“ zakřičeli unisono. „Byli jsme úplně nejhodnější zlatíčka,“ přesvědčovala mě Jannie.

„Nelžete mi? Když jsem tuhle volal domů v půl jedenácté, byli jste oba ještě vzhůru. A teď mi tvrdíte, že jste byli *zlatíčka!*“

Konečně jsem sáhl do své cestovní tašky pro jejich dárky. „Takže, v téhle kysně jsem vám všem přivezl něco z Jihu. Říkám teď „kysna“. Naučil jsem se to v Severní Karolíně.“

„Kysna,“ zopakovala to po mně Jannie. Zašklebila se a poskočila. Byla jako štěně, které zůstalo odpoledne samo doma. Pak přijdete domů a přilepí se na vás jako mucholapka. Přesně jako Naomi, když byla malá.

Vytáhl jsem pro Damona a Jannie trička basketbalového týmu Dukeovy univerzity. Trik, jak s těmi dvěma vyjít, je dávat jim přesně stejné věci ve stejných barvách. Tohle bude fungovat ještě několik let, než je nebude možné přistihnout v něčem třeba vzdáleně podobném.

„Díky, tati,“ řekly děti jedno po druhém. Cítil jsem, že mě mají rády – bylo dobré být doma. Alespoň na pár hodin v klidu a bezpečí.

Obrátil jsem se k Naně. „Asi si myslíš, že jsem na tebe úplně zapomněl.“

„Nikdy na mě nezapomeneš, Alexi,“ upřela na mě babička hnědé oči.

„Ták to máš pravdu, stařenko,“ zasmál jsem se.

„Jako vždycky.“ *Zase* musela mít poslední slovo.

Vytáhl jsem ze svého pytle kouzel a překvapení krásně zabalený dárek. Nana ho rozbalila a našla ten nejhezčí, ručně pletený svetr, který jsem kdy viděl. Vyrobila ho v Hillsborough v Severní Karolíně devětaosmdesátiletá žena, která si stále vydělávala na živobytí.

Pro jednu neměla Nana slov. Žádné vtipné komentáře. Pomohl jsem jí svetr obléknout a nosila ho, než šla spát. Slušel jí. Vypadala v něm pyšně a šťastně.

„Tohle je ten nejkrásnější dárek,“ pronesla nakonec nejistým hlasem, „kromě toho, že jsi doma, Alexi. Víím, že jsi tvrdý chlapík, ale měla jsem o tebe strach.“

Nana věděla dost na to, aby se zatím na Mazlíčka moc neptala. Věděla také přesně, co znamená moje mlčení.

KAPITOLA 39

POZDĚ ODPOLEDNE se v domě na Páté ulici sešlo kolem třiceti mých nejbližších přátel a příbuzných. Předmětem diskuse bylo vyšetřování v Severní Karolíně. Bylo to přirozené, i když věděli, že kdybych měl dobré zprávy, už by se k nim donesly. Snažil jsem se je aspoň povzbudit. To bylo to nejlepší, co jsem pro ně mohl udělat.

Konečně jsem se sešel se Sampsonem na verandě. Oba jsme už vypili trochu moc piva a snědli hodně krvavých bifteků. Sampson potře-

boval poslouchat, já potřeboval vést se svým přítelem a partákem policajtské řeči.

Pověděl jsem mu o všem, co se dosud stalo v Severní Karolíně. Chápal, jak je to vyšetřování složité. Pracoval se mnou už dříve na případech, ve kterých jsme měli takhle málo stop.

„Nejdřív si mě vůbec nevšíмали. Nechtěli ode mě nic slyšet. Později se to trochu zlepšilo,“ řekl jsem mu. „Detektivové Ruskin a Sikes se z povinnosti zastavili a informovali mě. Tedy vlastně Ruskin. Občas se dokonce snaží pomáhat. Na případu pracuje taky Kyle Craig. FBI mi dosud neprozradila, co vědí.“

„Tušíš proč, Alexi?“ vyzvídal Sampson. Napjatě poslouchal a příležitostně něco poznamenal.

„Možná je jedna z unesených žen spojená s někým důležitým. Možná je počet obětí mnohem vyšší, než zveřejňují. Třeba je vrah ve spojení s někým vlivným.“

„*Nemusíš se tam dolů vracet,*“ prohlásil Sampson, když si poslechl podrobnosti. „Vypadá to, že tam mají profíků až dost. Nezačínej si s krevní mstou, Alexi.“

„Ta už začala,“ ujistil jsem ho. „Myslím, že se Casanovovi líbí, jak nás svými dokonalými zločiny zaskočil. Myslím, že má radost, že dostal i *mě*. Je v tom ještě něco, ale nemohu na to pořád přijít. Myslím, že je v nejlepším.“

„Hmm, hmm. Vypadá to, že ses taky pěkně rozjel. K čertu s ním, Alexi. Nehraj si s tím magorem na pitomého Šerloka.“

Neodpověděl jsem, jenom jsem pokýval hlavou, svou velice *tvrdou* hlavou.

„Co když ho nedostaneš,“ zeptal se Sampson nakonec. „Co když ten případ nevyřešíš? Měl bys na to myslet, Zlatíčko.“

To byla jedna z možností, které jsem si nepřipouštěl.

KAPITOLA 40

KDYŽ SE KATE McTIERNANOVÁ probudila, okamžitě věděla, že je něco ztraceně v nepořádku, že se její nemožná situace ještě zhoršila.

Nevěděla, kolik je hodin, co je za den, kde je zavřená. Měla zamlžené vnímání. Srdce jí divoce bušilo. Všechny její životní funkce byly rozhozené.

Za těch několik okamžiků, kdy byla při vědomí, se u ní vystřídala lhostejnost, deprese a panika. Co jí to mohl dát? Jaká droga mohla způsobit tyhle symptomy? Kdyby uměla tuhle hádanku rozluštit, dokázala by si, že je stále normální a umí jasně uvažovat.

Možná mi dal Klonopin, přemítala Kate.

Ironií bylo, že Klonopin se normálně předepisuje na úzkostné stavy. Pokud by jí ale začal dávat dost velké dávky, řekněme od pěti do deseti miligramů, dostavily by se skoro stejné vedlejší účinky, které právě pociťovala.

Nebo že by použil kapsle Marinolu? Jsou předepisovány na nevolnost při chemoterapii. Kate věděla, co Marinol umí. Kdyby jí dával dejme tomu dvě stě miligramů, proskočila by zdí. Sucho v ústech. Dezorientace. Maniodepresivní záchvaty. Dávka od patnácti set do dvou tisíc miligramů byla smrtelná.

Silnými drogami jí překazil plány na útěk. Takhle s ním nedokázala bojovat. Trénink v karate jí byl k ničemu. Casanova ji prokoukl.

„Ty parchante,“ řekla Kate nahlas. Skoro nikdy nemluvila sprostě. „Ty zasrane,“ procedila mezi zuby.

Nechtěla zemřít. Bylo jí teprve jedenatřicet. Konečně se z ní stala lékařka a doufala, že dobrá. Proč já? *Ne, prosím! Tenhle muž, tenhle hnusný maniak mě chce zabít bez jakéhokoliv rozumného důvodu!*

Nemohla se mu ubránit! Chtěl ji oslabit a zjevně se mu to dařilo. To ji zdrtilo nejvíc ze všeho a rozplakala se. Rozčílilo ji to ještě víc.

Nechci zemřít.

Nechci zemřít.

Jak tomu mám zabránit?

Jak mám zastavil Casanovu?

V domě vládlo zase naprosté ticho. Odhadovala, že tam není. Zoufale si potřebovala s někým promluvit. S ostatními zajatými ženami. Musí se znovu odvážit.

Mohl se skrývat v domě. Čekat. Pozorovat ji.

„Ahoj, vy tam,“ zavolala konečně. Překvapilo ji, jak chraptivě zní její hlas.

„To jsem já, Kate McTiernanová. Poslouchejte prosím. Dává mi hodně drog. Myslím, že mě chce brzy zabít. Řekl mi, že to už udělal. Hrozně se bojím... nechci zemřít.“

Kate opakovala svou zprávu ještě jednou, slovo od slova.

Zopakovala ji znovu.

Bylo ticho, nikdo neodpovídal. I ostatní ženy se bály. Měly právo nereagovat. Pak se ozval hlas odněkud ze shora. Hlas anděla.

Kate poskočilo srdce. Pamatovala si ten hlas. Naslouchala pozorně každému slovu její *statečné přítelkyně*.

„Tady je Naomi. Možná bychom si mohly pomoci navzájem. Jednou za čas nás shromáždí v jedné místnosti. Ty jsi ještě ve zkušební lhůtě. Každou z nás nejdřív držel v pokoji v přízemí. Prosím, *nebojuj s ním!* Už spolu nebudeme mluvit. Je to moc nebezpečné. Nezemřeš, Kate.“

Ozvala se další žena. „Bud’ statečná, Kate. Bud’ silná za nás všechny. Jenom nebud’ *příliš* silná.“

Ženské hlasy náhle zmlkly a v jejím pokoji bylo zase naprosté ticho.

Ať do ní nacpal cokoli, začalo to působit naplno, Kate McTiernanová měla pocit, že zešílí.

KAPITOLA 41

CASANOVA se mě chystá zabít, je to tak? Stane se to určitě brzy.

Ve své hrozné samotě a tichu, pocítila Kate silnou touhu po modlitbě, po spojení s Bohem. Bůh ji určitě uslyší i z tohoto d'ábelského místa.

Je mi líto, že jsem v Tebe v minulých letech dost nevěřila. Nevím, jestli jsem agnostik, ale jsem aspoň upřímná. Mám docela, slušný smysl pro humor – i tam, kde se to nehodí.

Vím, že s Tebou mohu těžko smlouvat, ale pokud mě odtud dostaneš, budu Ti navěky vděčná.

Je mi to líto. Pořád si říkám, že se mi to nemůže stát, ale děje se to. Prosím, pomoz mi. Tohle nepatří mezi Tvé nejlepší nápady...

Modlila se tak silně a soustředěně, že neslyšela, jak vstupuje do dveří. Byl velmi tichý. Jako duch.

„Ani trochu *neposloucháš*, vid’? Ty se *nikdy* nepoučíš!“ řekl jí Casanova.

V jedné ruce držel injekční stříkačku. Měl světle fialovou masku s bílými a modrými skvrnami. Byla to zatím ta nejděsivější maska, kterou na něm viděla. Masky *neodpovídají* jeho náladám, že ne?

Kate se pokusila zaprosit *neubližujte mi*, ale nevydala ani hlásku. Z úst jí vyšlo jenom slabé tss.

Přišel ji zabít.

Nemohla ani sedět natož pak stát, ale pokusila se o něco, co považovala za nesmělý úsměv.

„Ahoj... ráda vás vidím.“ Aspoň to se jí podařilo říct. Dávalo to smysl? Nebyla si jistá.

Něco jí odpověděl, něco důležitého, ale neměla tušení, co to bylo. Záhadná slova jí zněla v hlavě jako nesmyslné mumlání. Snažila se poslouchat, co povídá. Tolik se snažila...

„Kate... mluvila jsi s ostatními... porušilas pravidla tohoto domu!“

„Nejlepší dívka, ta nejlepší!... Jak můžeš být... tak chytrá, až jsi hloupá!“

Kate přikyvovala, jako kdyby rozuměla, co jí právě vytkl. Zcela

zřejmě věděl, že mluvila s ostatními. Povídal, že je tak chytrá, až je hloupá? To byla docela určitě pravda. Kápnuls na to, kámo.

„Chtěla jsem si... promluvit,“ dostala ze sebe. Jazyk měla jako zabalený ve vlně. To, co chtěla říct, bylo *Promluvme si. Promluvme si o tom všem. Potřebujeme si nutně promluvit.*

On toho ale při této návštěvě moc na srdci neměl. Vypadal uzavřeně. Vzdáleně. Ledový muž. To ta příšerná maska. Tentokrát zosobňoval Smrt.

Byl od ní ani ne tři metry, ozbrojený omračující pistolí a stříkačkou. Doktor, vykřikl její mozek. Je doktor, je to tak? „Nechci... zemřít. Prosím,“ pokusila se s úsilím vyslovit.

„Oblékněte mě... vysoké podpatky...“

„Na to jsi měla myslet dřív, Kate, a neporušovat při každé příležitosti pravidla mého domu. Ve tvém případě jsem udělal chybu. Obvykle je nedělám.“

Věděla, že ji elektrické šoky omráčí. Snažila se soustředit na svou záchranu.

Teď ji řídil autopilot. Všechny naučené reflexy. *Jeden přímý přesný kop*, pomyslela si. To se jí ale zdálo nemožné.

Ponořila se hluboko do sebe. *Naprosté soustředění.* Všechny roky tréninku karate se slily do jedné chatrné šance na záchranu života.

Jediná, poslední šance.

V karate jí tisíckrát opakovali, že se má soustředit na jeden cíl a pak použít nepřítelovu sílu *proti němu*. Naprosto se soustředit. Jak to nejlépe dokáže.

Přišel k ní a zvedl pistoli do výše hrudníku. Pohyboval se velmi úsporně.

Kate zachraptěla „*ký-ej!*“ nebo něco podobného. Vykopla ze všech zbývajících sil. Mířila na jeho ledviny. Úder ho mohl uzemnit. Chtěla ho zabít.

Kate minula, ale něco se stejně stalo. Cítila v noze jeho maso a kosti.

Ne ledvina, ani blízko k původnímu cíli. Kop se zastavil o jeho bok, nebo spíš horní část stehna. Na tom nezáleželo – bolelo ho to.

Casanova zařval bolestí. Znělo to jako pes sražený autem. Poznala, že je také překvapený. Zapotácel se dozadu.

Pak se ten obr ze strašidelné pohádky skácel. Kate McTiernanové se chtělo zajásat.

Zranila ho.

Casanova byl na zemi.

KAPITOLA 42

BYL JSEM ZPÁTKY na Jihu, zpátky u složitého případu vražd a únosů. Sampson měl pravdu – tentokrát to bylo osobní. Zároveň šlo o obtížný případ, takový, jaký se vyskytne jenom jednou za mnoho let.

Udělalo se všechno, co se dalo. V Durhamu, Chapel Hill a Rafeighu sledovali jedenáct podezřelých. Byli mezi nimi známí devianti, ale i univerzitní profesori, doktoři, a v Raleighu dokonce i jeden policista v důchodu. Díky kvalitě spáchaných zločinů byla celá oblast prozkoumána FBI.

Já se těmi podezřelými nezabýval. Musel jsem se poohlédnout tam, kde přede mnou nikdo nebyl. V tom spočívala dohoda, kterou jsem uzavřel s Kylem Craigem a FBI. Byl jsem bojovník se zvláštním úkolem.

V zemi bylo současně řešeno několik případů. Četl jsem o nich ve zprávách FBI. Vrah homosexuálů v Austinu v Texasu. Několik vražd starších žen v Ann Arboru a Kalamazoo v Michiganu. Vraždy v Chicagu, North Palm Beach, Long Islandu, Oaklandu a Berkeley.

Četl jsem, až mě pálily oči, a cítil se ještě hůř.

Existoval tady také ošklivý případ, který se dostal na přední stránky největších novin – Džentlmen v Los Angeles. Našel jsem si jeho „deníky“ na internetu. Vycházely v Los Angeles od začátku roku. Začel jsem se do nich. Poslední „příspěvek“ mi vyrazil dech. Skoro jsem nemohl uvěřit tomu, co moje oči četly na monitoru.

Četl jsem ten příběh ještě jednou, velmi pomalu, slovo za slovem.

Bylo to vyprávění o mladé ženě, kterou Džentlmen držel „v zajetí“ v Kalifornii.

Jméno té mladé ženy bylo Naomi C. Její povolání: studentka práv ve druhém ročníku.

Popis: černá, velmi atraktivní. Dvacet dva let stará.

Naomi je dvacet dva... studentka práv ve druhém ročníku...

Jak může surový vrah z Los Angeles, který vraždí pro zábavu, vědět o Naomi Crossové?

KAPITOLA 43

OKAMŽITĚ JSEM zavolał reportérce, jejíž jméno se objevilo pod deníkovými úryvky. Jmenovala se Beth Liebermanová, *Los Angeles Times*.

„Jmenuju se Alex Cross. Jsem detektiv z oddělení vražd a pracuju na případu Casanova v Severní Karolíně,“ oznámil jsem. Když jsem se jí snažil rychle vysvětlit svou situaci, bušilo mi srdce.

„Vím přesně, kdo jste, doktore Crossi,“ přerušila mě Beth Liebermanová. „Píšete o tom knihu. Já také. Jak jistě chápete, nemám vám co říct. Nástin mé knihy právě koluje po nakladatelstvích v New Yorku.“

„Že píšu knihu? Kdo vám to povídal? Žádnou knihu nepíšu.“ Navzdory svým instinktům jsem zvýšil hlas. „*Vyšetřuju* případ únosů a vražd v Severní Karolíně. To je to, co dělám.“

„Velitel detektivů v D. C. Vykládal něco jiného, doktore Crossi. Volala jsem mu, když jsem se dočetla, že máte něco společného s případem Casanova.“

Šéf znovu zasahuje, pomyslel jsem si. Můj velitel ve Washingtonu George Pittman byl naprostý pitomec a nebyl můj velký fanoušek. „Napsal jsem knihu o Gary Sonejim,“ přiznal jsem. „Minulý čas. Potřeboval jsem se s tím nějak vypořádat. Věřte mi, já –“

„Nesmysl!“

Beth Liebermanová mi zavěsila. Prásk!

„Zkurvysyn,“ zamumlal jsem do hluchého sluchátka. Znovu jsem vytočil číslo novin. Tentokrát se mi ozvala sekretářka. „Je mi líto, paní Liebermanová pro dnešek odešla,“ vysypala se sebe.

Byl jsem už trochu v ráži. „Tak to musela odejít asi před *deseti vteřinami*, které trvalo, než mě přepojili. Dejte mi prosím k telefonu paní Liebermanovou. Víím, že tam je.“

I sekretářka mi zavěsila.

„Ty hnusná pitomá slepice!“ ulevil jsem si do sluchátka. „K čertu s tím!“

Bylo to už druhé město v jednom případě, kde jsem narazil na neo-chotu spolupracovat. Rozčilovalo mě to hlavně proto, že jsem si myslel, že jsem na něco narazil. Existovalo nějaké bizarní spojení mezi Casanovou a vrahem na západním pobřeží? *Jak vůbec může Džentlmen vědět o Naomi? Ví potom také o mně?*

Bylo toho na mě hodně, ale nemohl jsem to v žádném případě vzdát. Zavolal jsem šéfredaktorovi *Los Angeles Times*. Zdálo se snadnější dostat k telefonu velkého šéfa než jeho reportérku. Asistentem šéfredaktora byl muž. Měl rázný a strohý hlas, ale příjemný jako nedělní oběd v hotelu Ritz-Carlton v D. C.

Sdělil jsem mu, že jsem doktor Alex Cross, který se podílel na vyšetřování případu Gary Soneji, a že mám nějaké důležité informace k případu Džentlmen. Dvě třetiny toho byla naprostá pravda.

„Řeknu panu Hillsovi,“ informoval mě asistent. Stále zněl nadšeně. Napadlo mě, že je chytré mít takového pacienta. Netrvalo dlouho a měl jsem na drátě samotného šéfredaktora. „Tady Dan Hills, doktore Crossi. Četl jsem o vás při honu na Sonejiho. Rád vás slyším, zvláště jestli pro nás máte něco, co by nám pomohlo s touhle ošklivou záležitostí.“

Když jsem mluvil s Danem Hillsem, představoval jsem si velkého muže před padesátkou. Požádal mě, abych ho oslovoval Dan. Fajn, proč ne. Vypadal na sympatáka. Nejspíš měl Pulitzerovu cenu nebo dvě.

Řekl jsem mu o Naomi a mém zapojení do případu Casanova v Severní Karolíně. Pověděl jsem mu také o zmínce o Naomi v jednom z

deníkových pokračování.

„Je mi líto, že vaše neteř zmizela,“ prohlásil Dan Hills. „Dokážu si představit, čím procházíte.“ Pak se na okamžik odmlčel. Báł jsem se, že se mě chce slušně zbavit. „Beth Liebermanová je dobrá mladá reportérka,“ pokračoval. „Je tvrdá, ale profesionální. Tohle je pro ni velký příběh, stejně jako pro nás.“

„Poslouchejte,“ přerušil jsem Hillse. Musel jsem. „Naomi mi psala ze školy skoro každý týden. Všechny dopisy mám schované. Pomáhal jsem ji vychovávat. Jsme si blízcí. *Hodně* pro mě znamená.“

„Rozumím vám. Zjistím, co se dá dělat. Ale žádné sliby.“

„Žádné sliby, Dane.“

Dan dodržel slovo a zavolal mi za hodinu zpátky do kanceláře FBI. „Měli jsme tady jednání. Mluvil jsem s Beth. Jak si dokážete představit, nemáme to jednoduché.“

„To chápu,“ připustil jsem. Snažil jsem se nedělat si marné naděje, ale cítil jsem pokrok.

„V původní verzi Džentlmenových deníků jsou zmínky o Casanovovi. Vypadá to, jako by spolu ti dva mluvili, dokonce se chlubili jeden druhému. Skoro jako by byli přátelé. Zdá se, že spolu z nějakého důvodu komunikují.“

Objev!

Monstra spolu komunikovala.

Napadlo mě, že vím, co FBI tajila, co se nemělo dostat na veřejnost.

Případ masových vražd sahal od pobřeží k pobřeží.

KAPITOLA 44

BĚŽ! Prchej! Utíkej ze všech sil! Dostaň se odtud!

Kate McTiernanová zavrávala a proběhla těžkými dřevěnými dveřmi, které za sebou nechal otevřené.

Nevěděla, jak moc byl Casanova zraněn. Dokázala myslet jen na

útěk. *Hned teď! Uteč mu, dokud můžeš.*

Její mysl si s ní zahrávala. Matoucí představy se objevovaly a mizely bez jakékoliv spojitosti. Droga si vybírala svou daň. Byla dezorientovaná.

Dotkla se tváře a uvědomila si, že je vlhká. Plakala? Dokonce ani to nevěděla jistě.

Stěží byla schopná stoupat do příkrých schodů přede dveřmi. Vedly do jiného poschodí? Musela do nich vyjít? *Nepamatovala se. Nepamatovala si nic.*

Byla teď beznadějně zmatená. Opravdu srazila Casanovu k zemi, nebo to byla halucinace?

Pronásledoval ji? Běžel po schodech za ní? V uších jí hučela krev. Motala se, divže neupadla.

Naomi, Melissn, Christa Akersová. Kde byly zavřené?

Kate způsobovala navigace domem nesmírné obtíže. Motala se dlouhou halou jako opilec. V jaké podivné stavbě to byla? *Vypadalo to jako dům. Zdi byly nové, ale jaký druh budovy to byl?*

„Naomi!“ pokusila se zavolat, ale stěží vydala hlásku. Nemohla se soustředit déle než několik vteřin. *Kdo byla Naomi?* Nemohla si přesně vzpomenout.

Zastavila se a pověsila na kliku. Dveře se neotevřely. Byly zamčené? Co to vlastně hledala? Co tam dělala? Droga jí nedovolovala jasně myslet.

Blíží se šok, trauma, pomyslela si. Třásla se zimou a měla v hlavě prázdno.

Přichází mě zabít! Je za mnou!

Uteč! poručila si. Najdi cestu ven. Soustřeď se na to! Přiveď pomoc.

Dorazila k dalším dřevěným schodům, které vypadaly starožitně, skoro z minulého století. Byla na nich nalepená hlína. Malé kamínky a střípky. Byly to opravdu staré schody. Ne jako to nové dřevo uvnitř.

Kate už nedokázala udržet rovnováhu. Přepadla dopředu a skoro narazila bradou na druhý schod. Plazila se do schodů po kolenou. Kam vedly? Na půdu? Bude tam na ni čekat s omračující pistolí a stříkačkou?

Najednou byla *venku!* Opravdu se dostala z domu! Nějak to dokázala.

Napůl ji oslepily sluneční paprsky, ale svět nikdy nevypadal tak krásně. Nadechla se sladké vůně pryskyřice: duby, smokvoně, vysoké karolínské borovice. Z očí jí tekly slzy.

Uteč; vzpomněla si zase na Casanovu. Pokusila se několik kroků utíkat. Znovu upadla. Vyšplhala se zpátky na nohy. Běž! Dostaň se odsud!

Kate se otočila kolem své osy. Jednou, dvakrát, třikrát, dokud opět skoro neupadla.

Ne, ne, ne! křičel hlas v její hlavě. Nemohla věřit svým očím, věřit žádnému ze svých smyslů. Žádný dům tam nebyl! Ať se ve svých kruzích podívala kamkoliv, žádný dům neviděla.

Dům, kde byla zavřená, dočista *zmizel*.

KAPITOLA 45

BĚŽ! Rozhýbej ty své zatracené nohy! Rychleji! Ještě rychleji, děvče. Uteč mu!

Pokusila se soustředit na nalezení cesty z tmavého hustého lesa. Vyrazí teď za ní. *Musí* se pokusit ji chytit a zabije ji, když se mu to povede. Byla si dost jistá, že mu moc neublížila, i když bůh ví, že se snažila.

Kate se dostala do jakéhos – takéhos běžeckého rytmu a klopýtala kupředu. Lesní prst byla měkká, nasáklá vodou a pokrytá jehličím a listím. Vyrůstaly z ní šlahouny ostružiní a táhly se za sluncem. Sama si připadala jako ostružiní.

Musím si odpočinout... schovat se... počkat, až droga přestane působit, mumlala si pro sebe. Pak sehnat pomoc... to vypadá logicky. Sehnat policii.

Náhle zaslechla, jak běží za ní. Vykřikl její jméno. „Kate! Kate! Hned zastav!“ Jeho hlas se lesem hlasitě rozléhal. Jeho křik znamenal,

že na kilometry kolem nikdo není; nikdo jí v tomhle bohem zapomenutém lese nepomůže. Musela si pomoci sama.

„Kate! Dostanu tě! Tomu se nevyhneš, tak zastav!“

Vyšplhala se na příkrý kamenitý kopec, který jí v jejím vyčerpání připadal jako Mount Everest. Na kameni se slunil černý had. Vypadal jako větev a Kate se málem zastavila a zvedla ho. Napadlo ji, že by větev mohla použít na obranu. Had se odplazil a ona dostala strach, že má znovu halucinace.

„Kate! Kate! Jseš v koncích! Naštvalas mě!“

Tvrdě dopadla do změti zimolezu a špičatých kamenů. Trýznivá bolest jí projela levou nohou, ale zase se jí podařilo vstát. *Nevšímej si krve. Nevšímej si bolesti. Běž dál.*

Slyšela ho, jak dusá do kopce. Byl velice blízko. „Jsem tady, Kate! Hej, Katie, jsem za tebou!“

Konečně se otočila. Zvědavost a strach ji donutily vydat ze sebe to nejlepší.

Stoupal bez obtíží. Viděla mezi stromy pod sebou jeho bílou flanelovou košili a dlouhé světlé vlasy. Casanova! Měl stále nasazenou masku. V ruce držel omračující pistoli, nebo nějaký druh zbraně.

Hlasitě se smál. Proč?

Kate se zastavila. Náhle ji opustila všechna naděje. Vykřikla zoufalstvím. Věděla, že umře právě tam.

„Boží vůle,“ zašeptala Kate. Nic jiného to nemohlo být.

Vrh příkrého kopce náhle končil propastí. Skála padala do hloubky nejméně třicet metrů. Na kameni se uchytilo jenom několik neduživých borovic. Nebylo kde se ukrýt a kam utéct. Kate napadlo, že je to smutné a opuštěné místo na smrt.

„Ubohá Katie!“ vykřikl Casanova. „*Ubohé dítě!*“

Znovu se po něm ohlédla. Byl tam! Čtyřicet, třicet, pak dvacet metrů daleko. *Pozoroval* ji, jak se plazí do prudkého kopce. Ani na okamžik z ní nespustil oči. Černá pomalovaná maska na ni nehybně zírala.

Slyšela ho zakřičet své jméno. „Kate, ne!“

Už se neohlédla.

Rychle skočila.

Skrčila nohy a přitáhla je k tělu. *Takhle se skáče kufr*, pomyslela si.

Dole tekla potok. Modrá vodní stuha se k ní blížila neuvěřitelně rychle. Řev v jejích uších sílil.

Neměla tušení, jak je potok hluboký, ale kolik může být vody v malém potoce jako je tenhle? Půl metru? Metr? Jestli tohle má být nejšťastnější okamžik v jejím životě, budou to tři metry.

„Kate!“ zazněl z výšky jeho hlas. „Jsi mrtvá!“

Uviděla malé bílé tečky – byly to kameny pod hladinou bublající vody. Ach *Bože, já nechci zemřít.*

Kate tvrdě narazila do ledové vody.

Dopadla na dno tak rychle, jako by v potoce nebyla vůbec žádná voda. V celém těle jí vybuchla bolest. Do úst jí vhrkla voda a stejně zemře. Nezbyvala jí už žádná síla – *Boží vůle bude naplněna.*

KAPITOLA 46

DETEKTIV z durhamského oddělení vražd Nick Ruskin mi zavolaal a sdělil, že právě našli další ženu a že to není Naomi. Jednatřicetiletá doktorka z Chapel Hill byla nalezena v řece Wykagil dvěma malými chlapci, kteří se tam vypravili rybařit.

Ruskinův zářivě zelený Saab turbo mě vyzvedl před hostincem Washingtona Dukea. On a Davey Sikes se v poslední době snažili víc spolupracovat. Ruskin byl sám – sdělil mi, že jeho partner má za tenhle měsíc první den volna.

Ruskin vlastně vypadal, že mě rád vidí. Vyskočil před hostincem z auta a potřásl mi rukou, jako bychom byli přátelé. Jako obvykle byl vybraně oblečený – černá sportovní bunda od Armaniho. Černé tričko s kapsičkami.

Moje situace na Jihu se trochu zlepšila. Měl jsem pocit, že Ruskin ví o mém spojení s FBI a že ho chce sám využít. Detektiv Nick Ruskin rozhodně věděl jak na to. Na tomhle případu si mohl postavit kariéru.

„Náš první velký průlom,“ řekl mi Ruskin.

„Co o té doktorce zatím víte?“ zeptal jsem se na cestě do Fakultní nemocnice Univerzity Severní Karolíny.

„Leží tam. Připlavala po Wykagilu jako slizká ryba. Říkají, že je to zázrak. Dokonce nemá ani žádný vážný zlomeniny. Je ale v šoku, nebo v něčem horším. Nemůže mluvit, nebo možná ani nebude. Doktorů používají slova jako katatonie a postraumatickej šok. Kdo to teď může vědět? Aspoň že je živá.“

V Ruskinovi byla spousta nadšení a měl i určité kouzlo osobnosti. Bylo jasné, že chce využít mých kontaktů. Možná bych já mohl využít jeho.

„Nikdo neví, jak se dostala do řeky, nebo jak utekla od něj,“ řekl mi Ruskin, když jsme vjížděli do univerzitního městečka Chapel Hill. Představa Casanovy lovičího tady studentky byla děsivá. Město bylo tak hezké a vypadalo tak zranitelně.

„Nebo jestli byla opravdu u Casanovy,“ doplnil jsem ho. „Nevíme to jistě.“

„Vlastně nevíme ani prd,“ postěžoval si Nick Ruskin, když zahrnul do vedlejší ulice označené NEMOCNICE. „A to vám povídám, tahle věc se každou chvíli proflákne na veřejnosti. Cirkus už je ve městě. Podívejte se.“

Ruskin měl pravdu. Vchod do nemocnice byl už obklíčený médii. Televizní štáby a reportéři tábořili na parkovišti, ve vstupní hale a na rozlehlém trávníku.

Při našem příjezdu začali fotografové cvakat spouštěmi. Ruskin byl stále hvězda místního detektivního sboru. Vypadalo to, že ho lidé mají rádi. Já se stával menší celebritou. Moje účast na dopadení Garyho Soneji už prošla místními stanicemi. Byl jsem detektiv Doktor Cross, expert na lidská monstra ze Severu.

„Řekněte nám, co se děje,“ zavolala na nás jedna reportérka. „Aspoň naznačte, Nicku. Jaký je opravdový příběh Kate McTiernanové?“

„Když budeme mít kliku, něco pro vás bude,“ usmál se Ruskin na reportérku, ale pokračoval v chůzi, dokud jsme nebyli v bezpečí nemocnice.

Nebyli jsme s Ruskinem zdaleka první ve frontě, ale přesto nám dovolili navštívit Kate už večer. Kyle Craig zatahal za správné nitky.

Závěr zněl, že Kateyla McTiernanová je duševně zdravá, ale že trpí posttraumatickým stresovým syndromem. Vypadalo to jako pravděpodobná diagnóza.

Té noci se nedalo vůbec nic dělat. Přesto jsem tam zůstali po odchodu Nicka Ruskina a přečetl si zdravotní kartu a záznamy sester. Prošel jsem zprávu místní policie o jejím nalezení dvěma dvanáctiletými chlapci, kteří šli místo školy na ryby a kouřit k řece.

Podezíral jsem Nicka Ruskina, že pravý důvod, proč mě zavolal, byl, že bych vzhledem ke stavu Kate McTiernanové mohl začít působit v případě jako psycholog, zvláště proto, že jsem se už s tímhle druhem poststresového traumatu setkal.

Kateyla McTiernanová přežila. O vlas. Stál jsem té první noci u její postele celou půlhodinu. Její kapačka byla napojená na monitor. Postranice postele zvednuté. V pokoji už byly květiny. Vzpomněl jsem si na smutnou, dojemnou báseň od Sylvie Plathové s názvem „Tulipány“. Vyprávěla o úmyslně nesentimentální reakci na květiny, poslané do jejího nemocničního pokoje po pokusu o sebevraždu.

Pokusil jsem si vyvolat podobu Kate McTiernanová, než měla modřiny pod očima. Viděl jsem fotografie. Její oteklý obličej vypadal, jako by měla vypoulené oči nebo plynovou masku. Podle nemocničních záznamů přišla také o zub. Byl jí zřejmě vyražen nejméně dva dny předtím, než ji našli v řece. Mlátil ji. Casanova. Ten, který o sobě tvrdil, že je *největší milenec*.

Bylo mi té mladé lékařky líto. Chtěl jsem jí říct, že jednoho dne bude všechno v pořádku.

Položil jsem svoji ruku zlehka na její a znovu a znovu opakoval tytéž věty. „Jste mezi přáteli, Kate. Jste v nemocnici v Chapel Hill. Už jste v bezpečí, Kate.“

Nevěděl jsem, jestli mě ta těžce zraněná žena slyší a rozumí mi. Chtěl jsem jí jenom povědět něco útěšného, než pro tu noc odejdu.

„Už jste v bezpečí, Kate. Dobře se vyspěte. Jste v úplném bezpečí.“

Kate McTiernanová nemohla prozradit ani slovo o tom, co se jí stalo. Prožila děsivou noční můru, která byla horší než cokoliv, co jsem si mohl představit.

Setkala se s Casanovou a to jí vzalo řeč.

KAPITOLA 47

MLADÝ PRÁVNÍK Chris Chapiri přinesl domů láhev kalifornského vína Chardonnay de Beaulieu a pil ho se svou snoubenkou v posteli. Konečně přišel víkend. Chrisovi a Anně se zase líbil život.

„Konečně je ten pracovní týden za mnou,“ prohlásil blondatý čtyřicetiletý Chris. Byl společníkem prestižní právnické firmy v Raleigh. Nebyl zrovna Mitch McDeere z filmu *Firma* – venku na něj nečekal německý kabriolet – ale svou právnickou kariéru nezačat špatně.

„Ale já píšu v pondělí písemku na smlouvy,“ ušklíbla se Anna. Studovala ve třetím ročníku právnické fakulty. „A navíc u toho sadisty Stackluma.“

„Teď na to zapomeň, Aničko dušičko. Vykašli se na Stackluma. Radši se věnuj mně.“

„Díky, žes přinesl to víno,“ usmála se konečně Anna. Její bílé zuby se zableskly.

Chris a Anna se k sobě hodili. Říkali to všichni jejich právníční známí. Doplnňovali se, měli skoro stejnou životní filozofii a hlavně byli dost chytrí na to, aby se nesnažili změnit jeden druhého. Chris byl posedlý svou prací. V pořádku. Anna potřebovala alespoň dvakrát měsíčně projít starožitnictvím. Utrácela tam všechny peníze, jako by měl přijít konec světa. I to bylo v pořádku.

„Myslím, že to víno potřebuje ještě chvíli dýchat,“ nadhodila Anna s potměšilým úsměvem. „No a zatímco budeme čekat...“ Stáhla si ramínka bílé krajkové podprsenky. Koupila si ji spolu s podvazky ve Victoria's Secret v nákupním centru.

„To беру. *Konečně* víkend,“ řekl Chris Chapin.

Leželi v objetí, svlékali se navzájem, líbali se a mazlili a nevnímali okolí.

Když byli v nejlepším, něco Annu vyrušilo.

Vycítila, že je někdo v ložnici. Odtáhla se od Chrise.

Někdo stál u pelesti postele!

Muž měl nasazenou masku s pochmurným výrazem a červenými a

žlutými draky, zle vypadajícími stvořeními, která se po sobě sápala.

„Kdo sakra jste? Co jste zač?“ zeptal se Chris rozčileně. Nahmátl pod postelí rukojeť baseballové pálky. „Hej, na něco jsem se sakra ptal.“

Vetřelec zavrčel jako divoké zvíře.

„Tak tady máš odpověď.“ Casanova zvedl ruku, ve které držel Luger. Vypálil a v Chrisově čele se otevřela velká červená díra. Nahé právníkovo tělo dopadlo na pelest. Baseballová pálka spadla na podlahu.

Casanova se pohyboval rychle. Vytáhl omračující pistoli a střelil Annu do hrudníku.

„Je mi to líto,“ zašeptal, když ji zvedal z postele. „Mrzí mě to, ale slibuju, že vám to vynahradím.“

Anna Millerová byla Casanovova příští velká láska.

KAPITOLA 48

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO začala zmatená medicínská záhada. Každý ve Fakultní nemocnici Univerzity Severní Karolíny nad tím kroutil hlavou, a já zvlášť.

Kate McTiernanová začala mluvit brzy ráno. Nebyl jsem tam, ale podle všeho se v jejím pokoji vyskytoval Kyle Craig. Bohužel výpověď našeho cenného svědka nedávala nikomu smysl.

Vysoce inteligentní internistka blouznila skoro celé dopoledne. Chvilími se zdála být psychotická a jako by mluvila cizí řečí. Podle záznamů trpěla třesem a žaludečními a svalovými křečemi.

Navštívil jsem ji pozdě odpoledne. Bylo stále podezření, že u ní došlo k poškození mozku. Většinu času, který jsem s ní strávil v pokoji, mlčela a nereagovala. Jednou chtěla promluvit, ale vydala ze sebe jenom děsivý výkřik.

Když jsem tam byl, objevila se v pokoji doktorka ve službě. Už jsme spolu ten den několikrát mluvili. Doktorka Maria Ruoccová neměla zájem zatajovat mi informace o stavu pacientky. Byla neobyčejně ochotná. Prohlásila, že chce pomoci chytit toho, kdo to té mladé internistce udělal.

Proseděl jsem u Kate McTiernanové dobrovolně mnoho hodin. Nikdo mi v tom nebránil. Doufal jsem, že něco řekne. Větu nebo jen slovo, které by posloužilo jako důležitá stopa v případě Casanova.

„Tady jste v úplném bezpečí, Kate,“ šeptal jsem jí každou chvíli. Zdálo se, že mě neslyší, ale přesto jsem v tom pokračoval.

Okolo půl desáté jsem dostal nápad, neodolatelný pocit. Lékaři Kate McTiernanové už odešli. Potřeboval jsem s někým promluvit, tak jsem zavolal FBI a přesvědčil je, aby mi dovolili zavolat doktorce Marii Ruoccové domů blízko Raleigh.

„Alexi, vy jste pořád v nemocnici?“ zeptala se mě doktorka Ruoccová, když přišla k telefonu. Noční hovor ji spíš překvapil, než rozčílil.

„Sedím tady a přemýšlím. Snažím se přijít na to, jak udržuje své oběti v poslušnosti,“ začal jsem Marii vykládat svoji teorii. „Uvědomil jsem si, že by jim mohl dávat drogy a možná používá něco profesionálního. Zavolal jsem do vaší laboratoře pro výsledky toxických zkoušek Kate McTiernanové. Našli v její moči *Marinol*.“

„*Marinol*?“ Doktorka Ruoccová vypadala stejně překvapeně jako původně já. „Hmmm. Kde ho mohl sehnat? To je jako blesk z čistého nebe. Je to ale chytrý nápad. *Marinol* je dobrá volba, pokud chcete někoho udržet v klidu.“

„Nemohlo by to souviset s jejím dnešním psychotickým stavem? Třas, křeče, halucinace – všechno to do sebe zapadá, když se nad tím zamyslíte.“

„Možná máte pravdu, Alexi. *Marinol*! Proboha. Symptomy po podání *Marinolu* mohou vypadat jako abstinenční příznaky. Ale jak může vědět tolik o *Marinolu* a jeho užívání. Nevěřím, že by laik tohle dokázal.“

Přemýšlel jsem o tomtéž. „Že by prošel chemoterapií? Mohl mít rakovinu. Třeba musel brát *Marinol*. Možná je nějakým způsobem zohavený.“

„A co kdyby to byl *lékař*? Nebo farmaceut?“ nabídla mi doktorka Ruoccová další možnost. Také jsem na to myslel. Mohl by to dokonce být doktor z fakultní nemocnice.

„Poslouchejte, naše internistka by nám mohla poradit něco, co by nám ho pomohlo zastavit. Můžeme udělat něco, co by jí pomohlo rychleji překonat tyhle příznaky?“

„Budu tam asi za dvacet minut. Ani ne,“ řekla doktorka Maria Ruoccová. „Podíváme se, co bychom mohli dělat, abychom jí pomohli od zlých snů. Myslím, že bychom si s Kate McTiernanovou rádi promluvili oba.“

KAPITOLA 49

ZA PŮL HODINY byla doktorka Maria Ruoccová v pokoji doktorky Kate McTiernanové se mnou. Neřekl jsem durhamské policii ani FBI, co jsem zjistil. Chtěl jsem být první, kdo bude s internistkou mluvit. Mohl to být zatím největší průlom v případu.

Maria Ruoccová vyšetřovala svou důležitou pacientku skoro hodinu. Byla efektivní, ale příjemná. Velmi atraktivní, blond, ke čtyřiceti. Trochu typ jižanské dámy, ale velmi razantní. Napadlo mě, jestli Casanova někdy sledoval doktorku Ruoccovou.

„To ubohé dítě tím opravdu prochází,“ sdělila mi. „Měla ve svém systému dost Marinolu, aby ji zabil.“

„Přemýšlím, jestli to byl původní úmysl,“ řekl jsem. „Mohla být jedna z odmítnutých. Sakra, jak já bych s ní chtěl mluvit.“

Zdálo se, že Kate McTiernanová spí. Neklidný spánek, ale spánek. Když se jí dotkly rychlé ruce doktorky Ruoccové, zasténala. Její opuchlý obličej se změnil ve ztuhlou děsivou masku. Bylo to skoro jako bychom ji pozorovali zpátky v zajetí. Její hrůza byla skoro hmatatelná.

Doktorka Ruoccová byla nesmírně šetrná, ale tiché steny a vzdechy pokračovaly. Pak Kate McTiernanová konečně promluvila, aniž by otevřela oči.

„Nesahej na mě! Neopovažuj se mě dotknout, ty parchante!“ vykřikla. Oči měla stále zavřené. „Nech mě být, ty hnusnej parchante!“

„Tyhle mladé doktorky!“ obrátila to doktorka Ruoccová v žert. Dokázala zůstat klidná pod tlakem. „Mají všechny tak málo *respektu*. A ty hrozné výrazy.“

Ošetřování Kate zabralo doktorce Ruoccové další půlhodinu. Dala jí infuzi libria. Pak jí kvůli zraněním jinak zapojila monitor srdeční činnosti. Když skončila, upadla internistka do ještě hlubšího spánku. Dnes v noci už nám svá tajemství neprozradí.

„Líbí se mi, jak pracujete,“ pošeptal jsem doktorce Ruoccové. „Udělala jste to dobře.“

Doktorka Ruoccová mi pokynula, abych s ní šel ven. Nemocniční chodba tonula v šeru, byla velice tichá a strašidelná, jak noční nemocnice bývají. Znovu mě napadlo, že by Casanova v této nemocnici mohl pracovat jako lékař. Možná byl v nemocnici i teď, i přes tu pozdní hodinu.

„Prozatím jsme udělali všechno, co se dalo, Alexi. Teď necháme účinkovat librium. Na stráži u Kate jsem napočítala tři agenty FBI plus dva místní policisty. Proč se nevrátíte do hotelu? Trochu se vyspěte. Co takhle trochu vália?“

Řekl jsem doktorce Ruoccové, že se raději vyspím v nemocnici. „Nemyslím si, že po ní Casanova půjde i tady, ale kdo ví. Mohlo by se to stát.“ Zvlášť kdyby byl Casanova místní lékař, dodal jsem v duchu. „Kromě toho od prvního okamžiku cítím, že by Kate mohla vědět něco o Naomi.“

Doktorka Ruoccová se na mě podívala. Byl jsem o dobrých třicet čísel vyšší než ona. Promluvila se smrtelně vážnou tváří. „*Vypadáte* rozumně, občas i rozumně *mluvíte*, ale jste na hlavu.“ Pak se usmála a její jasně modré oči se zableskly.

„A k tomu jsem ozbrojený a nebezpečný,“ dodal jsem.

„Dobrou noc, doktore Crossi,“ popřála mi Maria Ruoccová a zlehka mě políbila.

„Dobrou noc, doktorko Ruoccová. A děkuju vám.“ Poslal jsem za ní

polibek, jak se vzdalovala chodbou.

Neklidně jsem se vyspal na dvou křeslech sražených k sobě v pokojí. Kate McTiernanové. Revolver jsem držel v ruce. Zdálo se mi o čertech.

KAPITOLA 50

KDO JSTE? *Kdo sakra jste, člověče?*“

Vzbudil mě hlasitý, pronikavý hlas. Zněl blízko. Skoro u mého ucha. Okamžitě jsem si vzpomněl, že jsem ve Fakultní nemocnici Univerzity Severní Karolíny. Přesně jsem si vzpomněl, proč tam jsem. Byl jsem u Kate McTiernanové, naší korunní svědkyně.

„Jsem policista,“ řekl jsem tiše a snad i přesvědčivě vydešené internistce. „Jmenuji se Atex Cross. Jste ve Fakultní nemocnici Univerzity Severní Karolíny. Všechno je v pořádku.“

Nejdříve se zdálo, že se Kate McTiernanová rozpláče, pak se zřejmě ovládla. Když jsem viděl její soustředění, pochopil jsem, jak mohla přežít Casanovu i řeku. Díval jsem se na ženu s velice silnou vůlí.

„Jsem v nemocnici?“ mluvila trochu nezřetelně, ale hlavně to dávalo smysl.

„Ano, jste.“ Vzal jsem ji za ruku. „Jste tady v bezpečí. Nechte mě dojít pro doktora. Budu hned zpátky.“

Stále měla problémy s artikulací, ale jinak byla úžasně soustředěná.

„Počkejte chvíli. Já jsem doktorka. Nechte mě zorientovat, než začnu přijímat návštěvy. Jenom si srovnám myšlenky. Vy jste policista?“

Přikývl jsem. Chtěl jsem jí to usnadnit, jak to jen šlo. Chtěl jsem ji obejmout, držet za ruku, udělat něco, co by ji uklidnilo po tom, co za několik posledních dnů prožila. Zároveň jsem jí potřeboval položit stovky důležitých otázek.

Kate McTiernanová se podívala stranou. „Myslím, že mi dával drogy. Nebo to byl všechno jenom sen?“

„Ne, nebyl to sen. Používal silnou drogu zvanou Marinol.“ Řekl jsem jí, co zatím víme. Byl jsem velmi opatrný, abych nezavedl Kate na scestí.

„Musela jsem být opravdu mimo.“ Pokusila se zapískat a vyšel z ní podivný zvuk. Všiml jsem si, že jí chybí zub. Měla nejspíš sucho v ústech, rty opuchlé, hlavně ten horní.

Samotného mě překvapilo, že se usmívám. „Byla jste nejspíš chvíli na planetě Podivnost. Je prima, že jste zpátky.“

„Také jsem ráda,“ zašeptala. Po tvářích jí stékaly slzy. „Promiňte,“ řekla. „Tolik jsem se snažila, abych na tom hrozném místě neplakala. Nechtěla jsem mu ukázat žádnou slabost, které by mohl využít. Ted' se mi plakat chce. Myslím, že budu.“

„Ach, prosím, klidně se vyplačte,“ zašeptal jsem také. Stěží jsem mohl mluvit nebo potlačit vlastní slzy. Cítil jsem tlak na hrudi.

„Nemluvíte, jako kdybyste byl z Jihu,“ ozvala se konečně znovu Kate McTiernanová. Snažila se získat sebekontrolu. Překvapilo mě, jak se jí to daří.

„Jsem vlastně z Washingtonu. Moje neteř zmizela z Dukeovy právnické fakulty před deseti dny. Proto jsem tady v Severní Karolíně. Jsem detektiv.“

Vypadalo to, jako by mě viděla poprvé. Také se zdálo, že si vzpomíná na něco důležitého. „V domě, kde mě držel, byly také jiné ženy. Nesměly jsme se spolu bavit, Casanova to přísně zakázal, ale já to pravidlo porušila. Mluvila jsem se ženou jménem Naomi –“

Přerušil jsem ji. „Moje neteř se jmenuje Naomi Crossová,“ vysvětlil jsem. „Je naživu? Je v pořádku?“ Bylo mi, jako kdyby mi mělo vybuchnout srdce. „Povězte mi, co si ještě pamatujete, Kate. Prosím.“

Kate McTiernanová trochu znervózněla. „S Naomi jsem mluvila. Nepamatuju si její příjmení. Mluvila jsem také s Kristen. Ty drogy. Ach bože, byla to vaše neteř?... Všechno je tak zamlžené a rozmazané. Je mi to líto...“ Katin hlas se vytratil, jako by jí někdo zavlhl přívod vzduchu.

Jemně jsem jí stiskl ruku. „Ne, ne. Právě jste mi dodala nejvíc naděje za celou dobu, kdy jsem sem přijel.“

Oči Kate McTiernanové hleděly upřeně do mých. Zdálo se, že se dívá zpět na něco hrozného, na co se snažila zapomenout. „Teď si na spoustu věcí nemohu vzpomenout. Myslím, že Marinol má vedlejší účinky... Pamatuju si, že se mi chystal dát další injekci. Kopla jsem ho a zranila natolik, abych mohla utéct. Aspoň si *myslím*, že se to stalo...“

„Byl tam hustý les. Karolínské borovice, skoro všude kolem... pamatuju si, přísahala jsem Bohu... ten dům... nebo kde mě to vlastně držel, zmizel. Ten dům, kde jsem byla zavřená, se prostě *ztratil*.“

Kate McTiernanová pomalu potřásla hlavou a dlouhé hnědé vlasy se jí zavlnily. Její oči se rozšířily úžasem. Překvapil ji její vlastní příběh. „Takhle si to pamatuju. Jak se to mohlo stát? Jak ten dům mohl zmizet?“

Viděl jsem, že znovu trpce prožívá svou nedávnou děsivou minulost. Byl jsem tam s ní. Byl jsem první, kdo naslouchal příběhu jejího útěku, zatím jediný, kdo slyšel naši svědkyni mluvit.

KAPITOLA 51

CASANOVA byl stále zneklidněný a vysoce pobouřený zmizením doktorky Kate McTiernanové. Byl nervózní a celé hodiny nemohl usnout. Převaloval se na posteli. Tohle bylo špatné. Tohle bylo dost nebezpečné. Udělal svoji první chybu.

Pak někdo ve tmě zašeptal.

„Není ti něco? Jsi v pořádku?“

Ženský hlas ho nejprve vylekal. Byl zrovna *Casanova*.

Teď hladce změnil osobnost: na *dobrého manžela*.

Natáhl ruku a lehce stiskl nahé rameno své ženy. „Jsem v pořádku. Jenom nemůžu usnout.“

„To jsem si všimla.“ Její hlas zněl ospale, ale byl v něm úsměv.

Byla na něj hodná; milovala ho.

„Promiň,“ zašeptal Casanova a políbil manželku na rameno. Dotkl se jejích vlasů a vzpomněl si na Kate McTiernanovou. Kate měla mnohem delší hnědé vlasy.

Dál hladil ženu po vlasech, ale vrátil se zpátky ke svým mučivým myšlenkám. Opravdu si neměl s kým promluvit, že? Už ne. Rozhodně ne tady v Severní Karolíně.

Nakonec vstal z postele a sestupoval po schodech. Dorazil do své pracovny, potichu zavřel dveře a zamkl.

Podíval se na hodinky. Byly tři ráno. Takže dvanáct v Los Angeles. Vytočil číslo.

Casanova si vlastně *měl* s kým promluvit. S jedinou osobou na světě. .

„To jsem já,“ ohlásil se, když uslyšel ve sluchátku povědomý hlas. „Připadám si dneska v noci trochu jako blázen a vzpomněl jsem si na tebe.“

„Chceš naznačit, že vedu prostopášný a napůl šílený život?“ uchechl se Džentlmen.

„To je jasná věc.“ Casanova se už cítil lépe. *Měl* někoho, s kým mohl mluvit o svých tajemstvích. „Včera jsem si vzal další. Povím ti o Anně Millerové. Je skvělá, kamaráde.“

KAPITOLA 52

CASANOVA znovu udeřil.

Další studentka, krásná inteligentní žena Anna Millerová, byla unesena ze zahradního bytu blízko Státní univerzity Severní Karolíny v Raleigh, ve kterém bydlela se svým přítelem právníkem. Přítel byl zavražděn v jejich posteli, což byla od Casanovy novinka. Na místě činu nenechal žádnou zprávu ani jiné stopy. Po své chybě nám opět

dokázal, že je perfektní.

Strávil jsem několik hodin s Kate McTiernanovou ve Fakultní nemocnici Univerzity Severní Karolíny. Dobře jsme spolu vycházeli, cítil jsem, že se z nás stávají přátelé. Pomáhala mi vytvořit psychologický profil Casanovy. Vyprávěla mi všechno, co věděla o něm a jeho zajatkyňích.

Podle toho, co věděla, držel tam jako rukojmí šest žen včetně ní. Bylo možné, že jich tam bylo víc.

Casanova byl podle Kate velmi cílevědomý. Byl schopný plánovat na celé týdny dopředu, studovat svoji kořist až do úžasných podrobností.

Zdálo se, že si svůj dům hrůzy „postavil“ sám. Udělal instalace, zvláštní odposlouchávací systém a klimatizaci, zjevně pro pohodlí žen, které tam držel. Kate ale viděla dům jenom pod vlivem drog a nedokázala ho moc dobře popsat.

Casanova mohl být násilně žárlivý a výjimečně vlastnický šílenec. Byl sexuálně aktivní a schopný několika erekcí za noc. Byl posedlý sexem a chtíčem.

Dokázal být také svým způsobem pozorný a podle svých slov „romantický“. Rád se mazlil a líbal a hodiny si se ženami povídal. Tvrdil, že je miluje.

V polovině týdne se FBI a durhamská policie konečně shodli na bezpečném místě v nemocnici, kde se mohla Kate McTiernanová poprvé setkat s tiskem. Tisková konference se konala ve velké vstupní hale na jejím poschodí.

Bílá hala byla nacpaná k prasknutí reportéry s bloky a lidmi od televize s kamerami na ramenou. Přítomní byli také policisté s automatickými zbraněmi. Pro každý případ. Detektivové Nick Ruskin a Davey Sikes stáli v průběhu natáčení vedle Kate.

Kate McTiernanová byla na nejlepší cestě stát se národní hrdinkou. Veřejnost se měla setkat se ženou, která uprchla z domu hrůzy. Byl jsem si jistý, že se Casanova bude dívat také. Doufal jsem, že není tady v nemocnici s námi.

Urostlý ošetřovatel dotlačil Kate do hlučné, přeplněné haly. Doktoři ji chtěli mít v kolečkovém křesle. Měla na sobě pytlovitě nemocniční

kalhoty a jednoduché bílé bavlněné tričko. Dlouhé hnědé vlasy měla rozpuštěné a lesklé. Modřiny a otoky se z její tváře z velké části ztratily. „Už vypadám skoro jako dřív,“ svěřila mi. „Ale ještě se tak necítím, Alexi. Ne uvnitř.“

Když ošetřovatel dotlačil neohrabané křeslo skoro až ke stojanu s mikrofony, Kate každého překvapila. Pomalu vstala a zbytek cesty došla.

„Dobrý den, jak vám asi došlo, jsem Kate McTiernanová,“ oslovila shromážděné reportéry, kteří se tlačili, aby se dostali ke korunní svědkyni ještě blíže. „Mám pro vás krátké prohlášení, pak vám dám pokoj.“ Její hlas byl silný a zvučný. Velice dobře se ovládala. Okouzila nás a její humor vyvolal v davu úsměvy a smích.

Kate se zarazila a rozhostilo se ticho. Nejdříve si všichni mysleli, že tisková konference je na ni příliš. Nejbližší lékař pokročil k ní, ale pokynula mu, že ho nepotřebuje.

„Jsem v pořádku. Je mi opravdu fajn, díky. Když se mi zamotá hlava nebo něco, sednu si zpátky do křesla jako vzorný pacient. Slibuju, že si nebudu hrát na hrdinu.“

Rozhlédla se po místnosti – zdálo se, že je *zvědavá*. Možná trochu překvapená. Nakonec se omluvila za krátké přerušení. „Jenom jsem si rovnala myšlenky... Chtěla bych vám povědět všechno o tom, co se mi stalo – a řeknu vám všechno, co můžu – ale to bude pro dnešek všechno. Nebudu odpovídat tisku na žádné otázky. Ráda bych, abyste to respektovali. Není to fér?“

Před televizními kamerami stála vyrovnaná a působivá žena. Vzhledem k okolnostem byla Kate McTiernanová překvapivě uvolněná, jako kdyby to dělala celý život. Zjistil jsem, že když je třeba, dokáže být velmi sebejistá. Jindy byla stejně zranitelná jako my ostatní.

„Nejprve bych chtěla něco vzkázat všem rodinám, které někoho pohřešují. Prosím, nevzdávejte se naděje. Muž jménem Casanova udeřil jen v případě, že byla porušena jeho jasná pravidla. Já to udělala a surově mě zbil. Podařilo se mi ale uprchnout. Tam, kde mě držel, byly ještě další ženy. Jsem jim v myšlenkách tak blízko, že si to ani neučítíte představit. Ve svém srdci vím, že jsou stále naživu a v bezpečí.“

Reportéři se tlačili stále blíže ke Kate. I ve svém stavu je přitahovala jako magnet. Televizní kamery ji milovaly. Stejně jako veřejnost.

Několik následujících okamžiků dělala všechno, aby zmírnila strach rodin unesených žen. Znovu zdůraznila, že jí ublížil jenom proto, že porušila pravidla Casanovova domu. Napadlo mě, že mu možná zároveň posílá vzkaz. *Vina jsem já, ne ty ostatní ženy.*

Když jsem pozoroval Kate, položil jsem si stejnou otázku. Vybírá si jen výjimečné ženy? *Ne jenom krásky, ale ženy, které jsou ve všech směrech mimořádné? Co to znamená? O co Casanovovi opravdu jde? Jakou hru to hraje?*

Měl jsem podezření, že vrah je posedlý fyzickou krásou, ale nesnese kolem sebe ženy, které by nebyly chytré jako on. Vycítil jsem, že touží také po důvěrnosti.

Kate konečně domluvila. V očích se jí leskly slzy jako skleněné korálky. „Už to mám za sebou,“ dodala potichu. „Děkuji, že předáte mé poselství rodinám pohřešovaných žen. Doufám, že jim to trochu pomůže. Prosím, žádné otázky. Stále si nevzpomínám na všechno, co se mi stalo. Řekla jsem vám, co jsem mohla.“

Nejprve se rozhostilo nepřirozené ticho. Nikdo se na nic nezeptal – vyjádřila se jasně. Pak začali reportéři a nemocniční personál tleskat. Věděli stejně jako Casanova, že Kate McTiernanová je výjimečná žena.

Z jedné věci jsem měl strach. Tleskal tam také Casanova?

KAPITOLA 53

VE ČTYŘI ODPOLEDNE si Casanova sbalil jídlo a ostatní zásoby do zelenošedého ruksaku svítícího novotou. Mířil do svého úkrytu za dlouho očekávanými radovánkami. Měl pro své tajné hry i název: *Sběratel polibků.*

Cestou autem a za chůze hustým lesem snil o Anně Millerové, své nejnovější zajatkyni. Znovu a znovu si představovat, co bude dnes s

Annou dělat. Na něco si vzpomněl – nádherný a velmi vhodný úryvek z F. Scotta Fitzgeralda: *Původ polibku lze spatřovat v okamžiku, kdy první ještěří samec olízl první samici, aby jí tak dal najevo, že je stejně šťavnatá jako ještěrka, kterou snědl předchozí večer k večeři.* Ve všem je biologie, není to tak?

Když konečně dorazil do úkrytu, pustil naplno Rolling Stones, jejich nepřekonatelné album *Beggar's Banquet*. Potřeboval toho dne slyšet hlasitý, protispolečenský rock. Micku Jaggerovi bylo padesát, že? Jemu jen třicet šest. Tohle byla *jeho* chvíle.

Stoupl si nahý před vysoké zrcadlo a obdivoval své štíhlé svalnaté tělo. Učesal si vlasy. Vklouzl do lesklého, ručně malovaného hedvábného županu, který si kdysi koupil v Bangkoku. Nechal ho rozevřený.

Vybral si krásnou masku z Benátek, kterou si koupil pro zvláštní příležitost. Okamžik záhady a lásky. Konečně byl připraven navštívit Annu Millerovou.

Anna byla tak povýšená. Naprosto nedotknutelná. Krásná. Musel ji zlomit rychle.

Nic se nemohlo vyrovnat tomuto pocitu. vlny adrenalinu, buhot srdce, naprostá rozjařenost v každé části těla. Vzal s sebou sklenici horkého mléka a malý proutěný košík se zvláštním překvapením pro Annu.

Po pravdě řečeno to bylo něco, co plánoval pro doktorku Kate. Tenhle okamžik chtěl sdílet s ní.

Hlasitou hudbu pustil také proto, aby Anna věděla, že je čas se připravit. Byl to signál. On na ni připravený byl. Sklenice horkého mléka. Dlouhá gumová hadice s tryskou. Roztomilý dárek v košíku. Hra mohla začít.

KAPITOLA 54

CASANOVA nemohl spustit z Anny Millerové oči. Vzduch kolem něj byl nabitý očekáváním. Jeho sebekontrola zmizela. Nebyl to on. Podobal se spíš Džentlmenovi.

Podíval se dolů na své umělecké dílo – svůj výtvar. V hlavě mu znělo. *Annou ještě takhle nikdo jiný neviděl.*

Anna Millerová ležela na dřevěné podlaze v přízemní ložnici. Kromě šperků, které chtěl, aby nosila, byla nahá. Ruce měla za zády spoutané opaskem, zadek měla podložený pohodlným polštářem.

Anniny perfektní nohy byla zavěšené na provaze přivázaném k trámu ve stropě. Takhle ji chtěl mít, přesně takhle si ji mnohokrát představoval.

Můžeš si s ní dělat, co chceš, pomyslel si.

A taky dělal.

Většina teplého mléka už byla v ní. Použil k tomu gumovou hadici.

Připomínala mu trochu Sharon Stoneovou, kromě toho, že byla jeho. Nebyl to třpytivý obraz na filmovém plátně. Pomůže mu zapomenout na Kate McTiernanovou, a to čím dříve, tím lépe.

Anna už nebyla tak povýšená, nebyla ani nijak zvlášť nedotknutelná. Byl vždycky zvědavý, kolik práce dá zlomit něčí vůli. Obvykle moc ne. Ne v tomto věku zbabělců a zkažených fakanů.

„Dejte to, prosím, pryč. Nedělejte mi to. Byla jsem přece hodná,“ žadonila Anna. Měla tak krásnou a zajímavou tvář – když byla šťastná – a zvláště když byla nešťastná.

„Nemůže vám ublížit, Anno.“ řekl jí pravdu. „Má sešitou tlamu. Sám jsem ji sešival. Ten had je neškodný. Nikdy bych vám neublížil.“

„Jseš úchylnej šílenec!“ vmetla mu do tváře. „Jseš odpornej sadista!“

Beze slova přikývl. Chtěl vidět opravdovou Annu a tady ji měl další: uječená potvora.

Casanova se díval, jak jí mléko pomalu kape z konečníku. Stejně tak malý černý had. Sladká vůně mléka ho vedla blíž a blíž po dřevěné podlaze ložnice. Bylo nádherné to pozorovat. Skutečný obraz krásy a

zvířete.

Ostražitý černý had se zastavil a pak náhle vystřelil hlavu kupředu. Ta hladce vklouzla do Anny Millerové. Had se šikovně zakroutil a vníkl daleko dovnitř.

Casanova se pozorně díval, jak Anna doširoka otevírá své krásné oči. Kolik dalších mužů někdy vidělo nebo cítilo to, co on právě prožíval? A kolik takových mužů ještě žilo?

Poprvé slyšel o této sexuální praktice k rozšiřování konečnicku na svých cestách do Thajska a Kambodži. Teď to prováděl sám. Cítil se při tom mnohem lépe – zapomínal na ztrátu Kate, na ostatní ztráty.

To byla ta znamenitá a překvapivá krása her, které si vybral pro chvíle ve svém úkrytu. Miloval je. Nemohl už přestat.

A ostatní rozhodně také ne. Ani policie, ani FBI a *ani* doktor Alex Cross.

KAPITOLA 55

KATE si stále mnoho ze dne svého útěku z pekla nepamatovala. Souhlasila s hypnózou, nebo že mě to aspoň nechá zkusit, i když si myslela, že její bloky mohou být příliš silné. Rozhodli jsme se udělat to pozdě večer, až bude unavená a přístupnější.

Hypnóza může být relativně snadný proces. Nejprve jsem požádal Kate, aby zavřela oči a dýchala pomalu a pravidelně. Možná se dnes večer konečně seznámím s Casanovou. Možná Katinýma očima spatřím, jak pracuje.

„Dobrý vzduch dovnitř, špatný ven,“ řekla Kate, která si většinu času udržovala dobrou náladu. „Něco takového. Správně, doktore Crossi?“

„Co nejvíc se uvolněte, Kate,“ poradil jsem jí.

„Opravdu nevím, jak na to.“ Usmála se. „V hlavě mi buší strašná

spousta věcí. Docela jako na staré půdě se zavřenými skříněmi a truhlami.“ Její hlas začal znít trochu ospale. To bylo nadějně znamení.

„Teď pomalu počítejte pozpátku od stovky. Začněte, až se vám bude chtít,“ řekl jsem jí.

Poddala se snadno. To nejspíš znamenalo, že mi důvěřuje. Vyžadovalo to zodpovědnost na mé straně.

Kate byla teď zranitelná. Nechtěl jsem jí za žádných okolností ublížit. Nejprve jsme několik minut mluvili tak, jak jsme to často dělali, když byla při plném vědomí. Od začátku jsme si rádi povídali.

„Pamatujete si, jak jste byla zavřená v Casanovově domě?“ položil jsem jí konečně hlavní otázku.

„Ano, teď si vzpomínám na docela dost věcí. Pamatuju si tu noc, kdy přišel do mého bytu. Vidím ho, jak mě nese nějakým lesem tam, kde jsem byla zavřená. Nesl mě, jako bych nic nevážila.“

„Povězte mi o tom lese, kterým jste šli, Kate.“ Tohle byl náš první dramatický moment. Byla vlastně znovu s Casanovou. V jeho moci. Zajatkyně. Náhle jsem si uvědomil, jak je nemocnice kolem nás tichá.

„Byla tam pořádná tma. Ten les byl hustý a dotěrný. Měl s sebou baterku, visela mu na krku... Byl *neuvěřitelně* silný. Fyzicky na mě působil jako zvíře. Přirovnával se k Heathcliffovi z knihy *Na větrné hůrce*. Viděl sebe a to co dělá velice romanticky. Tu noc... mi šeptal, jako bychom byli opravdu milenci. Řekl mi, že mě miluje. Znělo to... *upřímně*.“

„Co si o něm ještě pamatujete, Kate? Všechno, co si vybavíte, nám může pomoci. Nespěchejte.“

Otočila hlavu, jako by se dívala na někoho napravo ode mě. „Pokždé měl nasazenou jinou masku. Jednou měl rekonstrukční masku. Ta byla nejděsivější. Říká se jí ‚posmrtná maska‘, protože ji v márnicih někdy používají, aby mohli identifikovat oběti nehod, které nejsou k poznání.“

„Tohle je zajímavé. Pokračujte prosím, Kate. Moc mi pomáháte.“

„Vím, že ji mohou sejmut přímo z lidské lebky. Pak ji vyfotografují... položí na fotografii pauzovací papír... obkreslí rysy. Pak podle kresby vyrobí skutečnou masku. Posmrtná maska byla ve filmu *Park Gorkého*. Nepředpokládá se, že by ji někdo nosil. Přemýšlela jsem, kde k ní přišel.“

Dobře Kate, řekl jsem si pro sebe, *ted' pokračujte o Casarnovovi*. „Co se stalo toho dne, kdy jste utekla?“ zeptal jsem se jí, abych ji trochu usměrnil.

Poprvé se zdálo, že jí moje otázka vadí. Na okamžik otevřela oči, jako by měla lehký spánek a já ji probudil, zatřásl s ní. Oči se znovu zavřely. Pravou nohou rychle klepala o podlahu.

„Moc si z toho dne nepamatuju, Alexi. Myslím, že jsem byla z těch drog úplně mimo.“

„To je v pořádku. Všechno, na co si vzpomenete, bude pro mě užitečné. Vedete si báječně. Jednou jste mi řekla, že jste ho kopla. Kopla jste Casanovu?“

„Kopla jsem ho. Asi tříčtvrtinovou rychlostí. Vykřikl bolestí a šel k zemi.“

Následovala další dlouhá pauza. Náhle se Kate rozplakala. Oči jí zaplavily slzy a srdceryvně se rozvzlykala.

Po tváři jí také tekla pot. Cítil jsem, že bych ji měl probudit z hypnózy. Nevěděl jsem, co se stalo, a trochu mě to děsilo. Pokusil jsem se mluvit klidně. „Co se děje, Kate? Stalo se něco? Jste v pořádku?“

„Nechala jsem tam ty ostatní ženy. Nejdřív jsem je nemohla najít. Pak jsem byla strašně zmatená. Nechala jsem je všechny tam.“

Otevřela oči. Byly plné strachu a slz. Probudila se sama. Byla na to dost silná.

„Co mě tak vyděsilo?“ zeptala se. „Co se stalo?“

„Nevím to jistě,“ odpověděl jsem. Promluvíme si o tom později, ne teď.

Odvrátila ode mě zrak. To se jí nepodobalo. „Mohla bych být sama?“ zašeptala potom. „Děkuju.“

Odešel jsem z nemocničního pokoje s pocitem, že jsem Kate zradil. Ale nevěděl jsem o ničem, co jsem mohl udělat jinak. Tohle byl složitý případ. Nic nám zatím nevycházelo. Jak to bylo možné?

KAPITOLA 56

KATE BYLA propuštěna z Fakultní nemocnice Univerzity Severní Karolíny koncem týdne. Na její žádost jsem za ní každý den chodil na kus řeči.

„Tohle není žádná terapie,“ oznámila mi. Potřebovala jen někoho, s kým by prošla některá obtížná témata. Rychle mezi námi vznikla silná vazba, částečně i kvůli Naomi.

Neobjevily se žádné další informace o spojení Casanovy s Džentlmenem v Los Angeles. Beth Liebermanová, reportérka *Los Angeles Times*, se mnou odmítala mluvit. Její horké literární dílo kolovalo mezi nakladateli v New Yorku.

Chtěl jsem letět do L. A, a Liebermanovou navštívit, ale Kyle Craig mě požádal, abych to nedělal. Ujistil mě, že vím všechno, co k tomuto případu reportérka má. Potřeboval jsem někomu věřit, věřil jsem Kyleovi.

V pondělí odpoledne jsem se šel s Kate projít do lesa u řeky Wykagil, kde ji našli dva chlapci. Nebylo to vysloveno nahlas, ale měli jsme pocit, že máme na celé věci společný zájem. Nikdo nevěděl o Casanovovi víc než ona. Každá její vzpomínka byla velmi důležitá. I ten nejmenší detail mohl být zásadní stopa, která všechno osvětlí.

Když jsme vstoupili do tmavého tichého lesa na východ od řeky Wykagil, Kate ztichla a uzavřela se do sebe. Mohlo tam právě teď číhat a slídit to lidské monstrum. Možná nás pozorovalo.

„Dřív jsem se v podobném lese ráda procházela. Ostružiní a maliní. Straky a sojky, které hledaly potravu všude kolem. Připomíná mi to dětství,“ vyprávěla mi Kate cestou. „Chodívaly jsme se se sestrou každý den koupat do podobného potoka. Koupaly jsme se nahé – náš otec nám to zakazoval. Všechno zakázané nás přitahovalo.“

„Vaše plavecké zkušenosti se vám zřejmě hodily,“ podotkl jsem. „Možná vám pomohly dostat se bezpečně dolů po Wykagil.“

Kate zavrtěla hlavou. „Ne, byla to jenom moje tvrdohlavost. *Přísaha* jsem, že to přežiju. Nemohla jsem mu udělat takovou radost.“

Svoji nechuť k těmto lesům jsem si nechal pro sebe. Část mých ne-

příjemných pocitů způsobovala nešťastná historie lesů a farem v okolí. Všude kolem se kdysi pěstoval tabák na farmách s otroky. *Krev a kosti mých předků*. S ničím nesrovnatelný únos a porobení více než čtyř milionů Afričanů zavlčených do Ameriky.

„Tenhle terén mi nic nepřipomíná, Alexi,“ řekla Kate. Než jsme vystoupili z auta, připnul jsem si podramenní pouzdro. Kate sebou při pohledu na zbraň trhla a zavrtěla hlavou, ale neprotestovala. Vycítila, že jsem drakobijec. Věděla, že nablízku je skutečný drak. Setkala se s ním.

„Pamatuju se, jak jsem utíkala lesem, jako je tenhle. Vysoké karo-línské jedle. Málo světla, strašidelné jako jeskyně s netopýry. Jasně si vzpomínám, že dům za mnou zmizel. Pak už si toho moc nepamatuju. Mám blok. Ani nevím, jak jsem se dostala do řeky.“

Byli jsme asi dvě míle od auta. Teď jsme šli na sever podél řeky, která Kate unášela při jejím zázračném „tvrdohlavém“ útěku. Každý strom a keř se vzpínal vzhůru ke slabému slunečnímu světlu.

„Tohle mi připomíná bakchanálie, chaotické barbarství v protikladu k civilizované racionalitě,“ řekla Kate. Její horní ret se zkroutil v ironickém úsměvu. Věděl jsem, že se snaží mluvit o Casanovovi.

„Odmítá být civilizovaný nebo omezovaný,“ prohodil jsem. „Dělá si prostě, co chce. Touží po rozkoši. Hédonista naší doby.“

„Přeju si, abyste ho slyšel mluvit. Je velmi chytrý, Alexi.“

„To jsme my taky,“ připomněl jsem jí. „Udělá určitě chybu, sli-buju.“

Poznával jsem Kate čím dál tím lépe, stejně jako ona mě. Mluvili jsme o mé ženě Marii, kterou zabili v nesmyslné přestřelce ve Washingtonu. Řekl jsem jí o svých dětech, Jannii a Damonovi. Byla dobrá posluchačka a bude z ní výjimečná lékařka.

Kolem třetí odpoledne jsme už museli ujít sedm nebo osm kilometrů. Začínal jsem být unavený. Kate si nestěžovala, ale musela na tom být podobně. Karate ji naštěstí udržovalo ve formě. Nenašli jsme jedinou stopu, která by nám ukázala místo, kudy Kate utíkala. Žádná část lesa jí nepřipadala povědomá. Žádný mizející dům. Žádný Casanova. Žádné stopy v hlubokém temném lese. Nic, za čím by se dalo jít.

„Jak sakra může být tak dobrý?“ mumlal jsem si, když jsme se tr-máceli zpátky k autu.

„Praxe,“ ušklíbala se Kate. „Praxe, praxe, praxe.“

KAPITOLA 57

ZASTAVILI jsme se na jídlo u Spankyho ve Franklinově ulici v Chapel Hill. Oba jsme byli unavení, hladoví a ze všeho nejvíc žízňiví. V populárním baru a restauraci Kate všichni znali a její příchod způsobil velký rozruch. Svalnatý blondatý barman Hack začal tleskat a ostatní se k němu připojili.

Servírka a přítelkyně Kate nám dala čestný stůl u okna na Franklinovu ulici. Kate mi řekla, že ta žena dělá doktorát z filozofie. Verda, filozofující servírka z Chapel Hill.

„Jak se vám líbí být slavná osobnost?“ zeptal jsem se Kate, když jsme se posadili.

„Nenávidím to,“ procedila mezi zuby. „Poslyšte, Alexi, co se takhle dneska večer opít?“ zeptala se náhle. „Dala bych si tequila, sklenici piva a trochu brandy,“ objednala si u Verdy. Filozofující servírka se zamračila a ohrnula nad tou nabídkou nos.

„Dám si totéž,“ prohlásil jsem. „To dělá ta, studentská atmosféra.“

„Tohle *není* terapie,“ poznamenala Kate, když Verda odešla. „Budeme dneska jenom tak plácát nesmysly.“

„To ale zní jako terapie,“ namítl jsem.

„Jestli ano, tak jsme na gauči oba.“

První hodinu jsme mluvili o věcech, které spolu nesouvisely auta, venkov versus velkoměstské nemocnice, rivalita Severokarolínské a Dukeovy univerzity, jižní gotická literatura, otroctví, výchova dětí, platy lékařů a krize zdravotní péče, texty v rocku a blues, kniha *Anglický pacient*, která se nám oběma líbila. Hned od začátku jsme si velmi dobře rozuměli. Od prvního okamžiku v nemocnici jsem cítil, že jsme spřízněné duše.

Po několika rychlých rundách jsme začali pít pomaleji – v mém případě pivo, v jejím víno. Trochu jsme se opili, ale nijak hrozně. Kate měla v jedné věci pravdu. Potřebovali jsme se trochu odreagovat od stresu v případě Casanova.

Když jsme seděli v baru třetí hodinu, vyprávěla mi Kate příběh, který byl skoro stejně šokující jako její únos. Při vyprávění se jí v doširoka otevřených očích odrážela světla v baru. „Dovolte mi, abych vám něco povídala. Jižané strašně rádi vypravují historky. Jsme poslední strážci lidové slovesnosti v Americe.“

„Do toho, Kate. Mám rád historky. Tolik, že jsem si z nich udělal povolání.“

Kate položila ruku na moji. Zhluboka se nadechla. Potichu promluvila. „Bylo nebylo, v Birchi žila rodina McTiernanových. Byla to šťastná rodina. Měli k sobě blízko, hlavně dívky. Susanne, Marjorie, Kristin, Carol Anne a Kate. Já a Kristine jsme byly nejmladší – dvojčata. Pak tam byla Mary, naše matka a Martin, náš otec. O Martinovi toho moc nevím. Matka ho přinutila odejít, když mi byly čtyři. Byl velice panovačný a někdy i zlý jako pravý Jižan. K čertu s ním. Už dávno nemáme nic společného.“

Kate ještě chvíli pokračovala, ale pak zmlkla a podívala se mi zpřímá do očí. „Řekl vám už někdy někdo, jaký jste skvělý posluchač? Dokážete se tvářit, jako by vás zajímalo všechno, co povídám. To mi dodává chuť pokračovat. *Nikdy* jsem tenhle příběh nikomu nevyprávěla celý, Alexi.“

„Ale mě *zajímá*, co říkáte. Dává mi to pocit, že se mi svěřujete, že mi důvěřujete.“

„Důvěřuju vám. Není to zvlášť šťastný příběh, takže vám musím věřit hodně,“ prohlásila a pokračovala. „Moje sestry a matka byly skvělé, když jsem vyrůstala. Byla jsem jejich malý otrok a mazlíček. V domě nebylo moc peněz, takže jsme měly pořád co dělat. Zavařovaly jsme vlastní zeleninu a ovoce, dělaly džemy. Praly jsme a žehlily. Samy jsme opravovaly dům a auto. Měly jsme štěstí: měly jsme se rády. Pořád jsme se smály a zpívaly si nejnovější hity z rádia. Hodně jsme četly a mluvily o všem, od práva na potrat po recepty. Smysl pro humor byl v našem domě povinný. Naše oblíbené heslo znělo *Netvař se tak vážně*.“

Nakonec mi Kate prozradila, co se vlastně stalo s rodinou McTieranových.

„Marjorie onemocněla první. Diagnóza zněla rakovina vaječníků. Zemřela v šestadvaceti. Měla už tři děti. Pak zemřely postupně Susanne, moje dvojče Kristin a matka. Všechny na rakovinu prsu nebo vaječníků. Zbyli jsme jenom Carole Anne, já a otec. Dělalý jsme si s Carole Anne legraci, že jsme zdědily po otci jeho popudlivost a čeká nás smrt po infarktu.“

Kate náhle sklonila hlavu. Pak se podívala zpátky na mě. „Chtěla jsem říct, že nevím, proč ti to vyprávím, ale vím to. Jsi mi sympatický. Chci být tvoje přítelkyně. Chci, abys ty byl můj přítel. Je to možné?“

Začal jsem vykládat něco o tom, jak se cítím já, ale Kate mě zastavila. Položila mi ukazováček na rty. „Nebud' najednou sentimentální. Neptej se mě teď na moje sestry. Pověz mi něco, co jsi zatím *nikomu* jinému neřekl. Mluv rychle, než si to rozmyslíš. Prozrad' mi jedno z tvých velkých tajemství, Alexi.“

Nepřemýšlel jsem o tom, co bych měl říct. Prostě jsem nechal slova plynout. Po tom, co mi Kate vyprávěla, to bylo jenom správné. Kromě toho jsem se jí chtěl s něčím svěřit, chtěl jsem se pokusit být upřímný.

„Od té doby, co zemřela moje žena Maria, nejsem sám sebou,“ svěřil jsem Kate McTieranové jedno ze svých tajemství. „Každé ráno se obléknu a nasadím společenský výraz, někdy si vezmu pistoli... ale uvnitř cítím prázdnotu. Pokoušel jsem se o vztah, ale nefungovalo to. Byl to naprostý propadák. Nejsem teď připravený na další pokus. Ani nevím, jestli někdy budu.“

Kate mi pohlédla do očí. „Nemáš pravdu, Alexi. Jsi výborně připravený,“ prohlásila bez pochyb v očích nebo v hlase.

Nový vztah.

Přátelé.

„Také bych chtěl být tvůj přítel a možná i víc než to,“ přiznal jsem jí nakonec. Bylo to něco, co jsem neříkal často, a nikdy tak brzy.

Díval jsem se přes stůl na Kate, kterou ozařovalo světlo dohořívající svíčky, a znovu si vzpomněl na Casanovu. Když nic jiného, byl odborník na ženskou krásu a povahu. Byl skoro dokonalý.

KAPITOLA 58

HARÉM se opatrně přesunul na konec haly v tom záhadném odpor-ném domě. Dům měl dvě patra. Dole byl jenom jeden pokoj. Nahoře jich bylo deset.

Naomi Crossová šla mezi ostatními ženami. Dostaly příkaz přesu-nout se do společenské místnosti. Od té doby, co tam byla, se počet zajatkyň pohyboval od šesti do osmi. Někdy nějaká dívka odešla nebo *zmizela*, ale vždycky se zdálo, že ji nahradila další.

Casanova na ně čekal v obývacím pokoji. Na obličeji měl další masku, Byla ručně malovaná s bílými a světle zelenými pruhy. Slav-nostní. *Maska na večírek*. Měl na sobě zlatý hedvábný župan a pod ním byl nahý.

Pokoj byl velký a vkusně zařízený. Podlahu pokrýval orientální ko-berec. Stěny byly čerstvě vymalované na bílo.

„Jen dál, jen dál, dámy. Nestyďte se. Nebuďte nesmělé,“ ozval se z protějšího konce místnosti. Měl po ruce omračující pistoli a revolver a zaujímal elegantní pózu.

Naomi si představila, že se pod maskou usmívá. Víc než cokoliv ji-ného si přála vidět jeho tvář, jen jednou, a pak ji navždy vymazat z mysli.

Při vstupu do luxusního obývacího pokoje Naomi cítila, jak jí silně buší srdce. Na stole vedle Casanovy ležely její housle.

Casanova tančil po místnosti s nízkým stropem jako hostitel na maškarní party v lepší společnosti. Uměl se chovat na úrovni, dokonce být galantní. Dával na odiv svou značnou sebedůvěru.

Jedné dívce zapálil zlatým zapalovačem cigaretu. U každé se zasta-vil na kus řeči. Dotkl se nahého ramene, tváře, pohládl něčí dlouhé blond vlasy.

Všechny ženy vypadaly úchvatně. Měly na sobě vlastní krásné šaty a pečlivě provedený make-up. Pokoj naplňovala vůně jejich parfémů. Kdyby tak na něj skočily všechny najednou, pomyslela si Naomi. Mu-sel existovat způsob jak Casanovu porazit.

„Jak už některé z vás zřejmě napadlo,“ pozvedl hlas, „máme pro

dnešní slavnost malé překvapení. Noční hudbu.“

Ukázal na Naomi a pokynul jí, aby předstoupila. Vždycky, když je takhle shromáždil, byl opatrný. Nedbale držel v ruce svoji zbraň.

„Zahrajte nám něco, prosím,“ vybídl Naomi. „Cokoliv chcete. Naomi hraje na housle a musím dodat, že nádherně. Nestyďte se, drahá.“

Naomi nemohla spustit z Casanovy oči. Jeho zlaté roucho bylo otevřené, takže viděla jeho nahotu. Někdy některou z nich přinutil, aby zahrála na hudební nástroj, zazpívala, zarecitovala, nebo jenom promluvila o svém životě před peklem. Ten večer byla řada na Naomi.

Naomi věděla, že nemá na výběr. Musela být statečná, vypadat sebejistě.

Pozvedla housle, svůj drahocenný nástroj, a zaplavila ji vlna bolestných vzpomínek. *Statečná... sebestá...*, opakovala si v duchu. Dědala to tak už od dětství.

„Zahraju vám Bachovu sonátu číslo jedna,“ oznámila potichu. „Je to adagio. Je velmi krásná. Doufám, že se vám všem bude líbit.“

Jakmile zvedla housle k rameni, zavřela oči. Znovu je otevřela, když přiložila nástroj pod bradu a pomalu ho začala ladit.

Statečná... sebestá, připomněla si.

Pak začala hrát. Její hudba měla daleko k dokonalosti, ale šla jí od srdce. Naomin styl byl vždycky velice osobní. Soustředila se víc na hudbu samu než na svou techniku. Bylo jí do pláče, ale rychle potlačila slzy, nedala nic najevo. Její pocity bylo možné rozeznat jen v její hudbě, nádherné Bachově sonátě.

„Bravo! Bravo!“ vykřikl Casanova, když skončila.

Ženy zatleskaly. To jim Casanova dovolil. Naomi se dívala do jejich krásných tváří. Cítila jejich společnou bolest. Přála si, aby s nimi mohla mluvit. Když je ale shromáždil, bylo to jen proto, aby demonstroval svou sílu, svoji absolutní moc nad nimi.

Casanovova ruka se pohnula a dotkla se její paže. Byla horká a Naomi měla pocit, že ji spálila.

„Zůstanete dnes v noci se mnou. Bylo to tak krásné, Naomi. Vy jste tak krásná, nejkrásnější ze všech. Víte to, drahoušku? Ale jistě že to víte.“

Odvážná, silná, sebestá, opakovala si Naomi. Nedovolí, aby viděl její strach. Najde způsob jak ho porazit.

KAPITOLA 59

KATE A JÁ jsme pracovali v jejím domě v Chapel Hill. Mluvili jsme znovu o mizejícím domě a pokoušeli se tu záhadu vyřešit. Něco po osmé zazvonil zvonek u dveří a Kate se šla podívat, kdo to je.

Viděl jsem ji s někým mluvit, ale nevěděl s kým. Ruka mi samovolně sklouzla na pažbu revolveru. Pozvala návštěvníka dál.

Byl to Kyle Craig. Okamžitě jsem si všiml jeho unaveného a zasmušilého výrazu. Něco se muselo stát.

„Kyle říká, že má něco, co budeš chtít vidět,“ oznámila Kate., když přivedla agenta FBI do obývacího pokoje.

„Vystopoval jsem tě, Alexi. Nebylo to moc těžké,“ dodal Kyle. Posadil se na opěradlo gauče vedle mě. Vypadal, že si potřebuje odpočnout.

„Nechal jsem na recepci zprávu, kde budu asi do devíti.“

„Jak říkám, nebylo to těžké. Podívejte se, jak se Alex tváří, Kate. Teď vidíte, proč je pořád detektiv. Je posedlý Prací, chce řešit všechny velké záhady, dokonce i ty menší.“

Usmál jsem se a přikývl. Kyle měl z části pravdu. „Miluju svoji práci, většinou proto, že můžu trávit čas s kultivovanými a inteligentními lidmi, jako jsi ty. Co se stalo, Kyle? Vymáčkni se.“

„Džentlmen navštívil Beth Liebermanovou. Je mrtvá. Uřezal jí všechny prsty na rukou, Alexi. Když ji zabil, podpálil její být v západním Los Angeles. Půlka celého domu byla v plamenech.“

Beth Liebermanová mi nijak zvlášť k srdci nepřiřostla, ale její smrt mě šokovala. Vzal jsem Kyla za slovo, když mi před časem říkal, že nemá cenu, abych do Los Angeles jezdil. „Možná věděl, že je v jejím bytě něco, co je třeba spálit. Možná měla opravdu něco důležitého.“

Kyle znovu pohlédl na Kate. „Vidíte, jak je dobrý? Je jako stroj. Opravdu měla něco inkriminujícího,“ přiznal nám oběma. „Jenomže to bylo na jejím počítači v redakci. A teď to máme my.“

Kyle mi podal dlouhý pokroucený fax. Ukázal na něco na samém konci papíru. Fax byl z kanceláře FBI v Los Angeles.

Podíval jsem se na stránku a přečetl si potvrzenou pasáž.

*Možný Casanova!!! stálo tam. Velmi pravděpodobný podezřelý.
Doktor William Rudolph. Prvotřídní úchyl.
Adresa. Beverly Comstock. Zaměstnán: Zdravotní centrum Cedars-Sinai.*

Los Angeles.

„Konečně průlom. Máme prvotřídní stopu,“ prohlásil Kyte. „Tenhle doktor by mohl být Džentlmen. Tenhle úchyl, jak mu říkají.“

Kate se podívala na mě a pak na Kyla. Pak připustila, že ten doktor by mohl být Casanova.

„Bylo v poznámkách Liebermanové ještě něco?“ zeptal jsem se Kyla.

„Zatím jsme nic nenašli,“ odpověděl zasmušile Kyle. „Naneštěstí se nemůžeme Liebermanové zeptat na doktora Rudolpha nebo proč si poznamenala jeho jméno. Povím ti o dvou teoriích, které kolují na západním prostředí,“ pokračoval Kyle. „Jseš připravený na pár šílených nápadů, kamaráde? Trochu spekulací?“

„Sem s nimi. Předved', co geniálního vymyslela FBI Západ.“

„První teorie předpokládá, že posílá deníkové záznamy *sám sobě*. Že je Casanova i Džentlmen. Mohl by být *oba* vrazi, Alexi. Oba se specializují na ‚dokonalé‘ zločiny. Jsou tady i další podobnosti. Možná je rozštěpená osobnost. FBI Západ, jak jí říkáš, chce, aby doktorka McTiernanová okamžitě odletěla do L. A. Chtěli by si s ní promluvit.“

Ta první teorie ze západního pobřeží se mi moc nelíbila, ale úplně jsem ji nezavrhl. „A co ta další z Divokého západu?“ zeptal jsem se Kyla.

„Druhá teorie říká, že jsou to dva muži. Oni ale nejen, že komunikují, oni *soutěží*. Mohl by to být děsivý souboj, Alexi. Děsivá hra, kterou sami vynalezli.“

Třetí část

Džentlmen

KAPITOLA 60

BÝVAL JIŽANSKÝM džentlmenem.

Učeným džentlmenem.

Ted' byl tím nejdokonalejším džentlmenem v Los Angeles. Muž, kterého ženy milovaly.

Oranžové slunce se začalo pomalu sklánět k tichému oceánu. Doktora Wiltiama Rudolpha, který pomalu kráčel. po Melrose Avenue v Los Angeles, ten pohled upoutal.

Džentlmen to odpoledne „nakupoval“, vstřebával všechny zvuky a obrazy, které ho obklopovaly, své hektické okolí.

Scéna na ulici mu připomínala něco, co napsal jeden z autorů detektivní „tvrdé školy“, Raymond Chandler: *Kalifornie, obchodní dům*. Stále to velmi přesně vystihovalo skutečnost.

Většině atraktivních žen, které pozoroval, bylo něco přes dvacet. Přicházely ze zesměšňovaného každodenního světa reklamních agentur, bankovních domů a právnických firem v oblasti zábavy v okolí Century Boulevard. Některé z nich měly boty na podpatku, těsné minisukně, módní kostýmy.

Začalo mu být horko a cítil, jak v něm roste zuřivost. *Příjemná zuřivost*. Život v Kalifornii byl skvělý. Byl to obchodní dům jeho snů.

Tohle byla ta nejlepší část: předehra před konečným výběrem. Policie v Los Angeles byla stále zmatená a bezmocná. Možná jednoho dne na všechno přijdou, ale spíš ne. Byl na to prostě příliš dobrý. Byl současný Jekyll a Hyde.

Představovalo to velké pokušení, ale *zbožňoval* to. Největší ironie byla, že tyhle kalifornské kočky provokovaly a sváděly ze všech mužů právě *jeho*.

Byl přece malý rozkošný chlapec s kučeravými vlásky, který se

ztratil v cukrárně, ne? Kterých zakázaných sladkostí si dopřeje to odpoledne?

Co tahle kůstka v červených lodičkách a bez punčoch? Nebo ta výzývavá v minišatech?

Několik žen se na doktora Willa Rudolpha provokativně podívalo, když procházel kolem jejich oblíbených obchodů.

Byl neobyčejně pohledný, i podle přísných hollywoodských měřítek, Podobal se zpěváku Bonovi z irské rockové skupiny U2. Vypadal vlastně tak, jak by vypadal Bono, kdyby se rozhodl stát úspěšným lékařem v Dublinu nebo Corku, nebo přímo tady v Los Angeles.

A tohle bylo jedno z Džentlmenových největších tajemství: *Ženy si ho skoro vždycky samy vybraly.*

Will Rudolph vstoupil do Nativity, což byl momentálně jeden z nejmódnějších obchodů v Melrose. Nativity bylo místo, kde jste si mohli koupit kožené sako obšité minkem nebo „starožitné“ hodinky značky Hamilton – věci, ze kterých bylo patrné vaše společenské postavení.

Věděl, přesně, co to znamená. *Doktor Will Rudolph byl nejmocnějším mužem v Los Angeles.*

Pokochal se tou myšlenkou a vzpomínkou na články na titulních stránkách novin, které mu dokazovaly, že opravdu existuje, že to není jen výplod jeho fantazie. Džentlmen ovládal celé tohle významné město.

Prošel kolem neodolatelné blondýny, oblečené s vybranou elegancí.

Lhostejně si prohlížela šperky a vypadala, že ji nudí celý život. Byla to zdaleka ta nejpozoruhodnější žena v Nativity, ale to ho k ní nepřitahovalo.

Byla naprosto *nedotknutelná*. Dávala to jasně najevo, a to i v drahém obchodě, naplněném z velké části jinými atraktivními ženami přes dvacet. *Jsem nedotknutelná. Ani na to nemyslete. Nejste mě hoden, ať jste kdokoliv.*

Cítil, jak mu buší srdce. Chtělo se mu vykřiknout na celý hlučný přeplněný butik:

Já tě mohu mít. Já ano!

Ty to netušíš – ale já jsem Džentlmen.

Blondýna měla plné arogantní rty. Věděla, že nepotřebuje žádnou

rtěnku nebo oční stíny. Byla štíhlá, s úzkým pasem. Elegantní podle jihokalifornských měřítek. Měla na sobě vybledlou bavlněnou vestu, zavinovací sukni a mokašiny. Byla rovnoměrně opálená a vypadala zdravě.

Konečně se podívala jeho směrem. *Hodila po něm okem.*

Bože, to byly oči. Chtěl je jenom pro sebe. Chtěl si s nimi hrát, nosit je s sebou pro štěstí.

To, co viděla ona, byl vysoký a štíhlý, zajímavě vypadající muž něco přes třicet. Měl široká ramena a postavu jako atlet nebo tanečník. Sluncem vybělené hnědé vlnité vlasy svázané do ohonu. Měl modré oči irského chlapce. Will Rudolph měl na sobě trochu pomačkaný bílý lékařský plášť přes tradiční modrou oxfordskou košili a nemocnicí schválenou pružovanou kravatu. Na nohou obuté drahé boty značky Dr. Martens – nezničitelná obuv. Vypadal *tak sebejistě*.

Promluvila první. Vybrala si ho, že? „Bylo to něco, co jsem neřekla?“

Rozesmál se, potěšen jejím smyslem pro humor, kterým zlehčila tu namlouvací šarádu. *Tohle bude zábavná noc*, pomyslel si. Věděl to.

„Promiňte. Normálně takhle nezírám. Aspoň jsem nikdy nebyl přistižen,“ prohodil. Chvilku mu trvalo, než se přestal smát. Jeho smích byl lehký a příjemný. Byl to moderní nástroj obchodu, zvláště v Hollywoodu, New Yorku, Paříži: jeho oblíbených městech.

„Přinejmenším jste upřímný,“ odpověděla. Už se také smála a zlatý náhrdelník na jejím krku se rozhoupal. Toužil natáhnout ruku a strhnout jí ho, přejít jazykem po jejích plných nádech.

Byla odsouzená k záhubě, pokud to bude jeho vůle, jeho přání, jeho rozmar. Má pokračovat? Třeba se podívat trochu víc zblízka?

V hlavě mu hučelo. Musel se rozhodnout. Podíval se znovu do klidných modrých očí blondýny a spatřil odpověď.

„Neznám vás,“ řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně, „ale myslím, že jsem tady našel to, co se mi líbí nejvíc.“

„Ano, také si myslím, že jsem našla, co potřebuju,“ prohlásila po krátké pauze. Pak se zasmála. „Odkud jste? Nejste tady z okolí, že ne?“

„Původně ze Severní Karolíny.“ Otevřel jí dveře se zvonkem a odešli z butiku společně. „Pracoval jsem na svém přízvuku.“

„A úspěšně,“ připustila.

Byla zaujatá sama sebou, kolem ní planula aura sebejistoty a spo-kojeného života – kterou on naprosto zničí. Ach bože, tak po ní toužil.

KAPITOLA 61

TAK TADY ho máte, fanouškové akce. Odchází z Nativity s blond dívkou. Jsou na Melrose Avenue.

Pozorovali jsme to neuvěřitelné setkání přes ozdobnou výlohu ob-choďu Nativity. FBI použila na doktora Willa Rudolpha a blondýnu i směrové mikrofony.

Byla to sólová akce FBI. Neměla o ní tušení ani Policie Los Ange-les. Tahle taktika byla pro FBI typická, jenom s tím rozdílem, že jsem byl tentokrát díky Kylu Craigovi na jejich straně. FBI si chtěla pro-mluvit s Kate v Los Angeles. Kyle mi zařídil, abych mohl přijet za ní, když jsem mu připomněl naši dohodu a fakt, že se jedná o největší průlom ve vyšetřování případu Casanova.

Bylo těsně po půl třetí, hlučná, chaotická hodina nádherného kali-fornského dne. Teplota byla něco přes dvacet stupňů. Nervozita v na-šem autě dosahovala bodu varu.

Jak jsme doufali, podařilo se nám konečně zahnat do kouta jedno z monster. Doktor Will Rudolph mi připadal jako novodobý upír. Strá-vil odpoledne lhostejným potulováním po módních obchodech. Ecru, Grau, Mark Fox. Dokonce i dívky před stánkem s hamburgy Johnyho Rocketa pro něj byly potenciální kořistí. Byl dnes určitě na lovu. Jed-nalo se ale o Džentlmena?

Úzce jsem spolupracoval se dvěma staršími agenty FBI. Seděli jsme v anonymní dodávce zaparkované na Melrose Avenue. Vysílačku jsme měli naladěnou na směrové mikrofony, které byly ve dvou z dal-ších pěti autech sledujících muže, o kterém jsme si mysleli, že by

mohl být Džentlmen.

„Ano, také si myslím, že jsem konečně našla, co potřebuju,“ slyšeli jsme říkat blondýnu. Připomínala mi krásné studentky, které unášel na Jihu Casanova. *Mohl být jedno a to samé monstrum? Vrah z obou pobřeží? Možná rozštěpená osobnost?*

Tady na západním pobřeží si experti FBI mysleli, že znají odpověď. Podle nich páchal na obou pobřežích „pérfektní zločiny“ stejný zvrhlík. Nikdy nebyly dvě oběti uneseny nebo zabity ve stejný den. Bohužel jsem věděl asi o tuctu dalších teorií o Casanovovi a Džentlmenovi. Zatím mě ani jedna z nich nepřesvědčila.

„Jak dlouho už jste v Hollywoodu?“ slyšeli jsme blondýnu se ptát Rudolpha. Měla svůdný a sexy hlas. Bylo jasné, že s ním flirtuje.

„Dost dlouho na to, abych se s vámi setkal.“ Mluvil zatím klidně a dvorně. Jeho pravá ruka lehce spočívala na jejím levém lokti. Džentlmen?

Nevypadal jako vrah, ale připomínal Casanovu, jak ho popsala Kate McTiernanová. Byl pohledný, pro ženy atraktivní a byl lékař. Oči *měl modré* – takové, jaké viděla Kate pod Casanovovou maskou.

„Ten parchant vypadá, jako by mohl mít každou ženskou na světě,“ otočil se ke mně jeden z agentů.

„Ale ne dělat si s nimi, co chce,“ poznamenal jsem.

„Bod pro vás.“

Ten agent, John Asaro, byl americký Mexičan. Plešatěl, ale kompenzoval to rozježeným knírem. Táhlo mu nejspíš na padesátku. Druhý agent byl Raymond Cosgrove. Oba to byli dobří chlapi, profesionálové. Kyle Craig se o mě zatím skutečně staral.

Nemohl jsem z Rudolpha a blondýny spustit oči. Mířila k lesklému černému kabrioletu Mercedes se staženou střechou. Poslouchali jsme, jak si na přelidněné ulici povídají. Směrové mikrofony zachytily všechno, Nikdo z pronásledovatelů nevydal ani hlásku.

„Tamhle je moje auto, ten sporták. A ta rusovláška na sedadle pro spolujezdce je můj miláček. Opravdu jste si myslel, že mě můžete *jen tak* sbalit?“ Blondýna lusklá prsty a zazvonila barevnými náramky Rudolphovi před obličejem. „Sbohem, doktore Kildare.“

John Asaro si hlasitě odfrkl. „Proboha, ona mu dala kopačky! No to je paráda! To se může stát jenom v L. A.“

Raymond Cosgrove praštil pěstí do palubní desky. „Ta děvka! Ona jde pryč. Vrať se k němu, zlatíčko. Řekni mu, že sis dělala legraci!“

Měli jsme ho, nebo jsme tomu byli blízko. Dělalo se mi špatně z pomýšlení, že nám uniká. Museli jsme ho při něčem *přistihnout*, nebo se nám ho nepodaří usvědčit.

Blondýna přešla Melrose a nasedla do naleštěného černého mercedesu. Její přítelkyně měla krátké rezavé vlasy a stříbrné náušnice se jí leskly ve večerním slunci. Žena se naklonila a svou přítelkyni políbila.

Doktor Will Rudolph je pozoroval a nezdálo se, že by byl zklamaný. Stál na chodníku, ruce v kapsách bílého pláště, a vypadal klidně a uvolněně. Jako by se nic nestalo. Měli jsme před očima Džentlmenovu masku?

Mercedes prohřměl kolem a obě milenky mu zamávaly, usmály se na něj, pokývly a pokrčily rameny.

Z vysílačky se ozvalo jeho zasyčení. „Čau dámy. Chtěl bych vás rozřezat na kousky a nakrmit vámi racky na Benátské pláži. A mám číslo vašeho auta, vy pitomý pizdy!“

KAPITOLA 62

STOPOVALI jsme doktora Willa Rudolpha do jeho luxusního střešního bytu v Beverly Comstock. FBI věděla, kde bydlí. Ani tuhle informaci neposkytli Policii Los Angeles. V našem autě bylo cítit napětí a zklamání. Tím, že FBI vynechala policii, rozehrála nebezpečnou hru.

Moje účast na sledování se nakonec protáhla do jedenácti. Rudolph byl už doma přes čtyři hodiny. Hučení v hlavě mě stále neopouštělo. Pořád jsem byl nařízený na východní čas. Pro mě byly dvě hodiny v noci a potřeboval jsem se brzy dostat do postele.

Agenti FBI mi slíbili, že mi určitě zavolají, kdyby se objevilo něco

nového nebo kdyby si doktor Rudolph té noci znovu vyrazil na lov. Scéna na Melrose pro něj musela být těžká porážka a myslel jsem si, že by mohl brzy zatoužit po jiné kořisti.

Pokud to byl Džentlmen.

Odvezli mě do hotelu Holiday Inn na křižovatce bulvárů Sunset a Sepulveda. Bydlela tam i Kate McTiernanová. Její pokoj byl několik dveří od mého. Stačilo zaklepat a bílé dveře s číslem 26 na klepátku se otevřely.

„Nemohla jsem spát. Čekala jsem na tebe,“ řekla. „Co se stalo? Pořád mi všechno.“

Po zmařeném sledování jsem nebyl v nejlepší náladě. „Bohužel se nestalo nic,“ shrnul jsem to.

Kate přikývla a čekala na pokračování. Měla na sobě světle modré tílko, khaki šortky a žluté pantofle. Byla probuzená a čilá. Rád jsem ji viděl, i tuhle pitomou noc v půl třetí ráno.

Konečně jsem šel dál a vyprávěl jí o sledování FBI na Melrose Avenue. Svěřil jsem jí, jak blízko jsme byli dopadení doktora Willa Rudolpha. Pamatoval jsem si všechno, co řekl, každé jeho gesto. „Mluvil jako džentlmen. Také se tak choval... až do chvíle, kdy ho ta blondýna rozčílila.“

„Jak vypadal?“ zeptala se Kate. Toužila nám pomoci. Nemohl jsem se jí divit. FBI ji přivezla do Los Angeles a celý den a noc ji nechala sedět v hotelovém pokoji.

„Vím, jak se cítíš, Kate. Mluvil jsem s FBI a zítra pojeděš se mnou. Uvidíš ho, nejspíš dopoledne. Nechci, aby sis udělala nějakou mylnou představu. V pořádku?“

Kate přikývla, ale bylo vidět, že jsem zranil její city. Rozhodně nebyla spokojená se svým podílem na celé záležitosti. „Je mi to líto. Nechci se chovat jako drsňák detektiv,“ řekl jsem nakonec.

„No, byl jsi dost odměřený. Ale je ti odpuštěno. Myslím, že bychom se měli vyspat. Zítra je taky den. Možná dokonce velký den?“

„Jo, zítra by se skutečně mohlo něco stát. Je mi to opravdu líto, Kate.“

„Já vím,“ Konečně se usmála. „Opravdu ti odpouštím. Sladké sny. Zítra čapneme Beavise. Pak snad dostaneme Butt-Head.“

Konečně jsem se dostal do svého pokoje. Dopadl jsem na postel a

chvíli přemýšlel o Kylu Craigovi. Dokázal prosadit můj neortodoxní styl u svých šéfů z jednoho důvodu: už dříve to fungovalo. Už jsem skalp jednoho monstra na opasku měl. Abych ho získal, nehrál jsem podle pravidel. Kyle to chápal a respektoval výsledky. Stejně se chovalo i FBI. Tady v Los Angeles rozhodně hráli podle vlastních pravidel.

Moje poslední myšlenka patřila Kate v khaki šortkách. Usínal jsem s představou, jak jde chodbou a klepe na moje dveře. Byli jsme přece v Hollywoodu. Nedělo se tohle ve filmech pořád?

Ale Kate na moje dveře nezaklepala. Tolik co se týče fantazií Clinta Eastwooda a Caryho Granta.

KAPITOLA 63

TOHLE BUDE velký den Města fantazií. V Beverly Hills se odehraje největší lov na člověka. Stejně jako v den, kdy tady byl konečně dopaden škrtič Richard Ramirez.

Dneska dostaneme Beavise.

Bylo několik minut po ošmé. Seděl jsem s Kate v modrém taurusu zaparkovaném půl bloku od Zdravotnického centra Cedars-Sinai v Los Angeles. Ve vzduchu se ozývalo elektrické bzučení, jako by celé město poháněl jeden obrovský generátor. V duchu jsem si opakoval staré rčení. Peklo je město podobné Los Angeles.

Byl jsem nervózní a napjatý, tělo jsem měl ztuhlé a žaludek se mi třásl. Byl jsem prostě přetažený. Málo spánku a příliš mnoho stresu. Pronásledování monster od jednoho moře ke druhému.

„Ten, kdo vylézá tamhle z toho BMW, je doktor Will Rudolph,“ informoval jsem Kate.

„Vypadá dobře,“ zamumlala Kate. „Opravdu sebejistý, podle toho, jak se pohybuje. Doktor Rudolph.“

Kate se odmlčela a pozorně si ho prohlížela. Byl to Džentlmen? Byl to také Casanova? Nebo jsme se tady rojili z nějakého šíleného důvodu, kterému jsem zatím vůbec nerozuměl?

Ranní teplota se pohybovala kolem patnácti stupňů. Vzduch byl ostrý jako na podzim na Severovýchodě. Kate měla na sobě starou univerzitní mikinu, kotníčkové tenisky, brýle proti slunci. Dlouhé hnědé vlasy měla svázané do ohonu. Správný vzhled pro sledování.

„Alexi, je všude kolem něj FBI?“ zeptala se mě, aniž by vzdálila dalekohled od očí. „Jsou tady? Nemůže ten hajzlík někudy utéct?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jestli udělá cokoli, cokoli, co nám ukáže, že je Džentlmen, seberou ho. Chtějí tohohle zatčeného pro sebe.“

Dívali jsme se, jak doktor Will Rudolph vystupuje ze svého kupé BMW, které měl zaparkované na soukromém parkovišti na západní straně nemocnice. Měl na sobě šedý oblek evropského střihu v barvě dřevěného uhlí. Dobře mu padl a vypadal draze, Stál nejspíš tolik jako můj dům ve Washingtonu. Hnědé vlasy měl svázané do módního ohonu. Tmavé brýle měly rámečky ze želvoviny.

Lékař v exkluzivní nemocnici v Beverly Hills. Odporně samolibý. *Je to ten zatracený Džentlmen, který dosud hýbe celým městem?*

Toužil jsem přeběhnout parkoviště a udeřit ho, srazit k zemi. Zuby jsem měl zaťaté, až mě bolely čelisti. Kate nemohla spustit z doktora Wiila Rudolpha oči. Byl to také Casanova? Jsou oba jedno a to samé monstrum? Je to tak?

Oba jsme sledovali Rudolpha, jak přechází nemocniční parkoviště. Jeho krok byl rychlý a lehkomyšlný. Nic mu nedělalo starosti. Pak zmizel v šedivých kovových dveřích nemocnice.

„Lékař,“ řekla Kate a zavrtěla hlavou. „To je hrozné, Alexi. Celá se uvnitř třesu.“

Zaškrundání vysílačky nás vyděsilo, ale uslyšeli jsme jen hluboký chraptivý hlas Johna Asara.

„Alexi, vidíte ho vy tam? Máte dobrý výhled? Co si myslí slečna McTiernanová? Jaký je její verdikt o našem doktoru proutníkoví?“

Ohlédl jsem se na Kate. Vypadala teď na celých svých jednatřicet let. Už ne tak sebejistě. Korunní svědkyně. Chápala smrtelnou vážnost té chvíle.

„Nemyslím, že je to Casanova,“ promluvila konečně. Zavrtěla, hla-

vou. „Není to stejný fyzický typ. Je štíhlejší... jinak se *pohybuje*. Nejsm si stoprocentně jistá, ale nemyslím, že je to on, k sakru.“ Znělo to trochu zklamaně.

Kate znovu zavrtěla hlavou. „Jsem si skoro jistá, že to není Casanova, Alexi. Musí být dva. Dva proutníci.“

Takže jsou opravdu dva. Soutěží spolu? O co vlastně v téhle hře sakra jde?

KAPITOLA 64

MALÝ ROZHOVOR při sledování; to bylo pro mě známé území. Sampson a já jsme měli o sledování rčení: Uděláme si čas na každý váš zločin.

„Kolik mu může vynést úspěšná praxe v Beverly Hills? Čistě od oka, Kate,“ zeptal jsem se svého parťáka. Stále jsme pozorovali soukromé parkoviště lékařů z Cedars-Sinai. Neměli jsme nic jiného na práci než poulit oči na Rudolphovo nové BMW, čekat a povídat si jako staří známí na verandě před domem ve Washingtonu.

„Nejspíš si počítá tak sto padesát nebo dvě stě za návštěvu. Mohly by mít asi pět nebo šest set tisíc hrubého ročně. Pak jsou tady honoráře za operace, Alexi. Pokud tedy má svědomí co se týče cen a my *víme*, že ho nemá.“

Nedůvěřivě jsem potřásl hlavou. „Musím se vrátit do soukromé praxe. Děti potřebují nové boty.“

Kate se usmála. „Stýská se vám po nich, že, Alexi? Hodně o svých dětech mluvíte. O Damonovi a Jannii.“

„Máš pravdu. Jsou to moje dět'átka, mí malí kámoši.“

Kate se ještě zasmála. Rád jsem slyšel její smích. Myslel jsem na hořkosladké příběhy, které mi vyprávěla o svých sestrách, zvláště jejím dvojčeti Kristin. Smích je výborný lék.

Černé kupé BMW tam pořád stálo a blýskalo se v kalifornském slunci. *Sledování je otrava, pomyslel jsem si, ať ho děláte kdekoliv. I třeba ve slunném L. A.*

„Opravdu si myslíš, že ti dva spolu soutěží?“ zeptala se mě po chvíli Kate.

„Z psychologického hlediska tomu některé věci nasvědčují,“ odpověděl jsem jí. „Možná cítí potřebu trumfnout jeden druhého, Džentlmenovy deníky mohou být způsob jak říct. Hele, jsem lepší než ty. Jsem slavnější. Ještě si ale nejsem jistý. Chlubení se svými výkony u nich ale není známka důvěrnosti jako spíš touha po vzrušení. Oba si libují v zájmu veřejnosti.“

Kate mi pohlédla do očí. „Alexi, nepřipadáš si zatraceně divně, když se na tohle snažíš při jít?“

Usmál jsem se. „Proto se snažím Beavise a Butt-Heada chytit. Pak se toho pocitu zbavím.“

Čekal jsem s Kate před nemocnicí, dokud se Rudolph konečně neobjevil. Zamířil přímo do své ordinace v North Bedfordu, západně od Rodeo Drive. Čekaly tam na něj převážně pacientky. Doktor Rudolph byl plastický chirurg. Jako takový mohl *tvořit a sochat*. Ženy na něm byly *závislé*. A pak, jeho pacientky si ho vždycky *vybraly*.

Kolem sedmé jsme Rudolpha sledovali domů. Pět nebo šest set tisíc ročně, uvažoval jsem. To bylo víc, než jsem já mohl vydělat za deset let. Kvůli těm penězům potřeboval být Džentlmen? Byl Casanova také bohatý? Byl také lékař? Takhle že by páchali své dokonalé zločiny?

Podobné otázky mi vířily hlavou.

Nahmatal jsem v kapse papírovou kartičku. Začal jsem si o Džentlmenovi a Casanovovi psát „krátký seznam“. Mohl jsem k němu přidávat, nebo škrtnat, co jsem zatím považoval za klíčové atributy jejich profilů. Kartičku jsem nosil pořád s sebou.

CASANOVA	DŽENTLMEN
sběratel	rozdává květiny – sexuální?
harém	mimořádně násilný
	a nebezpečný
umělec, organizační	vybírá si krásné mladé ženy

schopnosti různé masky... nebo osobnosti? lékař?	všech typů vyjadřují nálady výborné organizační schopnosti není umělec co se týče zabíjení lékař
prohlašuje, že „miluje“ oběti sklony k násilí ví o mně soupeří s Garym Soneji? soupeří s Džentlmenem z L.A.?	chladný a neosobní – řezník touha po uznání a slávě zřejmě bohatý střešní byt promoval na Dukeově univerzitě 1986 vyrůstal v Severní Karolíně

Když jsme s Kate kroutili palci před Džentlmenovým bytem, uvažoval jsem o spojení mezi Rudolphem a Casanovou. Vystaly přede mnou jejich shodné psychologické rysy. Říká se tomu syndrom dvojčat a mohl by to být klíč, který by vysvětlil bizarní vztah mezi oběma monstry. Syndrom dvojčat je způsoben nutkáním k vazbě, obvykle mezi dvěma osamělými lidmi. Jakmile se „spojí“, stanou se „celkem“, začnou být často posedle závislí jeden na druhém. Někdy spolu „dvojčata“ zuřivě soupeří.

Syndrom dvojčat je jako závislost na *vytvářenu páru*. Patřit do *tajného klubu*. Jen dva lidé a žádné heslo. Ve své negativní formě to je splynutí dvou lidí se stejnými individuálními potřebami, které oběma škodí.

Potvrdil jsem si to u Kate. Byla také dvojče.

„Velmi často je jedno z dvojčat dominantní osobností,“ nadhodil jsem. „Platilo to i o tobě a tvé sestře?“

„Nejspíš jsem to byla já,“ přiznala Kate. „Měla jsem dobré známky ve škole. Někdy jsem byla trochu panovačná. Na střední škole mi říkali „Boss“. Někdy i hůř.“

„Dominantní dvojče může hrát ve vztahu mužskou roli,“ vysvětlil jsem Kate. Bavili jsme se jako doktor s doktorem. „I když ta dominantní postava nemusí být nutně zručnější v manipulaci.“

„Asi tě nepřekvapí, že jsem o tomhle jevu četla,“ podotkla Kate a usmála se. „Syndrom dvojčat vytváří jedinečně silnou strukturu v tom,

na čem se pár podílí. Něco takového?“

„Přesně tak, doktorko McTiernanová. V případě Casanovy a Džentlmena má každý z nich svou ochranně-podpůrnou osobu. Proto možná dosahují takových výsledků. Perfektní zločiny. Oba mají v sobě velmi účinný emočně – podpůrný systém.“

Otázka, která se hlasitě ozývala v mé hlavě, zněla: *jak se dali dohromady?* Bylo to na Dukeově univerzitě? Studoval tam také Casanova? Dávalo to smysl. Připomínalo mi to také případ Leopold – Loeb v Chicagu. *Dva velmi chytrí chlapci, výjimeční chlapci, páchající společně – zakázané skutky. Sdílejí zlé myšlenky a škaředá tajemství, protože jsou osamělí a nemají nikoho jiného, s kým, by si mohli promluvit... ta nejdestruktivnější podoba syndromu dvojčat.*

Odkud. rozplést tuhle hádanku? přemýšlel jsem. Jsou Džentlmen a Casanova „dvojčata“? Pracují opravdu spolu? O co jde v jejich ohavné hře? Jakou hru to hrají?

„Pojď, rozmlátíme mu okna klíčem na kola,“ navrhla Kate. Měla stejný pocit. Oba jsme toužili po akci.

Chtěli jsme dostat tohohle dospělého Leopolda a Loeba.

KAPITOLA 65

MINULA OSMÁ HODINA a my byli stále na hlídce. Možná doktor Will Rudolph není Džentlmen. Reportérka *Los Angeles Times* Beth Liebermanová se mohla mýlit. Zeptat jsme se jí na to nemohli.

Tláchali jsme s Kate o Lakers. bez Magic Johnsona, o posledním albu Aarona Nevilla, o společném životě Hillary a Billa Clintona.

Stále mezi námi přeskakovaly zvláštní jiskry. Měl jsem s Kate McTiernanovou několik neoficiálních terapeutických sezení a jednou jsem ji hypnotizoval. Bylo mi také jasné, že se bojím vzniku jakéhokoliv vztahu mezi námi. Co to se mnou bylo? Přišel čas začít znovu

žít, překonat ztrátu mojí ženy Marie. Myslel jsem, že to, co bylo mezi mnou a ženou jménem Jezzie Flanaganová, mělo smysl, ale zanechala ve mně jenom prázdnotu, se kterou jsem se těžko vyrovnával.

Kate brzy přešla na téma, které mělo k srdečním záležitostem trochu blíž. Zeptala se mě, proč se vyhýbám vztahům (*protože má žena zemřela; protože se můj poslední vztah zhroutil; kvůli dětem*). Já se zeptal jí, proč se bojí smysluplných vztahů (*bála se, že zemře na rakovinu vaječníků nebo prsu jako její sestry; bála se, že její partner zemře nebo ji opustí – že bude pořád ztrácet blízké lidi*).

„Jsme to ale párek,“ zavrtěl jsem hlavou a usmál se.

„Možná se oba děsíme, že někoho znovu ztratíme,“ nadhodila Kate. „Možná je lepší milovat a ztratit než se bát.“

Než jsme se mohli zabrat do tohoto ožehavého tématu, objevil se konečně doktor Will Rudolph. Podíval jsem se na hodiny na palubní desce. Bylo 10:20.

Rudolph byl vystrojený v černých šatech na party. Dobře padnoucí blejzr, rolák, volné kalhoty, fešácké kovbojské boty. Tentokrát si vzal místo BMW bílý Range Rover. Vypadal čerstvě osprchovaný. Nejspíš si zdříml. Záviděl jsem mu to.

„Černá mu opravdu sekne,“ usklíbila se Kate. „Oblečený k zabíjení?“

„Třeba jde s někým na večeři,“ napadlo mě. „Strašidelná představa. Povečeří se ženou a pak ji zabije.“

„To by mu mohlo pomoci k nim do bytu. To je ale hnusák. Dva hnusáci, a na svobodě.“

Nastartoval jsem auto a jeli jsme za Rudolphem. Neviděl jsem nikoho od FBI, ale byl jsem si jistý, že tam jsou.

FBI do toho stále nezapojila Policii Los Angeles. Byla to nebezpečná hra, ale pro FBI nic neobvyklého. Považovali se za nejlepší policisty pro jakoukoliv práci a nejvyšší autoritu. Rozhodli, že se jedná o federální případ, který spadá výhradně do jejich pravomoci. Někdo nahoře se v tomhle případě vyžíval.

„Upíří vždycky loví v noci,“ řekla Kate, když jsme zamířili po Los Angeles na jih. „Přesně toho mi připomíná. *Džentlmen* od Brama Stokera. Horor ze života.“

Věděl jsem, co Kate cítí. Cítil jsem to také. „Je to monstrum. Jenom

stvořil sám sebe. Stejně jako Casanova. Další věc, kterou mají společnou. Bram Stoker a Mary Shelleyová si svá monstra vymýšleli. Teď tady máme šílence, kteří jako by vypadli ze stránek jejich románů. Tohle je ale země.“

„Žij tady, nebo odejdi, člověče,“ mrkla na mě Kate.

Za svoji kariéru jsem sledoval dost lidí na to, abych v tom byl docela dobrý. Doktorát v tomhle oboru jsem si udělal při pronásledování Sonejiho a Murphyho. Už jsem si stačil všimnout, že FBI na Západním pobřeží je v tom také dobrá.

Sledování Range Roveru se obrátilo na západ. Rudolph zahrnul na Sunset Drive a pokračoval k Pacifické pobřežní dálnici. Pak zamířil po dálnici č. 1 na sever. Všiml jsem si, že v L. A. pečlivě dodržuje rychlost. Jakmile ale najel na dálnici, šlápl na plyn.

„Kam se sakra žene? Mám srdce až v krku,“ postěžovala si Kate.

„Bude to v pořádku. Takhle v noci je to strašidelnější,“ řekl jsem. Opravdu to vypadalo, jako bychom s ním zůstali sami. Kam může jet? Je na lovu? Jestli probíhá všechno normálně, začne brzy vraždit znovu.

Ukázalo se, že to bude dlouhá projížďka. Cestu nám osvětlovaly hvězdy noci na kalifornském pobřeží. O šest hodin později jsme byli stále na dálnici I. Konečně Range Rover zastavil u legrační cedule, na které bylo kromě jiného napsáno *Státní park Big Sur*.

Na potvrzení, že jsme opravdu v Big Sur, jsme minuli prastarou dodávku s nálepkou na blatníku. **PŘEDSTAVTE SI PRŮMYSLOVÝ KOLAPS.**

„Představte si doktora Willa Rudolpha se záchvatem mrtvice,“ zabručela potichu Kate.

Když jsme sjeli z dálnice, podíval jsem se na hodinky. „Je po třetí. Na pořádné problémy mu už tuhle noc moc času nezbyvá.“ Doufal jsem, že je to tak.

„Jestli byla v tomhle směru někdy nějaká pochybnost, tohle *dokazuje*, že je krvelačný upír,“ podotkla Kate. Skoro celou dlouhou cestu si pažemi pevně objímala, hrudník. „Chystá se ulehnout do své oblíbené rakve.“

„Přesně. Pak mu proženeme srdcem dubový kůl.“ Byli jsme oba utahaní. Já si vzal cestou pilulku. Kate dřímala. Řekla, že toho o dro-

gách ví tolik, že je opatrná.

Minuli jsme několik směrovek. Point Sur, Pfeiffer Beach, Big Sur Lodge, Ventana, Esalen Institut. Rudolph zamířil směrem na Big Sur Lodge, kaňon Sycamore, tábořiště Bottchers Gap.

„Doufala jsem, že jede do Esalenu,“ zažertovala náhle Kate. „Naučit se meditovat, vyrovnat se se svým vnitřním zmatkem.“

„Na co se to sakra dneska v noci chystá?“ přemýšlel jsem nahlas. „Mohl by mít tady v lese svůj úkryt, Kate,“ dal jsem ke zvážení. „Třeba má strašidelný dům jako Casanova.“

Syndrom dvojčat, napadlo mě znovu. Dávalo to smysl. Připravují podpůrné systémy jeden pro druhého. Paralelní dráhy dvou monster. Kde se tedy scházejí? Lovili ti dva někdy společně? Tušil jsem, že ano.

Bílý Range Rover kličkoval po strmé vedlejší silnici plné děr, která se vinula na východ od oceánu. Na obou stranách úzké cesty se ve světle reflektorů objevovaly kmeny starobylých červených sekvojí. Bledý úplněk vypadal, jako by visel přímo nad Roverem a sledoval ho.

Dal jsem mu raději bezpečný náskok, takže byl vlastně z dohledu.

„*Tady je, Alexi.*“ Varování od Kate přišlo trochu pozdě. „*Zastavil!*“

Džentlmen se upřeně díval na naše auto, když jsme míjeli jeho Range Rover.

Viděl nás.

KAPITOLA 66

DOKTOR WILL RUDOLPH zahnul na rozježděnou bahnitou cestu, kterou nebylo ze silnice vidět. Sehnul se a vzal něco ze zadního sedadla. S tázavým výrazem se díval na kolemjedoucí auto.

Pokračoval jsem po asfaltové cestě, kterou zastiňovaly pokroucené

černé větve. O několik set metrů dál jsem za zatáčkou zajel ke kraji. Zastavil jsem před pomačkanou značkou, která slibovala ještě nebezpečnější kličkování cesty před námi.

„Zastavil se u chaty,“ zavolal jsem do auta FBI. „Vystoupil z auta.“

„Viděli jsme ho. Máme ho, Alexi,“ ozval se z vysílačky hlas Johna Asara. „Jsme teď na druhé straně chaty. Uvnitř je tma. Rozsvěcí. Krásné místo na zatčení.“

Kate a já jsme vystoupili z auta. Celkem pochopitelně byla trochu bledá. Pohybovalo se kolem nuly a horský vzduch mrazil. Ale Kate se netřásla jenom zimou.

„Brzy ho už dostaneme,“ slíbil jsem jí. „Začíná dělat hrubé chyby.“

„Mohl by to být další strašidelný dům. Měl jsi pravdu,“ řekla potichu. Dívala se upřeně před sebe. Takhle nejistou jsem ji neviděl od své první návštěvy v nemocnici. „Mám z něj stejný pocit, Alexi... skoro stejný. Nejsem moc statečná, co?“

„Můžeš mi věřit, Kate, že si teď taky nepřípadám jako nějaký hrдина.“

Procházeli jsme tmavým lesem a mířili k chatě. Mezi sekvojemi a borovicemi kvílel a hučel vítr. Netušil jsem, co nás čeká.

„Krucinál,“ shrnula Kate šeptem své pocity z té noci.

„Přesně tak.“

Tajný úkryt ve tři hodiny ráno. Rudolph si našel opuštěné místo na konci světa. Casanova měl dům na Jihu, také v hlubokém lese. „Mizející“ dům, kde drží svoji sbírku mladých výjimečných žen.

Přemýšlel jsem o úchylných denících v *Los Angeles Times*. Mohla by sem být z nějakého psychopatického důvodu přestěhována Naomi? Možná byla zavřená v té chatě nebo někde blízko.

Náhle jsem se zastavil. Hvízdání větru bylo za daných okolností obzvlášť strašidelné. Díval jsem se na malou chatu. Byla růžová se žlutými dveřmi a bílými okenními rámy.

„Nechal nám světlo,“ zašeptala Kate za mnou. „Pamatuju se, že si Casanova vždycky pouštěl nahlas rockovou hudbu, když zůstal doma.“

Bylo poznat, že ji bolí, když si vybavuje podrobnosti svého zajetí. „Je ti na té chatě něco povědomé?“ zeptal jsem se jí. Snažil jsem se uklidnit, připravit se na Džentlmena.

„Ne. Viděla jsem ten druhý dům jenom *zevnitř*, Alexi. Doufejme, že před námi nezmizí.“

„Doufám zrovna ve spoustu věcí. Připíšu si taky tuhle na seznam.“

Chata měla tvar písmene A a byla nejspíš postavena pro rekreaci. Mohly tam být tři nebo čtyři pokoje.

Když jsme přišli blíž, vytáhl jsem svůj Glock. Byla to jedna ze zbraní, ze kterých jsme si mohli ve Washingtonu vybrat, nabitá vážila asi půl kila a dala se snadno ukrýt. Pro tohle místo bude nejspíš také dobrá.

Zamířili jsme k pasece před zadními dveřmi. Kate se držela za mnou. Na domě svítila dvě světla a lákala mury. Jedno z nich bylo na přední verandě, druhé vzadu. Zamířil jsem k tomu druhému. Pokynul jsem Kate, aby zůstala vzadu. Poslechla.

Možná je to Džentlmen, varoval jsem sám sebe. Nespěchej. Může to také být past. Stát se může cokoliv Nic se nedá předvídat.

Nahlédl jsem oknem do zadního pokoje. Byl jsem ani ne deset kroků od zdi chaty a nejspíš i od hromadného vraha, který děsil západní pobřeží. *Pak jsem ho uviděl.*

Doktor Will Rudolph přecházel po malé místnosti obložené dřevem a mluvil sám pro sebe. Vypadal velice rozrušeně. Objímal se oběma rukama. Když jsem se dostal blíž, viděl jsem, že z něj leje pot. Nevypadal vůbec dobře. Scéna mi připomínala „tiché pokoje“ v psychiatrických léčebnách, kam pacienti chodí, aby si tam přehráli své problémy a nepostižitelné emoce.

Rudolph najednou na někoho zaječel... *ale v pokoji s ním nikdo nebyl.*

Tvář a krk temně rudé. Ječel znovu a znovu... *do prázdné místnosti!*

Řval z plných plic. Žíly na spáncích měl na prasknutí. Pohled na něj mě vyděsil a začal jsem pomalu couvat od jeho chaty.

Stále jsem slyšel jeho hlas, v uších mi zvonila slova. „*Casanovo, ty hajzle! Sbírej si ty zkurvený ženský sám!*“

KAPITOLA 67

„CO TO TEN Cross sakra dělá?“ zeptal se agent John Asaro svého parťáka. Byli v hustém lese na druhé straně chaty v Big Sur. Chata připomínala Asarovi první album skupiny *The Band, Music from Big Pink*. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby ze tmy vystoupily květinové děti a hippies.

„Možná je Cross šmírák, Johnny. Nikdy nevíš. Je to odborník na magory. Klouček Kyla Craiga,“ ušklíbl se jedovatě Cosgrove.

„A to znamená, že si může dělat, co chce?“

„Nejspíš,“ ušklíbl se Cosgrove podruhé. Za svoji dobu u FBI už viděl příliš bláznivých situací, příliš mnoho „specialistů“, aby se nechal vyvést z míry.

„Hlavně má požehnání z Washingtonu, ať se nám to líbí nebo ne,“ dodal.

„Washington mám rád jako kudlu v zádech,“ přiznal Asaro. „To každej, Johnny. Cross mi aspoň připadá jako profík. Není to jenom nějaký protekční synek. A taky,“ pokračoval starší a zkušenější parťák, „a to je nejdůležitější, to, co máme na Rudolpha, není žádnéj důkaz, že je to náš chlap. Jinak bysme zavolali poldy, armádu a námořnictvo.“

„Možná se nebohá paní Liebennanová spletla, když si napsala jeho jméno do počítače?“

„Někde rozhodně chybu udělala, Johnny. *Možná* se spletla ve všem.“

„Třeba byl Will Rudolph její bejvalej přítel a napsala jeho jméno náhodou.“

„Pochybuju. Ale je to možný,“ připustil Cosgrove.

„Takže sledujeme doktora Rudolpha a současně doktora Crosse, jak hlídá doktora Rudolpha?“ řekl agent Asaro.

„Kápnuls na to, kámo.“

„Možná se nám doktor Cross a doktorka McTiernanová aspoň pošťarají o zábavu.“

„Hele, v těchto věcech nikdy nevíš,“ usmál se Raymond Cosgrove.

Považoval celou záležitost za přehmat, ale nebude to první ani poslední. Rozhodně to byl velký a ošklivý případ. Vyšetřování probíhalo v několika státech a každá stopa byla dobrá. Spojení dvou úchylů z obou pobřeží!

Sledovali Alexe Crosse a doktorku McTiernanovou a spekulovali o nich. Cosgrove na to neměl moc náladu. Na druhou stranu to byl velký případ. A kdyby se jim podařilo chytit Džentlmena, proslavili by se. Chtěl, aby ho ve filmu hrál Al Pacino. Pacino přece hrává Španěly, ne?

KAPITOLA 68

USTOUPILI JSME s Kate do bezpečné vzdálenosti od chaty a skrčili se za hranici tlustých jedlových polen.

„Slyšela jsem ho řvát,“ řekla Kate, když jsme byli hlouběji v lese. „Cos tam viděl, Alexi?“

„Viděl jsem d'ábla,“ přiznal jsem jí pravdu. „Viděl jsem naprosto šíleného muže, který mluvil sám se sebou. Jestli není Džentlmen, umí ho skvěle napodobit.“

Několik hodin jsme se oba střídali ve sledování Rudolphova úkrytu. Aspoň trochu jsme si odpočinuli. Okolo šesté ráno jsem se sešel s týmem FBI. Dali mi kapesní vysílačku pro případ, že bychom si potřebovali rychle promluvit. Stále mi vrtalo hlavou, jestli mi řekli všechno, co vědí.

Když se doktor Will Rudolph konečně objevil venku, bylo po jedné hodině v sobotu odpoledne. Stříbrnomodré cáry mořské mlhy zmizely. Nad hlavami nám poskakovaly a švitořily sojky. Za jiných okolností by to bylo pěkná scéna pro víkend v horách.

Doktor Rudolph se myl ve venkovní sprše. Byl svalnatý, měl ploché břicho a vypadal ve formě. Byl neobyčejně pohledný, jak tam tak po-

skakoval a tančil nahý. Jeho způsoby byly trochu formální. *Džentlmen*.

„Je tak neuvěřitelně sebejistej, Alexi,“ řekla Kate, když jsme se na Rudolpha dívali z lesa. „Podívej se na něj.“

Všechno to vypadalo velice podivně a rituálně. Byl ten tanec součástí jeho zločinů?

Když se osprchoval, přešel po trávníku za domem k malé skalce. Utrhl několik květin a odnesl je do domu. *Džentlmen má své květiny. Co dál?*

Ve čtyři odpoledne vyšel Rudolph znovu ze zadních dveří chaty. Měl na sobě přiléhavé černé džínsy, bílé tričko, černé kožené sandály. Skočil do Range Roveru a vyrazil směrem k dálnici 1.

Asi po třech kilometrech zastavil u restaurace a kavárny Nepenthe u pobřežní silnice. Čekal jsem na něj s Kate na písčité odbočce a pak jsme následovali Range Rover na velké, přeplněné parkoviště. Reprodukory ukryté ve stromech hrály nahlas „Electric Ladyland“ Jimmiho Hendrixe.

„Třeba je to jenom průměrný nadržžený doktor z Los Angeles,“ nadhodila Kate, když jsme vjeli na parkoviště a hledali místo na zaparkování.

„Ne. Je to Džentlmen, určitě. Je to náš kalifornský řeznický pacholek.“ Poté, co jsem ho sledoval minulou noc a teď znovu, jsem si tím byl jistý.

V Nepenthe bylo plno. Většina hostů byla pohledná, mezi dvaceti a třiceti, ale sedělo zde i pár stárnoucích hippies přes šedesát. Všude kolem byly seprané džínsy, nejnovější plavkové kreace na Západním pobřeží, barevné pantofle a drahé turistické boty.

Stejně jako spousta atraktivních žen. Všech věkových kategorií, velikostí, ras.

Vlastně jsem už o Nepenthe slyšel. Byla populární v šedesátých letech, ale ještě před tím koupil tehle úžasně krásný majetek Orson Welles pro Ritu Hayworthovou.

Dívali jsme se, jak si doktor Rudolph počíná u baru. Byl zdvořilý. Usmál se na barmana. Rozhlédl se kolem a bedlivě si prohlédl několik atraktivních žen. Podle všeho ale nebyly atraktivní dost.

Vyšel na rozlehlou kamennou terasu s výhledem na Tichý oceán. Z

drahé reprodukční soustavy hrál rock ze sedmdesátých a osmdesátých let. The Grateful Dead. The Doors. The Eagles. *Tohle* byl Hotet California.

„Je to krásné místo vlastně pro cokoliv, na co by se mohl chystat, Alexi.“

„Má jich na kontě celkem šest. Ted' hledá oběť číslo sedm,“ řekl jsem.

Venku na terase jsem vzal Kate za ruku. „Ať to vypadá, že k sobě patříme,“ mrkl jsem na ni.

„Možná je to pravda,“ oplatila mi Kate mrknutí.

Dívali jsme se, jak se Rudolph přibližuje k nápadné blondýně. Byla Džentlmenův typ. Nemohl jsem se ubránit myšlence, že je také Casanovův typ.

Vlnité, sluncem vybělené vlasy jí sahaly až do pasu. Měla na sobě šaty s červenými a žlutými květy od Putumaya, které splývaly k černým farmářkám. Při chůzi se vznášela. Pila ze skleničky šampaňské.

Trochu mě znervóznilo, že jsem nikde neviděl agenty Cosgrova a Asara.

„Je krásná, že? Prostě perfektní,“ zašeptala Kate. „Nemůžeme mu dovolit, aby jí ublížil, Alexi. Té ubohé ženě se nesmi nic stát.“

„Nestane,“ ujistil jsem ji. „Musíme ho ale chytit při činu, přišít mu únos, když nic jiného. Potřebujeme důkaz, že je to Džentlmen.“

Konečně jsem si v davu u hlavního baru všiml Asara. Měl na sobě jasně žluté tričko Nike a dobře tam zapadal. Neviděl jsem Raye Cosgrova ani jiné agenty – což bylo vlastně dobré znamení.

Zdála se, že si Rudolph a mladá blondýna hned padli do oka. Vypadala jako společenský člověk, který nezkazí žádnou legraci. Měla perfektně bílé zuby a její úsměv byl oslňující. Nemusela se ani snažit, aby na mě udělala dojem přes celou místnost. Srdce mi bušilo vzrušením. *Pozorovali jsme Džentlmena při práci, ne?*

„Loví... a jde mu to takhle snadno,“ luskla Kate prsty. „Dostane skoro každou ženu, kterou chce. Tak takhle to dělá. Jak jednoduché...“

„Je to tím, jak vypadá, Alexi,“ pokračovala Kate. „Trochu jako rebel, *ale* velice pohledný. Pro některé ženy je to neodolatelná kombinace. Ona se bude tvářit, jako že ji ukecal, přitom je za tím jeho

vzhled.“

„Takže ona sbalila *jeho*?“ zeptal jsem se. „Našeho zabijáckého fetišáka?“

Kate přikývla. Ani na okamžik z nich nespustila oči. „Právě si vybrala Džentlmena. On ji chtěl samozřejmě také. Vsadím se, že takhle to dělá vždycky, a proto se ho zatím nepodařilo chytit.“

„Casanova ale pracuje jinak, je to tak?“

„Možná Casanova nevypadá takhle dobře.“ Kate se otočila a pohlédla na mě. „To by mohlo vysvětlovat ty masky, které nosí. Možná je ošklivý nebo znetvořený a stydí se za to, jak vypadá.“

O Casanovovi a jeho maskách jsem měl jinou teorii, ale zatím jsem o ní nechtěl mluvit.

Džentlmen a jeho nová přítelkyně si objednali ambrózieburger, místní specialitu. Stejně tak já a Kate. Když už jsme byli v ráji... Seděli nad kávou asi do sedmi a pak se zvedli k odchodu.

Kate a já jsme také vstali od stolu. Vlastně jsem se navzdory okolnostem, docela dobře bavil. Od našeho stolu bylo vidět na oceán, který se pod námi tříštil o černou stěnu z kluzkých kamenů. Slyšeli jsme hlasitě štěkat lvouny.

Všiml jsem si, že se ti dva cestou na parkoviště ani nedotkli jeden druhého. Naznačovalo to, že je jeden z nich ve skrytu stydlivý.

Doktor Rudolph úslužně otevřel dveře Range Roveru. Blondýna se zasmála a vklouzla dovnitř. Lehce a elegantně se uklonil. *Džentlmen.*

Vybrala si ho, pomyslel jsem si. Zatím to není únos. Pořád ještě se rozhoduje sama.

Neměli jsme nic, za čím bychom mohli jít, nic, na co bychom ho dostali .

Perfektní zločiny.

Na obou pobřežích.

KAPITOLA 69

V BEZPEČNÉ vzdálenosti jsme sledovali Range Rover zpátky k chatě. Zaparkoval jsem asi půl kilometru dál po cestě. Hlasitě mi bušilo srdce. Tohle byl okamžik pravdy, teď šlo o všechno.

Proběhli jsme s Kate tesem a našli si bezpečné místo, kde na nás nebylo vidět. Byli jsme ani ne padesát metrů od Rudolphova úkrytu. Studená mlha od moře se dostala všude a já cítil, jak mi začínají mrznout nohy.

Džentlmen je v chatě před námi. Na co se to chystá?

Žaludek se mi svíral. Chtělo se mi vyrazit kupředu a vrhnout se na něho. Bránil jsem se myšlence, kolikrát už tohle doktor Will Rudolph udělal. Zavedl někam mladou ženu. Zohavil ji. Vzal si domů její nohy, oči, prsty, lidské srdce. Památky na své vraždění.

Mrkl jsem na hodinky. Rudolph byl v chatě s blondýnou z Nephente teprve několik minut. Zahlédl jsem pohyb v lese na druhé straně domu. Byla tam FBI. Začínalo jít do tuhého.

„Alexi, co když ji zabije?“ zeptala se Kate. Stála tak blízko mě, že jsem cítil teplo jejího těla. Věděla, jaké to je být zavřená ve strašidelném domě. Cítila to nebezpečí lépe než kdokoliv jiný.

„Nezabíjí své oběti hned. Džentlmen se drží své rutiny,“ uklidnil jsem Kate. „Každou oběť drží den v zajetí. Rád si hraje. Dodrží svůj postup.“

Věřil jsem tomu, ale nevěděl jsem to jistě. Možná doktor Rudolph ví, že jsme venku... možná se chce nechat chytit. Možná, možná, možná.

Vzpomněl jsem si na pronásledování Garyho Soneji / Murphyho. Nebylo by těžké vzít chatu útokem, zkusit štěstí. Možná bychom tam našli fyzické důkazy předchozích vražd. Možná tam jsou chybějící části těl. Možná došlo k samotnému zabíjení tady v Big Sur. Nebo pro nás chystá nějaké nové překvapení.

„Zkusím se dostat trochu blíž,“ řekl jsem nakonec Kate. „Musím vidět, co se tam děje.“

„To ráda slyším,“ zašeptala Kate.

Náš krátký rozhovor přerušil jekot, při kterém vstávaly vlasy hrůzou. „Pomoc! Pomozte mi! Pomozte mi *někdo!*“ křičela blondýna.

Vyrazil jsem tryskem k nejbližším dveřím chaty. Stejně se zachovalo nejméně pět mužů v tmavě modrých kombinézách na druhé straně chaty. Zahlédl jsem mezi nimi Asara a Cosgrova.

Na kombinézách měli tučný nápis FBI. Žlutá na námořnické modři.

V Big Sur propuklo peklo. Šli jsme se konečně seznámit s Džentlmenem.

KAPITOLA 70

DOSTAL JSEM se tam první, nebo jsem si to aspoň myslel. Celou vahou jsem se vrhl proti prkenným zadním dveřím chaty. Nepovolily. Na druhý pokus praskl rám a dveře se s ohlušující ranou rozlétly. Vtrhl jsem se do chaty s namířenou pistolí v ruce.

Přes malou kuchyň jsem viděl do úzké haly, která vedla do ložnice. Blondýna z Nepenthe byla nahá a choulila se na staré mosazné posteli. Po jejím těle byly poházené divoké květiny. Zápěstí měla v poutech za zády. Trpěla, ale aspoň byla ještě naživu. Džentlmen tam nebyl.

Chatou se rozlehl štěkot výstřelů. Rychle za sebou bylo vypáleno nejméně půl tuctu kulek. „Nezabíjejte ho, sakra!“ zařval jsem v běhu z chaty.

V lese vládl naprostý chaos. Když jsem vyběhl ven, Range Rover už divoče couval po příjezdové cestě. Dva agenti FBI leželi na zemi. Jedním z nich byl agent Ray Cosgrove. Ostatní pálili na Range Rover.

Rozprsklo se boční okno. V plechu se objevily díry s potrhánými okraji. Terénní automobil uhnul ke straně. Kola se mu protáčela v bahně a šterku.

„Nezabíjejte ho!“ vykřikl jsem znovu. Nikdo se na mě v tom zmatku ani nepodíval.

Běžel jsem lesem a doufal, že Rudolpha odříznu, až zamíří na západ k dálnici 1. Dostal jsem se tam, právě když se Range Rover s kvílením smykem vřítíl na silnici. Kulka rozbila další boční okno. Výborně! FBI teď střílela na nás oba.

Hrábl jsem po klice dveří u spolujezdce a prudce za ni trhl. Byly zamčené. Rudolph šlápl na plyn, ale já se držel pevně. Rover klouzal ze strany na stranu v nánosu šterku na kraji silnice. To mi dalo čas chytit se volnou rukou střešního nosiče. Vytáhl jsem se na střechu.

Rudolph konečně dostal Rover na asfaltovou cestu. Sedmdesát metrů jel na plný plyn. *Pak dupl tvrdě na brzdu!*

Myslel jsem dopředu – aspoň takhle dopředu. Obličej jsem pevně přitiskl ke střeše, která byla ještě teplá po parkování na slunci u Nephenthe. Rukama a nohama jsem se opřel o nosič. Byl jsem na střeše roztažený jako pavouk.

Nechystal jsem se to vzdát. Zabil už nejméně šest žen v okolí Los Angeles a musel jsem také zjistit, jestli je Naomi ještě naživu. Znal Casanovu a věděl o Mazlíčkovi.

Rudolph znovu dupl na plyn. Motor řval a auto kličkovalo po silnici, jak se mě snažil setřást.

Míhaly se kolem mě rozmazané stromy a telefonní sloupy jako v kaleidoskopu. Neměl jsem ale čas užívat si výhled. Všechny síly mě stálo udržet se na střeše.

Rudolph jel po kroutící se úzké cestě velmi rychle, sto až sto deset tam, kde i sedmdesátka byla nebezpečná.

Agenti FBI nebo to, co z nich zbylo, se nás nedokázali držet. Jak by mohli? Potřebovali doběhnout ke svým autům. Museli mít několik minut zpoždění.

Když jsme se dostali blíž k Pacifické pobřežní dálnici, minulo nás několik aut. Řidiči se na nás dívali vyděšeně. Napadlo mě, jestli Rudolph při řízení vůbec uvažuje. Už se mě nesnažil setřást. Jaké možnosti mu ještě zbývaly? A konkrétně – jaký další krok plánuje?

Oba jsme byli dočasně v koncích. Někdo musel brzy prohrát. Will Rudolph byl až dosud příliš chytrý na to, aby se nechal chytit. Nečekal, že ho někdo zastaví. Ale jak se mohl dostat z tohoto?

Zaslechl jsem bláfání naftového motoru dodávky volkswagen. *Viděl* jsem, jak se zadek dodávky rychle přibližuje. Předjeli jsme ji, jako by

stála na místě.

Poblíž oceánu proud aut v protisměru zhoustl. Většinou mládež na večerním výletě. Někteří ukazovali na Range Rover a mysleli si, že je to skvělý vtip. Frajeřina blbečka z Big Sur, co? Stárnoucí srandista plný tequily nebo LSD. Cvok, který se drží střechy Range Roveru ve stovce – opravdu zábavný pohled.

Jaký bude sakra jeho další krok?

Rudolph se neobtěžoval na přeplněné křivolaké silnici zpomalit. Řidiči v protisměru divoce troubili. Nikdo se nás nepokusil zastavit. Co mohli dělat? Co jsem mohl dělat já? *Vší silou se držet a modlit!*

KAPITOLA 71

MEZI VĚTVEMI sekvojí a jedlí probleskla modř oceánu. Z pomalu se pohybující řady aut před námi zněl rock. Ve vzduchu byla celá směs hudby. pop, rap, grunge, rock ze sedmdesátých let.

Do očí mě uhodil další záblesk oceánské modři. Zapadající slunce vrhalo svou zlatou září na koruny jedlí, nad kterými plachtily rybáci a racci. Pak jsem uvidět pacifickou pobřežní dálnici v celé její kráse.

Co to sakra dělá? Takhle přece nemůže jet zpátky do Los Angeles. Nebo je dost velký blázen, aby to zkusil? Nakonec bude muset zastavit pro benzín. Co udělá pak?

Na sever po dálnici moc aut nejelo, ale o to víc jich směřovalo na jih. Range Rover jel stále skoro stovkou, rychleji, než si při nájezdu na dálnici mohl dovolit.

Rudolph na dálničním přívaděči vůbec nezpomalil! Viděl jsem rodné kombíky, kabriolety, terénní auta. Další bláznivá sobotní noc na severním kalifornském tahu, která měla být ještě bláznivější.

Byli jsme teď padesát metrů od dálnice. Jel pořád stejně rychle, ne-li ještě rychleji. Ruce jsem měl ztuhlé a bolely mě. V krku jsem cítil

sucho od výfukových plynů. Nevěděl jsem, jak dlouho se ještě udržím. Pak mi náhle došlo, co na ně chystá.

„Ty parchante!“ zaječel jsem. Zaklínal jsem se ještě pevněji mezi kovovými nosníky.

Rudolph narychlo vymyslel únikový plán. Nebyl ani patnáct metrů od provozu na dálnici.

Jakmile se Rover dostal do ostré zatáčky na Pacifickou pobřežní dálnici, dupl na brzdu. Hlasité zakvilení radiálních pneumatik znělo děsivě, zvláště z místa, kde jsem byl já.

Z kolemjedoucí pestré barevné dodávky se vyklonil vousatý obličej a zařval. „Zpomal, pitomče!“ *Kdo je ten pitomec?* napadlo mě. *Tenhle* pitomec rozhodně zpomalit chce.

Nestabilní Range Rover držel několik metrů směr, pak začal klouzat doprava, doleva a znovu doprava.

Byl to naprostý blázeň. Všechny klaksony na dálnici troubily najednou. Řidiči a spolujezdcí nevěřili vlastním očím, které jim ukazovaly, co se na ně z boku řítí.

Rudolph dělal schválně s volantem všechno *špatně*. *Chtěl*, aby se Rover roztočil.

Pneumatiky auta stále kvílely jako podřezávané prase, Range Rover klouzal doleva, dokud nemířil na jih, ale ve skutečnosti se pohyboval na západ do dálnice. Pak se auto otočilo o sto osmdesát stupňů.

Měli jsme narazit do aut *pozpátku*! Byl jsem si jistý, že to nepřežijeme. Před očima se mi promítly obličeje Damona a Jannie.

Nevím, jak rychle jsme jeli, když jsme narazili bokem do stříbrno-modré dodávky. Už jsem se ani nesnažil držet nosiče. Uvolnil jsem se a připravil se na náraz, který mi zpřeláme kosti a nejspíš mě zabije.

Křičel jsem, ale můj hlas zanikl v kvílení a skřípání, troubení klaksonů, řevu diváků.

Při startu ze střechy jsem o vlas minul proud aut. Další troubení. Letěl jsem lehce vzduchem. Mořský vítr mi chladil tvář. Vypadalo to na tvrdé přistání.

Vletěl jsem do kouřově modrého oparu, který ležel mezi Pacifickou pobřežní dálnicí a Tichým oceánem. Narazil jsem do hustých větví jedle. Když mě škrábaly cestou k zemi, věděl jsem, že Džentlmen uteče.

KAPITOLA 72

KOTRMELEC dopředu. Hlavou dolů. Nohy na ramena. Po srážce a následném pádu jsem byl hodně otřesený a poškrábaný, ale zjevně jsem neměl nic zlomeného. Na místě nehody mě našli záchranáři. Chtěli mě vzít do blízké nemocnice na prohlídku a pozorování, ale já měl pro tu noc jiné plány.

Džentlmen byl volný. Zabavil auto mířící na sever. Auto se už našlo, ale doktor Rudolph ne. Aspoň zatím.

Když se Kate objevila na místě nehody, začala si dělat starosti. I ona chtěla, abych šel do místní nemocnice. Agent FBI Cosgrove tam už byl jako pacient. Měli jsme bouřlivou debatu, ale nakonec jsme s Kate chytli poslední letecký spoj z Monterey. Zamířili jsme zpátky do L. A.

S Kylem Craigem jsem už mluvil dvakrát. Týmy FBI se utábořili v Rudolphově bytě v Los Angeles, ale nikdo nečekal, že by se tam Džentlmen vrátil. Právě byt prohledávali. Chtěl jsem být při tom. Potřeboval jsem vidět, jak bydlel.

Ani v letadle se Kate nepřestávala starat o můj zdravotní stav. Její přístup byl profesionálně citlivý a srdečný, ale také překvapivě nekompromisní v jednání s tak tvrdohlavým pacientem, jako jsem byl já.

Kate do mě hučela a rukou mi přitom podpírala bradu. Byla neodbytná. „Alexi, hned jak se dostaneme do Los Angeles, *musíš* do nemocnice. Myslím to vážně. Půjdeš do nemocnice, jakmile přistaneme. *Hej!* Posloucháš mě?“

„Poslouchám tě, Kate. A dokonce s tebou i souhlasím. Aspoň zhruba.“

„Alexi, to není odpověď. Vykrucuješ se.“

Věděl jsem, že má Kate pravdu, ale tu noc jsme neměli čas na vyseďování v nemocniční čekárně. Stopa doktora Rudolpha byla stále teplá. Možná se nám podaří zachytit jeho pach a za pár hodin ho dostaneme. Byla to chabá šance, ale zítra už by mohlo být pozdě.

„Můžeš mít vnitřní krvácení a vůbec o tom nevědět,“ vedla si Kate dál svou. „Můžeš umřít přímo tady v letadle.“

„Mám pár hnusných modřin a odřenin na pravé straně, na kterou jsem dopadl, a bolí mě celé tělo. Musím vidět ten byt, než ho obrátí vzhůru nohama, Kate. Musím vidět, jak ten parchant žil.“

„Půl milionu za rok nebo víc? Věř mi, že si žil skvěle,“ nedala pokoj Kate. „Ale ty na tom můžeš být mizerně. Lidi normálně *nelítají*.“

„Ale černoši začnou. Je to dobrý trik pro přežití.“

Kate se mému vtipu nezasmála. Zkřížila ruce na hrudi upřeně se dívala z okénka. Už podruhé za pár hodin se na mě zlobila. To muselo znamenat, že má o mě starost.

„Jsem rád, že jsme kámoši.“ svěřil jsem se Kate potichu. Nebál jsem sejít říkat hlouposti, které se normálně povídají malým dětem.

Když promluvila, dívala se stále z okénka. Byla na mě pořád našťavaná. Nejspíš jsem si to zasloužil. „Jestli jseš opravdu můj přítel, tak mě poslechněš, když si o tebe dělám starosti. Před několika hodinami ses připlétl do autonehody. Spadls do třicet metrů hluboké strže, *kámo*.“

„Nejdřív jsem narazil na strom.“

Konečně se ke mně otočila a zapíchla mi ukazováček do hrudníku, přesně na srdce. „Bezva. Alexi, mám starost o tu tvoji tvrdohlavou černou palici. Takovou starost, že se mi z toho dělá špatně.“

„To je to nejhezčí, co mi kdo za posledních pár měsíců řekl,“ poděkoval jsem jí. „Jednou, když mě postřelili, o mě měl takovou dojemnou starost Sampson. Vydrželo mu to asi minutu a půl.“

Její hnědé oči se ponořily do mých a neuhýbaly. „Nechala jsem tě, abys mi pomohl v Severní Karolíně. Dovolila jsem ti, abys mě *hypnotizoval*, proboha. Proč nepřipustíš, abych pomohla já tobě? Dovol mi to, Alexi.“

„Pracuju na tom,“ řekl jsem. Byla to celkem pravda. „Drsňák polda bývá tvrdý oříšek. Bojí se pomoci. Typický samotář. Většinou mu to vyhovuje.“

„Nech si ty svoje hloupý psychokecy, *doktore!* Vůbec to na tebe nesedí.“

„Jsem mimo. Měl jsem strašlivou nehodu.“

Takhle jsme pokračovali po zbytek letu do Los Angeles. Ke konci jsem klidně odpočíval na Katině rameni. Žádné komplikace. Žádná zbytečná zavazadla. Moc, moc hezké.

KAPITOLA 73

NANEŠTĚSTÍ byla kalifornská noc ještě mladá a nejspíš i nesmírně nebezpečná pro každého, kdo se v ní pohyboval. Když jsme přijeli do Rudolphova střešního bytu v Beverly Comstock, byla všude Policie Los Angeles a FBI. Byl to policejní blázinec.

Už několik bloků před cílem jsme zahlédli rudé a modré majáky. Místní policie byla spravedlivě rozhořčená, že ji FBI do případu nezapojila. Vznikla tak ošklivě politická a citlivá situace. Nebylo poprvé, kdy se FBI chovala k místní policii tak přezíravě. Stalo se to i mně ve Washingtonu. Mockrát.

Na místě byla i média, a to v plné síle. Noviny, místní televize, rozhlas, dokonce i několik lidí od filmu. Nepotěšilo mě, že nás s Katy zná tolik reportérů od vidění.

Volali na nás, když jsme se prodírali policejními zátarasy. „Kate, dejte nám pár minut.“ „Jenom pár slov!“ „Doktore Crossi, je Rudolph Džentlmen?“ „Co se nepovedlo v Big Sur?“ „Je tohle vrahův byt?“

„Zatím bez komentáře,“ odpovídat jsem neochotně se sklopenou hlavou.

„Nápodobně,“ dodávala Kate.

Policie a FBI nás vpustili do Džentlmenova bytu. V nákladně vybavených místnostech se hemžili technici. Detektivové v Los Angeles byli od pohledu chytřejší, upravenější a bohatší než poldové v jiných městech.

Pokoje působily chladně, jako by tam nikdo nebydlel. Nábytek byl převážně kožený se spoustou chromových a mramorových částí. Samé rohy, žádné křivky. Umění na zdech bylo moderní a velice depresivní. Něco na způsob Jacksona Pollocka a Marka Rothka. Vypadalo to jako muzeum se spoustou zrcadel a lesklých ploch.

Bylo tam několik zajímavých předmětů, možných stop o Džentlmenovi.

Všeho jsem si všímal. Nahrával. Ukládal do paměti.

Příborník v jídelně byl plný naleštěného stříbra, porcelánu, skutečné kameniny, drahých látkových ubrousků. *Džentlmen věděl, jak prostí-*

rat.

Na čistém psacím stole byly dopisní papíry s hlavičkou a obálky s elegantním stříbrným lemem. *Džentlmen do všech podrobností.*

Na kuchyňském stole ležela *Kapesní encyklopedie vína* od Hugh Johnsona.

Kromě tuctů drahých obleků tu visely dva smokingy. Šatna byla malá, úzká a pečlivě uklizená. Byla to spíš svatyně než šatna.

Náš podivný Džentlmen.

Asi po hodině, kterou jsem strávil potloukáním po Džentlmenově bytě, jsem se vrátil ke Kate. Přečetl jsem si zprávy místních detektivů. Mluvil jsem s většinou techniků, ale zatím nic nenašli. To se nám nezdálo. Z centra Los Angeles přivezli nejnovější laserové vybavení. Rudolph musel někde nechat stopy. Ale nenechal! To byla zatím jeho největší podobnost s Casanovou.

„Jak se máš?“ zeptal jsem se Kate. „Obávám se, že jsem se na hodinu ztratil ve svém vlastním světě.“

Stáli jsme u okna s výhledem na Wilshire Boulevard a na Los Angeles Country Club. Temné golfové hřiště obklopovala nablýskaná auta a světla na budovách.

„Už jsem popadla druhý nebo třetí dech,“ řekla Kate. „Celý svět je pro mě náhle jedna příšerná noční můra. Našli vůbec něco?“

Zavrtěl jsem hlavou. Ve tmavém okenním skle se odrážely naše obličeje. „Je to k zešílení. I Rudolph páchá ‚dokonalé‘ zločiny. Technici by třeba mohli srovnat vlákna z jeho šatů s těmi na místech činu, ale Rudolph je neuvěřitelně opatrný. Myslím, že má znalosti ze soudní medicíny.“

„O tom se dneska hodně píše, ne? Většina doktorů je docela dobrá ve vstřebávání technických informací, Alexi.“

Přikývl jsem na souhlas. Myslel jsem si totéž. Kate měla myšlení detektiva. Vypadala unaveně. Napadlo mě, jestli vypadám tak vyčerpaně, jak se cítím.

„Ani to neříkej.“ Pokusil jsem se o úsměv. „*Nepůjdeš* teď do špitálu. Ale myslím, že jsme tady pro dnešek skončili. Ztratili jsme ho, k saku, ztratili jsme je oba.“

KAPITOLA 74

Z RUDOLPHOVA bytu jsme odešli po druhé hodině v noci. To znamenalo 5.00 našeho času. Byl jsem přetažený. Kate také. Říkali jsme si „otloukánci“. Byli jsme oba mimo.

Otupělost, vyčerpání, možná vnitřní zranění, jedno k druhému. Pokud už jsem se někdy takhle mizerně cítil, nemohl jsem si vzpomenout kdy a ani jsem o to nestál. Zhroutili jsme se v prvním z našich pokojů, na který jsme v Holiday Inn v Sunsetu narazili.

„Jseš v pořádku? Nevypadáš tak.“ Jak se dalo čekat, zopakovala pak nabídku zdravotnického týmu doktorky McTiernanové. Byla docela slušný řečník. Dokázala se mračit tak, aby vypadala současně moudře, ustaraně a vysoce profesionálně.

„Neumírám, jenom se tak cítím,“ zasténal jsem a pomalu klesl na kraj postele. „Další perný den v kanceláři.“

„Jsi tak *zatraceně tvrdohlavý*, Alexi. Pořád ten drsňák detektiv z velkoměsta. Nesnaž se mě zastavit, nebo ti zlomím ruku, což by mi momentálně nečinilo žádné obtíže.“

Kate vytáhla z jednoho ze svých zavazadel stetoskop a tlakoměr. Nebrala „ne“, „rozhodně ne“ a „v žádném případě“ jako odpověď.

Povzdychl jsem si. „Nejsem tady na zdravotní prohlídce,“ oznámil jsem se vši rozhodností, kterou se mi podařilo za daných okolností sebrat.

„Už jsem to všechno viděla.“ Kate obrátila oči v sloup a zamračila se. Pak se zasmála. Doktorka se smyslem pro humor. Představte si to.

„Sundejte si košili, detektive Crossi,“ přikázala mi Kate. „Nezdržuj.“

Začal jsem si přetahovat košili přes hlavu. Nevěděl jsem, jestli mám sténat nebo brečet. Pekelně to bolelo. Možná jsem *byl* vážně zraněný.

„No jo, jsi jako *rybička*,“ uchichtla se Kate. „Jenom si nemůžeš sundat košili.“

Sehnula se velice blízko ke mně a poslouchala stetoskopem, jak dýchám. Její dech jsem slyšel i bez přístroje. Tlukot jejího srdce mi dělal dobře.

Kate vyzkoušela moje lopatky. Pak mi pohybovala pažemi zepředu dozadu, a to bolelo. Možná jsem se potloukl mnohem víc, než jsem myslel. Ještě spíš mě neprohlížela nijak zvlášť něžně.

Pak mi prohmatala břicho a žebra. Viděl jsem hvězdičky, ale ani jsem nešpítl.

„Bolí to vůbec?“ zeptala se. Rozhovor lékaře s pacientem. Odměřený, profesionální.

„Ne. Možná. Jo, trochu. No dobře, docela dost. Au! Nebylo to tak zlý. Au!“

„Nechat se srazit vlakem není ten nejlepší způsob jak udržet lidské tělo ve formě,“ prohodila. Znovu se dotkla mých žeber, tentokrát jemněji.

„To jsem v plánu neměl,“ pokusil jsem se o obranu.

„A co jsi tedy *měl*?“

„V Big Sur mi blesklo hlavou, že možná ví, kde je Naomi, a nemohl jsem ho nechat utéct. Můj konečný plán bylo najít Naomi. A pořád je.“

Kate se opřela do mého hrudníku oběma rukama. Naštěstí se krotila. Zeptala se mě, jestli mám bolesti při nádechu.

„Vlastně se mi tahle část docela líbí,“ řekl jsem jí. „Máš sametové ruce.“

„Hm. A teď kalhoty, Alexi. Spodky si můžeš nechat, jestli chceš.“ Její hlas zněl trochu potměšile.

„Svoje *spodky*?“ zaslepil jsem se.

„Svoje sexy spodní prádlo, nebo co to máš dneska na sobě. Tak se předved', Alexi. Chci vidět kousek nahé kůže.“

„Nemusíš být tak proklatě škodolibá.“ Najednou jsem se úplně probral. Líbilo se mi, jak se mě Kate rázně dotýkala. Vlastně se mi to líbilo hodně. Začal jsem vidět úplně jiné hvězdičky.

Stáhl jsem si postupně kalhoty. Na ponožky jsem ani zdaleka nedosáhl.

„Hmm. Není to zas tak špatné,“ okomentovala cosi.“ V hotelovém pokoji se náhle hrozně oteplilo.

Kate mi jemně prohmatala boky a pánev. Požádala mě, abych pomalu zvedal jednu nohu po druhé z postele, zatímco měla ruce přitisknuté k mým kyčelním kloubům. Velmi opatrně mi vyšetřila nohy od

slabin k chodidlům. I to se mi většinou líbilo.

„Spousta oděrek,“ řekla. „Kdybych tak měla po ruce bacitracinovou mast. Je antibiotická.“

„Právě jsem si myslel totéž.“

Kate konečně nechala všeho prohmatávání a prohlížení a odtáhla se ode mě. Zamračila se a pokrčila nos, skousta si horní ret. Vypadala chytře, akademicky a profesionálně jako samotný primář.

„Tlak je trochu vyšší, ale nemyslím, že je něco zlomené,“ oznámila. „Nelíbí se mi ale vybarvení břicha a levého boku. Zítra budeš rozbo-lavělý a ztuhlý a zajedeme do Cedars-Sinai na rentgen. Dohodnuto?“

Poté, co mě Kate prohlédla a slíbila, že tuhle noc ještě neumřu, jsem se cítil trochu lépe. „Jo. Den by bez jedné z našich dohod nebyl kompletní. Děkuju za vyšetření, doktorko... díky, Kate,“ řekl jsem.

„Není ani zač. Bylo mi ctí.“ Konečně se usmála. „Vypadáš trochu jako Muhammad Ali, abys věděl.“

„V jeho nejlepší formě,“ zažertoval jsem „Tančím jako motýlek.“

„To se vsadím. A já dávám žihadla.“ Mrkla na mě a znovu pokrčila nos. Tenhle tik jí slušel.

Kate si lehla na postel. Zůstal jsem vedle ní. Blízko, ale daleko na dotek. Podivné, ale příjemné. Už mi její doteky náhle chyběly.

Několik minut jsme leželi beze slova. Po očku jsem se na ni podí-val. Měla na sobě černou sukni a černé punčocháče, červenou blůzu. Modřiny na jejím obličejí už vybledly. Uvažoval jsem, jak vypadá to ostatní. Zadržel jsem dech.

„Já *nejsem* ledová královna Nanu,“ řekla potichu. „Věř mi, jsem úplně normální. Rozpustilá, veselá, trochu blázen. Aspoň jsem před několika měsíci byla.“

Překvapila mě Katina myšlenka, že bych o ní mohl takhle uvažovat. Byla úplně opačná, srdečná a vášnivá. „Myslím, že jsi skvělá, Kate. Musím přiznat, že tě mám moc rád.“ A bylo to venku.

Jemně jsme se políbili. Jenom letmo. Bylo to tak správné. Katiny rty chutnaly báječně. Políbili jsme se znovu, možná na důkaz, že první polibek nebyl omyl, nebo, že vůbec byl.

Cítil jsem, že bych mohl Kate líbat celou noc, ale oba jsme se od-táhli. Bylo toho nespíš víc, než bychom v tu chvíli dokázali zvlád-nout.

„Ty neobdivuješ moji sebekontrolu?“ usmála se Kate. „Ano a ne,“ přiznal jsem.

Natáhl jsem si znovu košili. Dalo to trochu práce a bolelo *to*. *Rozhodně* si druhý den dojdou na rentgen. Kate se rozplakala a zabořila obličej do polštáře. Otočil jsem se k ní a položil jí ruku na rameno.

„Jsi v pořádku?“

„Promiň. Kruci,“ zašeptala a snažila se zadržet slzy. „Já jenom... takhle se většinou nechovám, ale už je toho na mě moc, Alexi. Viděla jsem tolik strašných věcí. Že tenhle případ stejně hrozný jako tvůj předchozí – únosy dětí ve Washingtonu?“ zeptala se mě.

Držel jsem Kate zlehka v náručí. Takhle zranitelnou jsem jí ještě neviděl a ještě nikdy o tom takhle otevřeně nemluvila. Náhle bylo všechno mezi námi mnohem jednodušší.

Pošeptal jsem jí do vlasů. „Tenhle případ je horší než všechno, co jsem předtím viděl. Je to také kvůli Naomi a kvůli tomu, co se stalo tobě. Chci ho dostat víc než Garyho Soneji. Chci ty monstra obě.“

„Drž mě pevně, Alexi.“

Leželi jsme v objetí a líbali se, dokud jsme neusnuli. Milosrdný spánek.

Probudil jsem se první. Na hodinách v pokoji bylo 5:11.

„Jsi vzhůru, Kate?“ zašeptal jsem.

„Hmmm. *Ted'* už jo.“

„Pojedeme zpátky do Džentlmenova bytu,“ řekl jsem jí. Nejdřív jsem tam zavolal a promluvil si s agentem FBI ve službě. Poradil jsem mu kam se podívat a co hledat.

KAPITOLA 75

PŮVODNĚ upravený a čistý byt doktora Willa Rudolpha přestal jako takový existovat. Vypadal spíš jako nejmodernější policejní laboratoř.

Vrátili jsme se tam s Kate něco po šesté. Hlavu jsem měl plnou svého tušení.

„Zdálo se ti o Džentlmenovi?“ chtěla vědět Kate. „O tvém tušení?“

„Tak nějak. Zpracovával jsem informace. Už to mám pohromadě.“

Na místě se pohybovalo stále ještě několik techniků FBI a místních detektivů. Odněkud hrál nejnovější Pearl Jam. Zpěvák měl zřejmě velké bolesti. Rudolphova televize Mitsubishi s velkou obrazovkou byla zapnutá, ale zvuk byl stažený. Jeden z techniků jedl z mastného papíru vajíčkový sendvič.

Hledal jsem agenta jménem Phil Becton, specialistu, který vypracovával pro FBI profily podezřelých. Byl povolán ze Seattlu, aby shromáždil všechny dostupné informace o Rudolphovi a srovnal je se záznamy ostatních psychopatů. Takový specialista, pokud je dobrý, bývá pro podobné vyšetřování nedocenitelný. Doslechl jsem se od Kyla Craiga, že Becton je „proklatě dobrý“. Než nastoupil u FBI, byl profesorem sociologie ve Stanfordu.

„Už jste vzhůru? Jste na to připravený?“ zeptal se mě Becton, když jsem ho konečně našel v ložnici pána domu.

„Tím jsi nejsem jistý,“ odpověděl jsem. „Tohle je Kate McTiernanová.“

„Rád vás poznávám.“ Becton si s ní potřásl rukou a zároveň prostudoval její obličej. Znamenala pro něj data. Vypadal trochu divně, perfektní člověk pro tuhle práci.

„Podívejte se tamhle,“ řekl a ukázal přes ložnici. FBI už rozebrala Džentlmenovu šatnu na kusy. Měl jste úplnou pravdu. Doktor Rudolph Hess si postavil za šatnou falešnou zeď. Je tam asi půl metru místa.

Ta šatna na jeho obleky byla příliš mělká a nezvyklá. Došlo mi to v tu zvláštní chvíli mezi bděním a spánkem. Jeho úkryt musel být tam. Byla to svatyně, ale ne pro jeho drahé obleky.

„Tak tady schovával. svoje suvenýry?“ zeptal jsem se, i když mi odpověď byla jasná.

„Uhodl jste. Měl tam malý mrazák. Tam dával části těl, které shromáždil. Becton ukázal na uzavřené nádoby. „Nohy Sunny Ozawové. Prsty. Dvě uši s různými náušnicemi, dvě různé oběti.“

„Co ještě měl ve své sbírce?“ zeptal jsem se Phila Bectona. Ni jak

jsem nespěchal, abych si prohlédl nohy, uši, prsty – trofeje z vražd mladých dívek v okolí L. A.

„No, jak se dá zjistit ze zpráv z míst činu, rád také sbírá jejich spodní prádlo. Obnošené kalhotky, podprsenky, punčocháče, ženské tričko s nápisem *Omámená a zmatená*, ze kterého je ještě cítit parfém Opium. Nechal si i fotografie a několik pramenů světle kaštanových vlasů. Je tak *pořádný*. Každý exponát dal do vlastního igelitového sáčku. Od jedné do jednatřiceti. Očísloval je.“

„Nechce, aby vyčichly,“ poznamenal jsem. „Jako dobrá svačina.“

Becton přikývl a zašklebil se jako přihlouplý puberták. Kate se na nás oba dívala, jako bychom byli trochu blázni. Měla pravdu.

„Je tady ještě něco, co byste měl vidět. Bude se vám to líbit. Pojd'te do mé kanceláře.“

Na jednoduchém dřevěném stole vedle postele ležely Džentlmenovy poklady a suvenýry. Některé z nich už byly označené. Chytit vraha, který je dobrý organizátor, vyžaduje dobrou organizaci.

„Proklatě dobrý“ Phil Becton vysypal obsah jedné obálky. Vypadla z ní fotografie. Byl na ní mladý muž, asi něco přes dvacet. Stav fotografie a mužovy šaty naznačovaly, že byla pořízena před dlouhou dobou. Od oka asi před osmi až deseti lety.

Začaly se mi ježit vlasy na krku. Odkášlal jsem si. „Kdo má být tohle?“

„Znáte tohohle muže, doktorko McTiernanová?“ obrátil se Phil Becton ke Kate. „Už jste ho někdy viděla?“

„Já... nevím,“ odpověděla Kate. Ztěžka polkla. V Džentlmenově ložnici bylo ticho. Venku zbarvil úsvit ulice Los Angeles na oranžovo.

Becton mi podal kovovou pinzetu, kterou měl po ruce v náprsní kapse. „Otočte si to na *údaje o hráči*. Jako jsme to dělali s baseballovými kartami, které jsme sbírali jako děti. Aspoň u nás v Portlandu.“

Dokázal jsem si představit, že Becton toho ve svém životě nasbíral víc než baseballové karty. Opatrně jsem fotografii obrátil.

Na rubu byl pečlivým rukopisem vyvedený nápis. Připomněl mi způsob, jak babička Nana popisovala každou fotku v našem domě. „Někdy zapomeň, kdo ti lidé jsou. I lidé, co jsou na fotkách s tebou,“ říkala mi. „Teď mi nevěříš, ale uvidíš za pár let.“

Nemyslel jsem si, že by Will Rudolph někdy zapomněl na muže na

obrázku, ale napsal si tam podobný popis. Trochu se mi točila hlava. Konečně došlo k neuvěřitelnému zlomu v případě. Měl jsem ho přímo před nosem.

Doktor Wick Sachs, bylo napsáno na fotografii.

Doktor, pomyslel jsem si. *Další doktor. Představte si to.*

Durham, Severní Karolina, pokračoval nápis.

Byl z trojúhelníku, ve kterém probíhalo vyšetřování. Pocházel z Jihu.

Casanova, poznamenal si Rudolph.

Čtvrtá část

Syndrom dvojčat

KAPITOLA 76

NAOMI CROSSOVOU probudila rocková hudba z reproduktorů na stěně. Poznala Black Crowes. Světla nad její hlavou blikala. Skočila z postele, rychle si natáhla pomačkané džínsy a rolák a běžela ke dveřím pokoje.

Hlasitá hudba a bodavá světla signalizovala schůzku. *Stalo se něco strašného*, pomyslela si. Strachy se jí podlamovala kolena.

Casanova rozkopl dveře. Měl na sobě těsné džínsy, těžké pracovní boty a černou koženou bundu. Jeho maska byla pomalovaná křídovými čárami, které připomínaly blesky. Zuřil. Naomi ho takhle rozčileného ještě neviděla.

„Do obýváku! Hned!“ zařval, popadl ji paži a vyhodil z pokoje.

Podlaha úzké chodby byla vlhká a studená. Naomi stála bosa; zapomněla si obout sandály. Už bylo stejně pozdě se pro ně vracet.

Na chodbě se setkala s mladou ženou. Dál šly vedle sebe. Naomi překvapilo, když se na ni žena náhle otočila. Měla velké zelené oči. Naomi jí dala jméno *Zelenoočka*.

„Jsem Kristen Milesová,“ pošeptala jí rychle žena. „Musíme něco udělat, pomoci si navzájem. Musíme to risknout. *A brzy.*“

Naomi neodpověděla, ale natáhla ruku a lehce se dotkla hřbetu Zelenooččiny ruky.

Kontakt byl zakázaný, ale bylo nutné se aspoň občas dotknout jiné lidské bytosti. Naomi se podívala druhé ženě do očí, viděla jen vzdor. Strach ne. Hned se cítila lépe. V mezích možností jedna druhou posílila.

Ostatní ženy, které se sunuly halou k obývacímu pokoji, se po Naomi kradmo podívaly. Jejich oči byly temné a prázdné. Některé už nepoužívaly make-up a jejich vzhled Naomi vyděsil. Bylo to den ode dne horší, od doby, kdy se Kate McTiernanové podařilo nějak uprch-

nout.

Casanova přivedl do domu novou dívku, Annu Millerovou. Anna porušovala pravidla, stejně jako to dělala Kate McTiernanová. Naomi slyšela její volání o pomoc a Casanova ji možná slyšel také. Bylo těžké rozpoznat, kdy je pryč. Odcházel a vracel se velmi nepravidelně.

V poslední době je nechával pořád dále bez jakéhokoli kontaktu. Neměl v úmyslu je propustit. To byla jenom jedna z jeho lží. Naomi věděla, že jim všem jde do tuhého.

Vycítila ve vzduchu zoufalství. Slyšela zepředu vyděšené výkřiky a snažila se potlačit narůstající hrůzu a paniku. Žila na předměstí Washingtonu. Hrůzu už viděla. Když jí bylo šestnáct, dvě její přítelkyně byly zabity.

Pak ho uslyšela. Jeho hlas byl napjatý a pisklavý. Byl to šílenec. „Jen dál, dámy. Nestyďte se. Nestůjte mezi dveřmi! Jen dál, jen dál. Přijďte se k naší párty, našemu šibeničnímu dýchánku.“

Konečně vstoupila do místnosti. Roztřásla se po celém těle. To, co viděla, bylo horší než věci, které vídala na předměstí. Musela si strčit pěst do úst, aby potlačila křik.

Ze stropních trámů viselo dlouhé štíhlé tělo. Žena byla až na punčochy na dlouhých nohou nahá. Na špičce jedné nohy se jí houpala modrá lodička. Druhá spadla na zem a ležela na boku.

Dívčiny rty byly už, promodralé a trčel z nich jazyk. Ve vytřeštěných očích se zračil děs a bolest. *To musí být Anna*, pomyslela si Naomi. Dívka, která volala o pomoc. Porušila pravidla domu. *Ubohá Anno. Kdo jsi asi byla, než tě unesl?*

Casanova vypnul hudbu a začal klidně mluvit zpoza svojí masky, jako by se nic zvláštního nestalo. „Jmenuje se Anna Millerová a způsobila si to sama. Rozumíte všechny, co říkám? Pletichařila, mluvila o útěku. Odtud *není* útěku!“

Naomi se zachvěla hrůzou. *Ne, z toho pekla není úniku*, pomyslela si. Pohlédla na Zelenoočku a kývla. Ano, musí to risknout. A brzy.

KAPITOLA 77

DŽENTLMEN ukončil svou hru ve Stoneman Lake v Arizoně. Bylo na to krásné ráno. Ve svěžím chladném vzduchu visela vůně kouře ze dřeva.

Parkoval v lese mezi balvany, nedaleko od zemědělské cesty. Nikdo ho nemohl vidět. Seděl tam, přimhouřenýma očima pozoroval útulný rodinný dům s bílou střechou a přemýšlel o tom, co by se mělo stát. Úplně cítil, jak v něm bestie získává navrch. Cítil tu přeměnu. Tu zvláštní *vášeň*, která ji provázela. *Jekyll a Hyde*.

Viděl, jak z domu vychází muž a nasedá do modrého Fordu Aeorstaru. Vypadalo to, že spěchá – zřejmě jel pozdě do práce. Manželka zůstala sama, nejspíš ještě v posteli. Jmenovala se Juliette Montgomeryová.

Něco po osmé vyrazil k domu s prázdným kanystrem v ruce. Kdyby ho někdo náhodou viděl, žádný problém – potřeboval benzín do svého vypůjčeného auta.

Nikdo ho neviděl. Na kilometry daleko nikdo nebyl.

Džentlmen vyšel do schodů před přední verandou. Na okamžik se zastavil, pak vzal opatrně za kliku. Stále ho fascinovalo, že lidé ve Stoneman Lake nezamýkají dveře.

Bože, tohle miloval... žil tím... tentokrát jako Mr. Hyde.

Juliette si připravovala snídani. Když procházel obývacím pokojem, slyšel, jak si brouká. Vůně prskající slaniny mu připomněla dům jeho rodičů v Asheville.

Jeho otec byl džentlmen ze staré školy. Pyšný a arogantní armádní plukovník. Zkostnatělý pitomec, kterému se jeho syn nemohl ničím zavděčit. Velký fanoušek použití koženého opasku při výchově potomka. Když z něj vytloukal neposlušnost, míval ve zvyku ječet z plných plic. Vychovával dokonalého syna. Středoškolského premianta a atleta. Člena spolku Fí Beta Kappa. Červený diplom na Dukeově univerzitě. Lidské monstrum.

Pozoroval Juliette Montgomeryovou ode dveří do její dokonale čisté kuchyně. Žaluzie byly vytažené a kuchyni zaplavovalo sluneční

světlo. Zpívala si starou píseň Jimiho Hendrixe „Castles Made of Sand“. Nezvyklá melodie pro krásnou dámu.

Rád se na ni takhle díval – když si myslela, že je sama. Před ním by se nejspíš zpívat styděla.

Juliette měla na sobě bílé bavlněné neglizé, které se jí pohybovalo na bocích, když přecházela mezi sporákem a stolem. Bylo jí kolem pětadvaceti. Měla dlouhé nohy tanečnice a byla hezky opálená. Chodila bosa po kuchyňském linoleu. Než začala vařit snídani, učesala si světle kaštanové vlasy.

Na lince stála sada nožů v dřevěném bloku. Vybral si větší sekáček. Lehce jím zavadil o nerezový hrnec na lince. Zazvonilo to.

Při tom zvuku se otočila. Měla moc hezký profil. Juliette se líbila sama sobě. Nebylo těžké to poznat.

„Kdo jste? Co děláte v mém domě?“

Mluvila nezřetelně a zajíkávě. Její tvář byla bledá jako její neglizé.

A ted' rychle, poručil si.

Popadl Juliette a zvedl vysoko sekáček. Stín z Hitchcockova *Psycha*.

„Nenuťte mě, abych vám ublížil. Záleží jenom na vás,“ řekl potichu.

Spolkla výkřik dřív, než jí vyšel z úst, ale *její oči křičely místo nich*. Miloval pohled na Juliettinu tvář. Žil tím.

„Neublížím vám, dokud vy neublížíte mně. Je to zatím jasné?“

Úsečně několikrát přikývla. Modrozelené oči měla vytřeštěné. Bála se příliš pohnout hlavou, aby ji neudeřil.

Vzdychla si. Zvláštní. Vypadalo to, jako by mu trochu důvěřovala. Jeho hlas měl na lidi takový vliv. Také jeho styl a dobré způsoby. Mr. Hyde. *Džentlmen*.

Dívala se mu do očí a hledala tam nějaké vysvětlení. Viděl tenhle tázavý pohled už tolikrát. Proč? ptala se.

„Teď vám sundám kalhotky. Už jste to určitě dělala mockrát, takže žádnou paniku. Máte tak krásně jemnou pleť. Opravdu,“ řekl Džentlmen.

Sekáček zasvištěl vzduchem.

„Miluju tě, Juliette, opravdu... miluju tě celým srdcem,“ zašeptal Džentlmen.

KAPITOLA 78

KATE McTIERNANOVÁ byla opět doma. Domove, sladký domove. Nejdřív musela zavolat své sestře Carole Anne, která teď žila daleko v Maine. Pak několika blízkým přátelům v Chapel Hill. Znovu je ujistila, že je už naprosto v pořádku.

Byl to samozřejmě úplný nesmysl. Věděla, že není ani zdaleka v pořádku, ale proč jim přidělovat starosti? Kate neměla ve zvyku obtěžovat ostatní lidi svými neřešitelnými problémy.

Alex nechtěl, aby se vracela domů, ale ona musela. *Žila tam*. Pokusila se trochu uklidnit, aspoň trochu zpomalit ošklivé myšlenky ve své hlavě. Pila víno a dívala se na noční pořady v televizi. Tohle už nedělala celé roky. Staletí!

Alex Cross jí už chyběl, víc, než si byla ochotná připustit. Zůstat doma a dívat se na televizi byla dobrá zkouška, ale ona hanebně propadla. Někdy byla takový trouba.

Nalepila se na Alexe jako školačka. Byl silný, chytrý, zábavný, milý. Miloval děti a sám byl ještě trochu dítě. Měl také svalnaté tělo, pevné kosti a skvělou postavu. Ano, líbil si jí.

Bylo to pochopitelné. Jenom šlo možná o něco víc než o pouhé sympatie. Kate se chtělo zavolat Alexovi do jeho hotelu v Durhamu. Několikrát zvedla sluchátko. Ne! Zakázala si to. Mezi ní a Alexem Crossem k ničemu nedojde.

Ona je internistka a mladší už nebude. *On* žije v New Yorku se dvěma dětmi a babičkou. Mají toho také příliš mnoho společného, a to by nefungovalo. On je černoch se silnou vůlí, ona běloška a také silná osobnost. On je detektiv z oddělení vražd... ale je také citlivý a sexy a velkomyslný. Nezajímalo ji, jestli je černý, zelený, nebo fialový. Dokázal ji rozesmát, byla s ním šťastná jako škeble v hlubokém vlhkém písku.

Ale mezi ní a Alexem k ničemu nedojde.

Bude jenom sedět ve svém strašidelném bytě. Pít svoje víno. Dívat se na mizerný hollywoodský sladák. Bát se. Myslet na sex. Přesně to bude dělat. Trénovat silnou vůli.

Musela si přiznat, že se bojí ve vlastním domě. Ten pocit nenáviděla. Chtěla to šílenství rychle zastavit, ale nešlo to. Ani trochu. Venku se stále volně pohybovala dvě děsivá monstra.

Pořád slyšela kolem sebe tajemné zvuky. Praskání starého dřeva. Praskání okenic. Zvonky, které pověsila na starý jilm před domem. Bude je muset zítra sundat – jestli ne dříve.

Kate konečně usnula se skleničkou od zavařeniny, ze které pila víno, v náručí. Sklenička byla památkou na dům v Západní Virginii. Někdy se o ní se svými sestrami při snídani hádala.

Sklenička se převrhla a polila povlečení. Nezáleželo na tom. Kate byla pro tento svět mrtvá. Alespoň pro tuhle noc.

Obvykle moc nepila. Víno ji porazilo jako nákladní vlak, který buřácel skrz Birch, když byla dítě. Vzbudila se ve tři v noci s bušením v hlavě a běžela se vyzvracet do koupelny.

Když se nahnula nad umyvadlo, vybavily se jí obrazy z *Psycha*. Představovala si, že je Casanova znovu v domě. Byl v koupelně, ne? *Ne, jistě že tam nikdo nebyl... nech toho, prosím tě. Přestaň s tím... hned teď!*

Vrátila se do postele a zalezla pod peřinu. Slyšela, jak vítr cloumá okenicemi. Slyšela ty pitomé zvonky. Myslela na smrt – na svou matku, Susanne, Marjorie, Kristin. Všechny byly pryč. Přetáhla si přikrývku přes hlavu. Připadala si znovu jako malá holčička, která se bojí strašidel. Dobře, s tím se dokáže vyrovnat.

Problém byl, že pokaždé, když zavřela oči, viděla Casanovu a jeho děsivou posmrtnou masku. Nemohla se zbavit tajné myšlenky. *Přijde si pro ni znovu, že?*

V sedm ráno zazvonil telefon. Byl to Alex.

„Kate, byl jsem u něj doma,“ řekl.

KAPITOLA 79

Z KALIFORNIE jsme se vrátili kolem desáté večer a já hned vyrazil na předměstí Hope Valtey v Durhamu. Chtěl jsem vidět sám Casanovu. Doktor detektiv Cross se vrátil opět do sedla.

Tři stopy jsem považoval pro vyřešení tohoto případu za zásadní. Cestou jsem si je znovu prošel. Byla tu jednoduchá skutečnost, že oba páchali „dokonalé zločiny“. Existoval zde syndrom dvojčat, vzájemná závislost Casanovy a Džentlmena. Byla zde záhada mizejícího domu.

Z jedné z těchto informací nebo ze všech tří muselo něco vyplout na povrch. Možná se něco stane v Hope Valley. Doufal jsem, že ano.

Jel jsem pomalu po Old Chapel Hill Road, dokud jsem nedojel k bráně z bílých cihel, kterou se vjíždělo do luxusního sídliště Hope Valley. Měl jsem pocit, že jsem první černoch, který tou branou projíždí a nemá na sobě pracovní kombinézu.

Věděl jsem, že riskuju, ale musel jsem vidět, kde doktor Wick Sachs žije. Potřeboval jsem se do něj *vcítit*, lépe ho poznat, a to rychle.

Ulice v Hope Valley nebyly rovné. Cesta, po které jsem jel, neměla obrubníky a nebylo tam mnoho lamp. Terén byl nepříjemně kopcovitý a já začal mít pocit, že jsem se ztratil, že se pohybuju v kruhu. Většina domů byla ve stylu jižanská gotika, staré a drahé. Představa vraha v sousedství se zdála tím hroznější.

Doktor Wick Sachs bydlel v okázalém domě z červených cihel, postaveném na jednom z nejvyšších kopců.

Okenice byly natřené na bílo stejně jako okapy. Dům vypadal příliš draze na profesora, i když učí na Dukeově univerzitě, „Harvardu Jihu“.

V oknech byla tma a tabulky se leskly jako břídlíce. Jediné světlo vycházelo z mosazné lampy, která visela nad vstupními dveřmi.

Už jsem věděl, že Wick Sachs má ženu a dvě malé děti. Jeho žena pracovala jako sestra v Dukeově fakultní nemocnici. FBI prověřila její osobní údaje. Měla skvělou pověst a každý o ní mluvil velmi uznale. Dceři Sachsových Faye Anne bylo sedm, synovi Nathanovi deset.

Uvědomoval jsem si, že mě FBI nejspíš cestou k domu Sachsových

sleduje, ale moc mi to nevadilo. Přemýšlel jsem, jestli je s nimi Kyle Craig... hodně se o tenhle hnusný případ zajímal, skoro stejně jako já. Kyle také chodil na Dukeovu univerzitu. Bral tenhle případ také osobně? Do jaké míry?

Moje oči pomalu přebíhaly po průčelí Sachsova domu a pak po dobře udržovaných pozemcích. Všechno bylo ve skvělém pořádku a celkem hezké, v každém směru skutečně perfektní.

Už jsem zjistil, že lidská monstra mohou žít kdekoliv, že si ta chytřejší vybírají obyčejné domy, které jsou v celé Americe. Stejně jako dům, který jsem si právě prohlížel.

Prostudoval jsem celý jeho exteriér. Na východní straně byl obývací pokoj a stejně velké patio. Trávník byl dokonale udržovaný. Žádný mech, pampelišky, plevel.

Perfektní.

Puntičkářské.

Když jsem seděl v autě, bušilo mi v hlavě z přílišného napětí a stresu. Nechal jsem běžet motor pro případ, že by se Sachsovi náhle vrátili domů.

Věděl jsem, co chci udělat, co musím udělat, co jsem už několik hodin plánoval. *Potřeboval jsem se vloupat do jeho domu.* Přemýšlel jsem, jestli se mě FBI pokusí zastavit, ale nepředpokládal jsem, že se to stane. Tušil jsem, že vlastně chtějí, abych se dostal dovnitř a porozhlédl se tam. O doktoru Willu Sachsovi jsme toho věděli velmi málo. Stále jsem se neúčastnil lovu na Casanovu oficiálně, a proto jsem mohl dělat věci, které si ostatní nemohli dovolit. Předpokládalo se, že budu jednat na vlastní pěst. To byla moje dohoda s Kylem Craigem.

Naomi byla někde zavřená, alespoň jsem se modlil, aby ještě žila. Doufal jsem, že všechny pohřešované ženy jsou ještě naživu. *Jeho harém. Jeho odalisky. Jeho sbírka krásných, výjimečných žen.*

Vypnul jsem motor a před vystoupením z auta se zhluboka nadechl.

V podřepu jsem přeběhl hustý trávník. Vzpomněl jsem si na něco, co říkal Satchel Paige. *Občas trochu protřep štávy v těle, ať se nezastaví.* Právě to jsem dělal.

Podél průčelí domu rostly zastřižené zimostrázové keře a azalky. Blízko verandy leželo na boku dětské kolo se stříbrnými fáborky na řidítkách.

Hezké, pomyslel jsem si, když jsem probíhal kolem. Příliš hezké.

Kolo Casanovova dítěte.

Casanovův reprezentativní dům na předměstí.

Casanovův falešný perfektní život. Jeho perfektní přetvářka. Jeho velký, ošklivý vtip. Přímo tady v Durhamu. Jeho ukazováček ukázaný světu.

Opatrně jsem oběhl patio obložené bílými dlaždicemi. Všiml jsem si, že se po červených cihlách plazí nesmělé úponky. Možná přece jen není tak perfektní.

Rychle jsem proběhl patiem směrem k obývacímu pokoji. Už neexistovala cesta zpět. Podobných vloupání v zájmu vyšetřování jsem se dopustil už dříve. Trochu mi to usnadnilo situaci.

Rozbil jsem tabulku ve dveřích a vníkl dovnitř. Ticho. Nemyslel jsem si, že by Wick Sachs potřeboval poplašné zařízení. Vážně jsem pochyboval, že by chtěl, aby policie vyšetřovala případné vloupání do jeho domu.

První věc, které jsem si všiml, byl povědomý vtíravý pach citronové leštěnky na nábytek. Úctyhodnost. Zdvořilost. Pořádek. Všechno to byla jenom fasáda, skvěle vymyšlená *maska*.

Byl jsem v domě monstra.

KAPITOLA 80

DŮM BYL stejně upravený a poklizený jako okolní pozemky. Možná ještě víc. *Hezké, hezké, až moc hezké.*

Byl jsem nervózní a měl strach, ale na tom už nezáleželo. Byl jsem zvyklý žít se strachem a nejistotou. Opatrně jsem procházel pokoj za pokojem. Nebyl tu nejmenší náznak nepořádku, i přesto, že tam bydlely dvě děti. *Divné, divné, opravdu divné.*

Dům mi trochu připomínal Rudolphův byt v Los Angeles. Vypadal,

jako by tam nikdo nebydlel. *Kdo jsi? Ukaž mi, kdo opravdu jsi, ty parchante. Tenhle dům, to nejsi opravdu ty, co? Zná tě někdo bez tvých masek? Džentlmen, je to tak?*

Kuchyně jako by vypadla z časopisů o bydlení. Skoro v každém pokoji byly starožitnosti a jiné ozdobné předměty.

V malé studovně ležely všude roztroušené poznámky a papíry. Pokrývaly skoro každou volnou plochu. *Má být přece velmi pořádný,* pomyslel jsem si a uložil si ty protikladné údaje. *Kdo to je?*

Hledal jsem něco konkrétního, ale nevěděl přesně kam se podívat. V suterénu jsem uviděl těžké dubové dveře. Byly odemčené. Vedly do malé kotelny. Podrobně jsem ho prohledal. Na druhém konci kotelny jsem našel další dřevěné dveře. Vypadaly jako dveře do šatníku, do nějakého malého prostoru.

Druhé dveře byly zavřené na háček, který jsem potichu sundal. Přemýšlel jsem, jestli tam může být víc místností. Nějaké podzemní prostory? Jeho strašidelný dům? Nebo tunel?

Zatlačil jsem do dveří a otevřel je. Tma jako v hrobě. Rozsvítil jsem a vstoupil do místnosti asi osm krát dvanáct metrů. Srdce mi poskočilo. Podlomila se mi kolena a udělalo se mi špatně od žaludku.

Nebyly tam žádné ženy, žádný harém, ale našel jsem sbírku fantazií Wicka Sachse. Byla přímo v jeho domě. Ukrytá v tajném koutě suterénu. Místnost nezapadala do celkového rozvržení domu. *Postavil si tu místnost pro sebe. Rád stavěl, byl tvořivý, že?*

Místnost byla zařízená jako knihovna. Stál tam těžký dubový psací stůl. Na obou jeho stranách dvě červená kožená křesla. Police na všech čtyřech stěnách byly od podlahy až ke stropu zaplněné knihami a časopisy.

Byla to ta největší sbírka erotiky a pornografie, jakou jsem kdy viděl. V místnosti byla nejméně tisícovka knih. Rychle jsem přecházel ode zdi ke zdi, od police k polici, a četl jednotlivé tituly.

Nejpodivnější sexuální akty všech ras – s mnoha ilustracemi. Vydáno pro Erotickou společnost, New York

Pokoření Anastasie a Pearl

Pojízdný harém: čítanka

Dokud nezačne křičet

Pokusil jsem se soustředit na to, co jsem potřeboval udělat. Nejdřív ze všeho jsem se musel uklidnit.

Chtělo se mi nechat Wicku Sachsovi znamení, že jsem tam byl, že vím o jeho tajné skrýši, že už přede mnou nemá žádná tajemství. Přál jsem si, aby prožil stejný tlak, stres a strach, jaký jsme cítili my. Chtělo se mi ho tvrdě zasáhnout. Nenáviděl jsem doktora Wicka Sachse víc, než jsem si kdy dokázal představit.

Na stole ležel prospekt dodavatele erotických knih a časopisů. *Nicholas J. Soberhagen, 7775 Victory Boulevard, Staten Island, N. Y.* Rychle jsem si adresu poznamenal. Měl jsem v úmyslu podat si i Nicholase Soberhagena.

Sachs nebo někdo jiný si v prospektu zatrhł několik knih. Rychle jsem ho prolístoval, uši nastražené na zvuk motoru příjíždějícího auta. Už mi nezbývalo moc času.

Speciální objednávka svaté Terezy. Nepropásněte! Tento přetisk velmi vzácného původního vydání byl vydán v roce 1880. Obsahuje přehled správného používání rákosky v ženském klášteře poblíž Madridu ve Španělsku.

Mistr lásky. Živý popis sexuálních dobrodružství tanečnice v Berlíně a jejích setkání s různými sexuálními maniaky. Pro každého seriózního sběratele!

Uvolnění. Román pojednávající o skutečném a snovém životě francouzského masového vraha Gillese de Rais.

Přeběhl jsem očima dřevěné police za psacím stolem. Jak dlouho jsem ještě mohl v domě pokoušet štěstí? Už se připozdívalo a Sachsovi se mohli každou chvíli vrátit. Zastavil jsem se u police za jeho křeslem.

Srdce se mi sevřelo, když jsem zahlédl několik knih o Casanovovi. Polohlasem jsem si přečetl tituly.

Paměti Casanovy
Casanova. 102 erotické rytiny
Casanovovy nejzáračnější noci lásky

Pomyslel jsem na dvě malé děti, které v tomhle domě žijí, Nathana

a Faye Anne, a bylo mi jich líto. Jejich otec, doktor Wick Sachs, skrýval své d'ábelské fantazie přímo v jejich domově. Povzbuzen svou erotickou sbírkou, se rozhodl převést své představy do skutečného života. Cítil jsem Sachsovu přítomnost v téhle místnosti. Konečně jsem ho začínal trochu poznávat.

Nahoře se něco ozvalo, ale když jsem se zaposlouchal, bylo ticho. Mohl to být nějaký elektrospotřebič nebo vítr, případně něco v mé hlavě.

Bylo načase vytrazit se z domu. Vyběhl jsem po schodech a proběhl patiem. Byl jsem v pokušení nakreslit na prospekt na Sachsově stole kříž, nechat mu tam své znamení. Odolal jsem. Věděl, kdo jsem. Spojil se se mnou hned, jak jsem dorazil do Durhamu. Teď jsem měl ale navrch já!

Něco po půlnoci jsem byl zpátky v hotelu. Byl jsem unavený a otupělý. V žilách mi divoce proudil adrenalin.

Jakmile jsem vstoupil do dveří, zazvonil telefon. Pronikavě a neodbytně se domáhal mé pozornosti.

„Kdo to sakra je?“ zamumlal jsem. Byl jsem napůl šílený. Chtělo se mi vyběhnout do noci, obrátit všechno naruby a najít Naomi. Chtělo se mi popadnout doktora Wicka Sachse a vymlátit z něj pravdu. *Za každou cenu?*

„Ano? Kdo je to?“ ozval jsem se trochu moc nahlas do sluchátka.

Byl to Kyle Craig.

„Tak jak?“ začal. „Cos zjistil?“

KAPITOLA 81

ZNOVU PŘIŠLO RÁNO a v našem vyšetřování se vlastně nic neměnilo. Kate byla stále mým partnerem ve zločinu. Rozhodla se tak sama a já to schválil. Zнала Casanovu lépe než my všichni dohro-

mady.

Pozorovali jsme velký a krásný dům Sachsových z trojúhelníku hustého jedlového lesa u Old Chapel Hill Road. Už jsme to ráno jednou viděli Wicka Sachse. Měli jsme šťastný den.

Bestie vstala časně. Sachs byl vysoký a vypadal profesionálně. Pískově blond vlasy měl sčesané dozadu a na obličejích brýle s kostěnými obroučkami. Byl dobře stavěný.

Objevil se na verandě okolo sedmé, aby si vzal durhamské noviny. Titulek zněl. *Sledování Casanovy pokračuje*. Vydavatelé místních novin neměli nejmenší tušení, jak blízko jsou pravdě.

Sachs se podíval na titulní stranu novin, přeložil je a zasunul pod paži. Nic, co by ho mohlo zajímat. Další nudný den v kanceláři masového vraha.

Chvilku před osmou vyšel ven s dětmi v těsném závěsu. Na jejich počest nasadil široký bělostný úsměv. Vzorný otec bere děti do školy.

Jeho chlapeček a holčička byli vystrojeni, jako by je měli fotografovat na titulní strany časopisů o dětské módě. Vypadali jako rozkošné malé panenky. FBI bude sledovat Sachse a děti do školy.

„Není to trochu neobvyklé, Alexi? Dvě podobná sledování za sebou?“ zeptala se mě Kate. Měla analytické myšlení a její mozek nikdy nepřestával zkoumat všechny aspekty daného problému. Tímhle případem byla stejně posedlá jako já. To ráno byla oblečená jako obvykle. Obnošené džínsy, modré tričko, tenisky. I přesto bylo patrné, jak je krásná. Nemohla to zakrýt.

„Vyšetřování masových vražd je skoro vždycky neobvyklé a tohle jasně vede,“ připustil jsem. Měl jsem znovu na mysli syndrom dvojčat. Dva zvrácení muži, kteří si nemají s kým promluvit, komu se svěřit. Nikdo je nechápal, dokud se nesetkali. Vzniklo pevné spojení dvou vrahů. Kate byla také dvojče, ale forma syndromu byla pozitivní. V případech Casanovy a Džentlmena to bylo něco jiného.

Wick Sachs se vrátil ze školy přímo domů. Slyšeli jsme, jak si cestou ke svému dokonalému domu vesele píská. Kate a já jsme mluvili o faktu, že je to také doktor, i když doktor filozofie.

Dalších několik hodin se nic zvláštního nestalo. Po Sachsovi nebo jeho ženě, krásné paní Casanovové, nebylo ani vidu, ani slechu.

Wick Sachs odešel znovu z domova v jedenáct. Ten den úplně vy-

pustil svou výuku. Podle rozvrhu, který mi dal děkan Lowell, už propásl konzultační hodinu v deset. Proč? Jakou zákeřnou hru to hrál?

Na okružní příjezdové cestě stála dvě auta. Vybral si tmavě červený dvanáctiválcový kabriolet Jaguár XJS. Druhé auto byl černý sedan Mercedes. Docela slušné na profesorský plat.

Sedl do auta a odjel. Vypravil se navštívit své dívky?

KAPITOLA 82

JELI JSME za sportovním jaguárem Wicka Sachse směrem k Old Chapel. Hill Road. Pomalu jsme projeli Hope Valley, kde jsme měli důstojně vyhlížející domy, postavené ve dvacátých a třicátých letech. Nezdálo se, že by Sachs spěchal.

Zatím to byla jeho hra. Neznali jsme pravidla, dokonce ani o jakou hru vlastně jde.

Casanova.

Bestie Jihovýchodu.

Kyle Craig ještě prověřoval Sachsovy finanční záležitosti ve spolupráci s Finančním úřadem. Kyle měl také půl tuctu agentů, kteří hledali všechno, co v minulosti spojovalo Sachse a Willa Rudolpha. Bylo jasné, že byli spolužáci na Dukeově univerzitě. Červené diplomy. Fí Beta Kappa. Znali se, ale nezdálo se, že by byli blízcí přátelé. Kyle vlastně studoval také na Dukeově univerzitě, práva. Také byl člen Fí Beta Kappa.

Kde se zrodil počátek syndromu dvojčat? Něco mi na Rudolphovi a Sachsovi zatím nesešlo.

„Co když nám v tom jaguáru ujede?“ řekla Kate, když jsme v mém starém porsche sledovali diskrétně vraha tam, kde jsme doufali, že najdeme jeho doupě, jeho harém, jeho „mizející dům“.

„Pochybuju, že na sebe chce upoutat moc pozornosti,“ odpověděl

jsem jí, i když obě auta mluvila proti mé teorii. „Kromě toho porsche by bylo pro jaguár tvrdý oříšek.“

„I porsche z minulého století?“ zeptala se Kate.

„Ha, ha,“ zasmál jsem se.

Sachs najel na dálnici 85 a pak zahnul na 40. Sjel z ní na výjezdu na Chapel Hill. Sledovali jsme ho další čtyři kilometry městem. Konečně zastavil a zaparkoval blízko kampusu Univerzity Severní Karolíny na Franklinově ulici.

„Jsem z toho celá vedle, Alexi. Profesor na Dukeově univerzitě. Manželka a dvě krásné děti,“ přemítala Kate. „Tu noc, kdy mě unesl, mě nejspíš sledoval z kampusu. Pozoroval mě. Myslím, že si mě vybral právě tady.“

Pohlédl jsem na Kate. „Jseš v pořádku?“ zeptal jsem se jí. „Řekni mi, kdyby ses na to necítila.“

Kate se ke mně otočila. Dívala se napjatě a smutně. „Co takhle to dneska skončit. Dostaneme ho, dobře?“

„Dobře,“ souhlasil jsem.

„Máme tě, Butt-Heade,“ zamumlala tiše Kate do předního skla.

Ulice na Chapel Hill byla ve tři čtvrtě na dvanáct už plná lidí. Kate a já jsme mohli sledovat Wicka Sachse ve vzdálenosti jednoho a půl bloku. Nebyl by pro něj problém se nám teď ztratit. Půjde do svého lesního domu navštívit dívky? Je tam ještě Naomi?

Mohl snadno zapadnout do Record Baru nebo do Spankyho restaurace na rohu, vyjít zadními dveřmi a zmizet. Začala hra na kočku a myš. Jeho hra podle jeho pravidel. Stále podle jeho pravidel – zatím.

„Je nějak moc sebejistý,“ prohodil jsem, když jsme kráčeli v rozumné vzdálenosti za ním. Ani se neotočil, jestli ho někdo nesleduje. Vypadal jako bodrý, roztržitý profesor, který jde na oběd. Možná to tak opravdu bylo.

„Všechno v pořádku?“ zkontroloval jsem znovu Kate. Pozorovala Sachse jako pes, který hlídá svůj dvorek před vetřelci. Vzpomněl jsem si, že chodí někam do těchto míst na karate. „Hmm. Spousta ošklivých vzpomínek,“ zamumlala Kate.

Wick Sachs se konečně zastavil před hezkou budovou Univerzitního kina, postavenou v retro stylu. Stál u nástěnky, která byla pokrytá různými rukou psanými vzkazy a plakáty určenými většinou studentům a

zaměstnancům fakulty.

„Proč se ten hajzl chystá do kina?“ zašeptala náhle rozčileně Kate.

„Možná chce utéct, nebo se *rozplynout*. Sledujeme tajný život Wicka Sachse.“

„Docela mě baví ho sledovat,“ řekla Kate.

„Jo, mě taky, Kate.“

Téhle přeplněné nástěnky jsem si už jednou všiml, když jsem tudy procházel. Bylo tam několik zpráv o pohřešovaných osobách v okolí Chapel Hill. Pohřešované studentky. Připadalo mi to jako mor, který napadl tohle společenství, a nikdo proti němu nemá lék.

Zdálo se, že Wick Sachs na něco nebo na někoho čeká. „S kým by se zrovna tady v Chapel Hill mohl setkat?“ uvažoval jsem.

„S Willem Rudolphem,“ odpověděla mi Kate bez zaváhání. „Svým starým kumpánem ze školy. Svým nejlepším přítelem.“

Že by Rudolph mohl přijet do Severní Karolíny mě už napadlo dříve. Syndrom dvojčat může být skoro fyzická závislost. Oba unášejí krásné ženy, mučí je nebo zabíjejí. Je to jejich společné tajemství? Nebo je v tom ještě něco jiného?

„Vypadá tak, jak by vypadat Casanova bez masky,“ řekla Kate. Vklouzli jsme do malé cukrárny, zvané Školáci. „Má stejnou barvu vlasů. Ale proč nezamaskoval také svoje vlasy? Proč jenom maska?“

„Třeba vůbec nenosí masku jako převlek. Třeba to znamená ve světě jeho fantazií něco jiného,“ navrhl jsem. „Je možné, že Casanova je jeho skutečná osobnost. Ta maska, atmosféra lidské oběti, symbolika – to všechno může být pro něho velmi důležité.“

Sachs stále čekal před nástěnkou. Na co čekal? Cítil jsem, že na té scéně není něco v pořádku. Podíval jsem se na něj dalekohledem.

Tvářil se lhostejně a vyrovnaně. Upír Lestat na vycházce v parku. Napadlo mě, jestli neužívá nějaké drogy. Určitě znal nějaké dobré prášky na uklidnění.

Na nástěnce za ním visely různé vzkazy. Dalekohledem jsem je mohl přečíst.

Pohřešovaná – Carolyn Eileen Devitová

Pohřešovaná – Robin Schwartzová

Pohřešovaná – Susan Pyleová

Ženy volí Jima Hunta za guvernéra
Ženy volí Laurie Carnierovou za náměstkyni guvernéra

Náhle mě napadla možná odpověď. *Vzkazy!*

Casanova nám posílal kruté vzkazy – každému, kdo ho pozoroval, kdo by se ho odvážil sledovat.

Uhodil jsem pěstí do zaprášeného parapetu okna v malém krámku.

„Ten parchant nám dává hádanky!“ skoro jsem vykřikl v přeplněném obchodě, odkud jsme sledovali Wicka Sachse. Postarší prodávčka se na mě podívala, jako bych byl nebezpečný. *Byl jsem nebezpečný.*

„Co se děje?“ podívala se mi Kate přes rameno a snažila se rozeznat, co mě to na ulici zaujalo.

„Ten plakát za ním. Jak před ním už deset minut stojí. Je to jeho vzkaz pro každého, kdo by ho sledoval. Ten žlutooranžový plakát říká všechno.“

Podal jsem jí dalekohled. Jeden z plakátů na nástěnce byl větší a výraznější než ostatní. Kate ho přečetla nahlas. *„Ženy a děti strádají... a vy procházíte kolem se zbytečnými drobnými po kapsách. Změňte prosím hned své chování! Můžete tak zachránit životy.“*

KAPITOLA 83

„PROBOHA, Alexi,“ zašeptala vyděšeně Kate. „Jestli nebude moct jít do své skrýše, budou tam trpět, a když ho budeme sledovat, nebude tam moct jít. Přesně to nám chce říct! Ženy strádají... změňte hned své chování.“

Měl jsem chuť sebrat Wicka Sachse hned teď. Věděl jsem, že mu nemůžeme vůbec nic udělat. Aspoň nic legálního. Nic soudního.

„Alexi, podívej,“ upozornila mě náhle Kate a podala mi dalekohled.

K Sachsovi přišla nějaká žena. Zaostřil jsem na ni. Polední slunce se odráželo od kovových a skleněných ploch na Franklin Street.

Žena byla štíhlá a atraktivní, ale vypadala starší než dívky, které byly uneseny. Měla na sobě černou hedvábnou blůzu, černé kožené přiléhavé kalhoty a černé boty. Nesla kabelu plnou knih a papírů.

„Nevypadá jako jeho typ,“ řekl jsem Kate. „Bude jí tak ke čtyřiceti.“

„Já ji znám. Víím, kdo to je, Alexi,“ zašeptala Kate.

Pohlédl jsem na ni. „Kdo to tedy je, Kate?“

„Je to profesorka z katedry angličtiny. Jmenuje se Suzanne Wellsleyová. Někteří studenti jí říkají ‚Dávka Sue‘. Je o ní i vtip – víš, co se stane, když hodíš její kalhotky na zeď? Přilepí se!“

„Stejný vtip by se dal vypravovat i o doktoru Sachsovi,“ podotkl jsem. Měl na univerzitě už léta pověst proutníka, ale zatím proti němu nebylo vedeno disciplinární řízení. Další dokonalé zločiny?

On a Suzanne Wellsleyová se před nástěnkou políbili. V dalekohledu jsem zahlédl že to byl francouzský polibek. Bez ohledu na veřejné mínění ho provázelo vášnivé objetí.

Napadl mě druhý výklad „vzkazu“. Možná to byla jenom shoda okolností, problém byl, že na náhody nevěřím. Možná je Suzanne Wellsleyová nějak zapletená do Sachsových zločinů. Byly tu i další možnosti. Možná v tom je nějaký sexuální kult. Věděl jsem, že existují, existovaly a prospívaly i v hlavním městě.

Kráčeli spolu pomalým tempem po Franklin Street. Mířili směrem k nám. Pak se zastavili u pokladny Univerzitního kina. Drželi se za ruce. Roztomilý pár.

„Sakra. On ví, že ho sledujeme,“ řekl jsem. „Co to hraje?“ „Ona se sem dívá. Možná to ví také. Ahoj Suzanne. O co ti kčertu jde, ty potvoro?“

Jako každý normální pár si koupili lístky a šli dovnitř. Plakát na kině oznamoval *Roberto Benigni hraje Johnnyho Stecchina – bláznivá komedie*. Přemýšlel jsem, jak by mohl mít Sachs náladu na italskou komedii. Je Casanova tak chladnokrevný? Ano, nejspíš je. Zvláště jestli to je součástí nějakého jeho plánu.

„Je ten film taky vzkaz? Co nám říká, Alexi?“

„Že by to pro něj všechno byla jenom komedie?“

„Určitě má smysl pro humor, Alexi. Za to ručím. Dokáže se smát svým vlastním špatným vtipům.“

Zavolal jsem Kylu Craigovi z automatu v blízkém zmrzlinářství Ben & Jerry. Řekl jsem mu o tom plakátu *ženy a děti strádají*. Připustil, že by to pro nás mohl být vzkaz. U Casanovy bylo možné všechno.

Když jsem vyšel z obchodu, byli Sachs a Suzanne Wellsleyová ještě v kině a nejspíš se bláznivě smáli italskému herci Robertu Benignimu. Nebo že by se Sachs smál nám? *Ženy a děti strádají*.

Sachs a doktorka Wellsleyová vyšli z Univerzitního kina něco po půl třetí. Došli na roh Franklinovy a Kolumbovy ulice. Půl bloku dlouhá procházka trvala snad deset minut. Zapadli k populárnímu Spankymu, kde si dali pozdní oběd.

„No není to sladké. Mladá láska,“ konstatovala Kate ironicky. „K čertu s ním. A s ní taky. K čertu se Spankym, že jim dává jídlo a grog.“

Usadili se v restauraci u okna. Schválně? Drželi se na stole za ruce a několikrát se políbili. Milenec Casanova? Schůzka s kolegyní u oběda? Nic z toho mi zatím nedávalo žádný smysl.

O půl čtvrté vyšli ze Spankyho restaurace a vrátili se půl bloku k nástěnce. Znovu se políbili, tentokrát zdrženlivěji, a konečně se rozešli. Sachs odjel domů do Hope Valley. Wick Sachs si s námi zahrával. Hrál svoji vlastní hru, pro své vlastní potěšení.

Hru na kočku a na myš.

KAPITOLA 84

KATE A JÁ jsme se rozhodli dát si pozdní večeři v podniku nazvaném Žába a buran v centru Durhamu. Řekla, že si musíme na pár hodin odpočinout od akce. Věděl jsem, že má pravdu.

Kate se chtěla stavit nejdřív doma a požádala mě, abych jí za pár

hodin zavolal. Na tu Kate, která mi pak otevřela dveře svého bytu, jsem připravený nebyl. Tohle nebyla její obvyklá nedbalá elegance. Měla na sobě přiléhavé lněné šaty a květovanou blůzu, oblečenou jako sako. Dlouhé hnědé vlasy měla svázané dozadu světle žlutým šátkem.

„Moje šaty do lepších restaurací,“ mrkla na mě Kate. „Jenom si se svým studentským rozpočtem nemůžu dovolit jít venku. Snad občas v KFC nebo u McDonad’s.“

„Máš dneska večer rande?“ zeptal jsem se v žertu. Těžko poznat, kdo si dělal z koho legraci.

Zavěsila se do mě. „No, vlastně možná mám. Dneska večer ti to sluší. Vypadáš neodolatelně.“

Také jsem se zřekl své nedbalé elegance. Rozhodl jsem se být raději neodolatelný.

Z cesty autem do Durhamské restaurace si toho moc nepamatuju, kromě toho, že jsme celou cestu mluvili.

Nevím přesně, co jsme jedli, kromě toho, že to byla nějaká místní bašta. Matně si vybavuju kachnu a borůvky se švestkami a šlehačkou.

Nejjasněji si pamatuju Kate, jak sedí a podpírá si rukou hlavu. Moc hezký portrét. Pamatuju si, jak si Kate v jednom okamžiku sundala žlutý šátek.

„Mám o nás dvou novou teorii. Myslím, že je správná. Chceš ji slyšet?“ zeptala se mě. Ani frustrující vyšetřování ji nepřipravilo o dobrou náladu. Ani mě ne.

„Ne,“ řeklo moje já, které se bálo silnějších emocí. Možná později.

Kate mě moudře ignorovala a začala rozvádět svoji teorii. „Takže... Alexi, oba se momentálně bojíme vázat. To je jasné. Bojíme se *až moc*.“ Opatrně pokračovala. Vycítila, že je to pro mě citlivá oblast, a měla pravdu.

Vzdychl jsem. Nevěděl jsem, jestli se do toho chci pouštět, ale skočil jsem do toho po hlavě. „Kate, nepověděl jsem ti toho dost o Marii... Když zemřela, moc jsme se milovali. A před tím šest let. Nesnažím se malovat minulost na růžovo. Říkával jsem si. ‚Bože, měl jsem neuvěřitelné štěstí, že jsem našel takovou ženu.‘ Maria to cítila stejně.“ Usmál jsem se. „Nebo mi to aspoň tvrdila. Takže ano, *bojím* se vázat. Hlavně se bojím, že znovu ztratím někoho, koho miluju.“

„Také se bojím, že někoho ztratím, Alexi,“ přiznala Kate potichu.

Stěží jsem ji slyšel. Někdy byla dojemně nesmělá. V jejích tmavě hnědých očích se zračila úzkost. Oba jsme si možná potřebovali promluvit o tom, co mezi námi vznikalo, i když to mohlo být riskantní.

„Můžu ještě něco dodat? Ještě jedno upřímné přiznání, které se neříká snadno? Není to nic hezkého,“ dodala.

„Chci to slyšet, jistě že chci. Všechno, co mi chceš dneska povědět.“

„Bojím se, že umřu jako moje sestry, že dostanu taky rakovinu. V mém věku jsem jako časovaná bomba. Alexi, mám strach se k někomu přiblížit a pak mu onemocnět.“

Kate se zhluboka nadechla. Bylo jasné, že se jí to neříká zrovna snadno.

Dlouho jsme se v restauraci drželi za ruce. Popíjeli jsme portské. Potichu jsme si zvykali na nové city, které nás oba naplňovaly.

Po večeři jsme se vrátili do jejího bytu v Chapel Hill. Ze všeho nejdřív jsem se porozhlédl po nevíтанých návštěvnících. Cestou jsem se ji snažil, přemluvit, aby šla spát do hotelu, ale Kate odmítla jako obvykle. Začínal jsem být z Casanovy a jeho her paranoidní.

„Jseš tak zatraceně tvrdohlavá,“ řekl jsem jí, když jsme společně prozkoumali všechna okna a dveře.

„Odporně nezávislá je lepší výraz,“ oplatila mi Kate. „Je to tím černým páskem v karate. Druhý stupeň. Dej si na mě dobrý pozor.“

„Díky za varování,“ zasmál jsem se. „Ale nezapomeň, že mám o pětatřicet kilo víc.“

Kate zavrtěla hlavou. „To nemusí stačit.“

„Asi máš pravdu,“ rozesmál jsem se.

V bytě na Old Ladies Lane se nikdo neskrýval. Nikdo kromě nás dvou.

„Prosím, nechod' ještě. Zůstaň chvilku se mnou. Ledaže musíš nebo chceš odejít,“ řekla mi Kate. Stál jsem v její kuchyni. Ruce jsem měl nemotorně zastrčené v kapsách.

„Nikde bych nebyl radši,“ přiznal jsem jí. Byl jsem trochu nervózní.

„Mám tady láhev Chteau de la Chaize. Aspoň myslím, že se tak jmenuje. Stojí jenom deset babek, ale docela ujde. Koupila jsem ho pro tenhle večer, i když jsem to tenkrát ještě nevěděla. Kate se usmála. „Už jsou to tři měsíce.“

Posadili jsme se na gauč v Katině obývacím pokoji. Možná to bylo

tím vínem, že jsem vyprávěl Kate o Jazzie Flanaganové víc, než jsem chtěl. Byl to můj jediný pokus o vážný vztah od Mariiny smrti. Kate mi řekla o svém příteli Peteru McGrathovi, profesorovi historie na Univerzitě Severní Karolíny. Když mluvila o Peterovi, měl jsem nepříjemný pocit, že to byl podezřelý, kterého jsme vyloučili příliš rychle.

Nemůžu nechat případ na pokoji, ani na jednu noc. Možná jsem se jenom snažil utéct ke své práci. Přesto jsem si v duchu poznamenal, že musím doktora Petera McGratha dobře prověřit.

Kate se ke mně naklonila a políbili jsme se. Naše ústa do sebe skvěle zapadla. Už jsme to dělali dřív, ale nikdy ne takhle dobře.

„Zůstaneš tady na noc? Zůstaň, prosím,“ žadonila Kate. „Jenom dneska, Alexi. Z toho přece nemusíme mít žádný strach, že ne?“

„Ne, nemusíme,“ zašeptal jsem. Připadal jsem si jako školák. Možná to tak bylo v pořádku.

Nevěděl jsem přesně co dělat dál, jak se Kate dotýkat, co říkat, co *nedělat*. Nechal jsem všemu volný průběh.

Znovu jsme se něžně políbili. Oba jsme to potřebovali. Byli jsme ale v tu chvíli tak zranitelní.

Šel jsem s Kate do jejího pokoje. Dlouho jsme se objímali a šeptali si. Spali jsme vedle sebe, ale tu noc jsme se spolu nemilovali.

Byl jsme nejlepší přátelé. Nechtěli jsme to pokazit.

KAPITOLA 85

NAOMI SE ZDÁLO, že konečně ztrácí poslední zbytky soudnosti. Právě viděla *Alexe zabíjet Casanovu*, i když věděla, že se to ve skutečnosti nestalo. Viděla tu střelbu na vlastní oči. Měla halucinace a nedokázala se jich zbavit.

Někdy mluvila sama se sebou. Zvuk vlastního hlasu ji uklidňoval.

Naomi ztichla a zamyšleně seděla v křesle ve své temné vězeňské

cele. Měla tam své housle, ale už celé dny na ně nehrála. Měla strach z úplně nového důvodu. Možná už se tam nikdy nevrátí.

Možná Casanovu chytili a neřekl policii, kde jsou jeho zajatkyně. Své ďábelské tajemství. To, co mohl nabídnout výměnou.

Možná byl zabit v přestřelce. Jak může policie doufat, že najde ji a ostatní, když ho zabijí? *Něco se stalo*, pomyslela si. *Nebyl tady už dva dny. Něco se změnilo.*

Zoufale chtěla vidět slunce a modré nebe, trávu, gotické věže univerzity, terasy v Zahradách Sarah Dukeové, dokonce i řeku Potomac ve Washingtonu se vši její bahnitou slávou.

Konečně z křesla vedle postele vstala. Velice pomalu přešla dřevěnou podlahu, stanula u zamčených dveří a tvář přitiskla na jejich chladné dřevo.

Mám udělat takovou šílenost? přemýšlela. Podepsat svůj vlastní rozsudek smrti?

Nemohla popadnout dech. Naslouchala těm nejslabším zvukům v záhadném domě. Pokoje byly zvukotěsné, ale když se udělal dostatečný hluk, něco proniklo ven.

Znovu si slovo za slovem prošla, co chce říct.

Jmenuju se Naomi Crossová. Kde jsi, Kristen? Zelenaočko? Mělas pravdu. Musíme něco udělat... Musíme to udělat společně... On už se nevrátí.

Naomi –si ten okamžik dobře promyslela – aspoň doufala – ale *nedokázala* ta slova vyslovit. Bylo jí jasné, že bojovat proti němu by mohlo znamenat její smrt.

Kristen Milesová ji volala během posledních čtyřiaadvaceti hodin několikrát, ale Naomi jí neodpověděla. Bylo zakázáno mluvit a ona viděla před několika dny jeho varování, ubohou oběšenou Annu Millerovou. Další studentku práv.

Ted' zrovna *nic neslyšela*. Ticho jí hučelo v uších jako věčnost. Nikdy nebylo slyšet ani auto. Výstřel z výfuku ani vzdálený klakson. Dokonce ani hukot přelétajícího letadla.

Naomi došla k závěru, že musí být pod zemí, nejméně několik pater hluboko. Postavil svůj podzemní komplex sám? Promyslel ho, vysnil a pak ho vystavěl v nějakém záchvatu psychopatické energie?

Připravovala se, že prolomí ticho. *Musela* si promluvit s Kristen, se

Zelenoočkou. Měla sucho v ústech. Přejela si jazykem rty.

„Zabila bych za kolu, jeho bych zabila za kolu,“ zašeptala. „Zabila bych ho, jen mít příležitost.“

Dokázala bych Casanovu zabít. Dokázala bych spáchat vraždu. Opravdu jsem už klesla tak hluboko? pomyslela si a polkla vzlyk.

Konečně hlasitě zavolala. „Kristen, slyšíš mě? Kristen? To jsem já, Naomi Crossová!“

Trásla se a po tvářích jí stékaly horké slzy. Porušila jeho idiotská posvátná pravidla.

Zelenoočka odpověděla okamžitě. Bylo krásné ji slyšet. „Slyším tě, Naomi. Myslím, že jsem jenom pár dveří od tebe. Rozumím ti dobře. Mluv dál. Jsem si jistá, že tady s námi není, Naomi.“

Naomi už dál nepřemýšlela o tom, co dělá. Možná tam nebyl, možná ano. Teď na tom nezáleželo.

„Zabije nás,“ zavolala zpátky. „Vyjde to nastejno. Zabije nás v každém případě. Jestli máme něco udělat, musíme využít první příležitost.“

„Naomi má pravdu!“ Kristenin hlas byl trochu tlumený, jako by mluvila ze dna studny. „Slyšíte všechny Naomi? Jasně že slyšíte!“

„Mám pro všechny jeden návrh,“ promluvila Naomi ještě hlasitěji. Chtěla, aby komunikace pokračovala. Všechny ji musely slyšet, všechny polapené ženy. „Až nás příště shromáždí, musíme jít po něm. Když se na něj vrhneme všechny najednou, možná nás pár zraní. Ale nemůže nás zastavit všechny! Co si o tom myslíte?“

V tu chvíli se těžké dřevěné dveře Naomina pokoje rozlétly. Dovnitř vniklo světlo.

Naomi se dívala v šoku na otevřené dveře. Nemohla se pohnout, nemohla říct ani slovo.

Srdce jí divoce tlouklo a nemohla popadnout dech. Měla pocit, jako by měla zemřít. Byl tam, čekal a celou dobu poslouchal.

Pak vstoupil on.

„Ahoj, jmenuju se Will Rudolph,“ pozdravil příjemným hlasem vysoký pohledný muž na prahu. „Tvůj plán se mi moc líbí, ale nemyslím, že bude fungovat. Dovol, abych ti vysvětlil proč.“

KAPITOLA 86

VE STŘEDU ráno jsem byl něco po deváté na Mezinárodním letišti Raleigh-Durham. Přijížděla kavalerie. Posily byly zde. Sampson se vrátil do města.

Mezi nažehlenými obchodníky jsem konečně uviděl Sampsona, jak kráčí dlouhými kroky od přepážky USAir. Zamával jsem na něj místními novinami. Pro mě bylo charakteristické na Člověka Horu mávat, pro něj mávání neopětovat. Povýšeně, velkoměstsky na mě kývl. Špatný až do morku kostí. Přesně to jsem potřeboval.

Cestou z letiště do Chapel Hill jsem Sampsona rychle o všem informoval.

Potřeboval jsem prozkoumat oblast kolem řeky Wykagil. Byl to jenom takový nápad, ale mohlo to někam vést... jako třeba k nálezu „mizejícího domu“. Požádal jsem o pomoc doktora Louise Freeda, rádce a bývalého učitele Setha Samuela. Doktor Freed byl věhlasný černý historik a odborník na Občanskou válku, období, o které jsem se také zajímal. O otroky a Občanskou válku v Severní Karolíně... Zvláště o Podzemní dráhu, organizaci, která pomáhala otrokům prchajícím na Sever.

Když jsme přijeli do Chapel Hill, viděl Sampson na vlastní oči, co udělaly únosy a brutální vraždy s poklidným univerzitním městem. Scéna jako ze zlého snu mi připomněla několik mých cest podzemkou v New Yorku a trochu i můj domov, naše hlavní město. Obyvatelé Chapel Hill teď spěchali po ulicích se sklopenými hlavami. Báli se podívat jeden druhému do očí a vyhýbali se cizincům. Důvěru vystřídal strach a hrůza. Přátelská atmosféra zmizela.

„Myslíš, že si Casanova v týhle atmosféře libuje?“ zeptal se mě Sampson, když jsme brázdili vedlejší ulice kolem kampusu Univerzity Severní Karolíny, dřívější domovské základny Michaela Jordana a mnoha dalších basketbalových hvězd.

„Myslím, že se naučil být místní celebritou. Rád hraje svoji hru. Zvlášť je hrdý na svoji ruční práci – svoje umění.“

„Nechce větší pole působnosti? Větší malířský plátno, abych tak

řek?“ zeptal se Sampson, když jsme stoupali do mírného kopce, podle kterého se město jmenovalo.

„To ještě nevím přesně. Možná je to spíš provinční přeborník. Někteří jsou takoví. Richard Ramirez, Samův Syn, Vrah od Zelené řeky.“

Pak jsem se svěřil Sampsonovi se svou teorií o syndromu dvojčat. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím pravděpodobnější se mi zdála. „Ti dva mají jedno velké společné tajemství. Únosy krásných žen jsou jenom jeho část. Jeden z nich se považuje za velkého milence a umělce. Ten druhý je brutální zabiják, typický masový vrah. Doplnují se a navzájem negují své slabosti. Myslím, že společně jsou nezadržitelní. Co je důležitější, oni si to myslí také.“

„A kterej je šéf?“ položil Sampson velmi důležitou otázku. Mluvila z něj intuice. Takhle řešil problémy vždycky.

„Řek bych, že je to Casanova. Má z těch dvou rozhodně větší představitivost. Zatím také neudělal žádné větší chyby. Ale Džentlmenovi se moc nelíbí být číslo dvě. Nejspíš se přestěhoval do Kalifornie, aby ukázal, že si dokáže poradit sám. A nedokázal.“

„Takže Casanova je ten profesorskej proutník, cos mi o něm povídal? Doktor Wick Sachs? To je teda náš člověk, Zlatíčko?“

Otočil jsem se na Sampsona. Takhle jsme pracovali. Policajtská debata. „Někdy si myslím, že je to Sachs a je tak chytrý, že si může dovolit nám říct, kdo je. Rád se dívá, jak se kroutíme. To by pro něj mohla být ta pravá hra.“

Sampson přikývl – *jednou*. „A co jindy, doktore Freude, jaká je tvoje alternativa k doktoru Sachsovi?“

„Jindy si myslím, že je Sachs návnada. Casanova je velmi chytrý a opatrný. Zdá se, že nás zmátl a teď se všichni honíme za vlastním ocasem. Dokonce i Kyle Craig z toho už začíná bláznit.“

Sampson konečně vycenil svoje velké bílé zuby. Mohl to být úsměv, nebo se mě chystal pokousat. „Vypadá to, že jsem přijel fakt za pět minut dvanáct.“

Když jsem zpomalil na stopce, vyběhl náhle ze zaparkovaného auta muž s pistolí a vrhl se k nám. Nemohli jsme udělat nic, abychom ho zastavili.

Pistolník mi přiložil hlaveň Smith & Wessonu k lícni kosti. Konec hry! napadlo mě.

Konečná!

„Policie Chapel Hill,“ zařval muž do otevřeného okénka. „Vypadněte z auta a zaujměte pozici!“

KAPITOLA 87

„FAKT za pět minut dvanáct,“ mumlal si Sampson pod vousy. Pomalu a opatrně jsme vystoupili z auta.

„Vypadá to tak,“ řekl jsem. „Ted’ klidně. Nenecháme se zastřelit nebo zmlátit, Sampson. Tuhle ironii bych neocenil.“

Myslel jsem, že vím, o co jde, a hrozně mě to rozčilovalo. Sampson a já jsme byli „podezřelí“. Proč? Protože jsme byli dva černoši a projížděli se po postranních ulicích mizerného Chapel Hill v deset ráno.

Viděl jsem, že Sampson také zuří, ale po svém. Usmíval se a pokyvoval hlavou. „To je síla,“ prohlásil. „To jsem ještě fakt nežral.“

Objevil se další detektiv, aby svému parťákovi pomohl. Byli to drsňáci, něco ke třiceti. Delší vlasy. Plnovousy. Svaly z posilovny. Nick Ruskin a Davey Sikes, když byli ve výcviku.

„Tak ty si myslíš, že to je sranda?“ Hlas druhého detektiva byl tak hluboký, že jsem mu skoro nerozuměl. „Ty z toho máš prdel, kámo?“ zeptal se Sampsona. Vytáhl obušek a držel ho u boku, připravený udeřit.

„To si piš,“ odpověděl Sampson s úsměvem. Obušků se opravdu nebál.

Ježily se mi vlasy a po zádech mi stékal pot. Už dlouho mě nikdo takhle nebuzeroval a vůbec se mi to nelíbilo. Vzpomněl jsem si na všechna příkoří, kterým jsem tady byl zatím vystaven.

Začal jsem natvrdlým policistům vysvětlovat, kdo jsme. „Jmenuju se –“

„Drž hubu, hajzle!“ Jeden z nich mě praštil do ledvin, než jsem sta-

čil domluvit. Ne tak silně, aby mi udělal modřinu, ale bolelo to dost. Na těle i na duchu.

„Tenhle je zfetovanej,“ řekl ten s hlubokým hlasem svému partákovi. „Podívej ty voči.“ Mluvil o mně.

„Jsem Alex Cross. Jsem policejní detektiv, ty *parchante*!“ zařval jsem náhle na něj. „Pracuju na případu Casanova. Zavolejte hned detektivy Ruskina a Sikese! Zavolejte Kyla Craiga z FBI!“

Zároveň jsem se rychle otočil a praštil toho bližšího do krku. Šel k zemi jako kámen. Jeho parták skočil dopředu, ale Sampson ho složil na chodník dřív, než mohl udělat nějakou pitomost. Odbrojl jsem toho svého snadněji než čtrnáctiletého grázlíka v D. C.

„*Zaujměte pozici?*“ opakoval Sampson svému „podezřelému“. V jeho hlase nebylo žádné uspokojení. „Na kolik černochů už jste tohle zkoušeli? Kolika mladíkům jste říkali ‚kámo‘ a takhle je ponižovali? Přál bych vám žít jako oni! Dělá se mi z vás *blbě*.“

„Víte zatraceně dobře, že Casanova není černoch,“ řekl jsem dvěma odzbrojeným policistům z Chapel Hill. „O tomhle ještě uslyšíte, pánové. Tomu můžete věřit.“

„V poslední době je tady hodně vloupaček,“ vysvětloval ten s hlubokým hlasem. Najednou byl pokora sama.

„Nech si ty ubohý kec!“ zarazil ho rázně Sampson a vytáhl vlastní pistoli, aby oběma detektivům dopřál trochu toho ponížení.

Sampson a já jsme nastoupili zpátky do auta. Nechali jsme si jejich pistole. Památku na dnešní den. Ať mají co vysvětlovat svým šéfům na policejním ředitelství.

„Zkurvysyni!“ zaklel Sampson, když jsme se rozjeli. Uhodil jsem dlaní do volantů. A ještě jednou. Celá věc mnou otřásla víc, než jsem si připouštěl, nebo jsem na tom byl špatně s nervy.

„Na druhou stranu jsme ty kluky pěkně vyklepli,“ pokračoval Sampson. „Z rasismu se mi vaří krev a probouzí se moje horší já. Teď jsem správně nabroušenej.“

„Rád zase vidím tvůj ošklivej obličej,“ přiznal jsem Sampsonovi. Oba jsme se tomu nahlas zasmáli.

„Taky tě rád vidím, moje pokaděný Ztatíčko. Určitě tě potěší, že pořád dobře vypadáš. Není na tobě moc vidět stres. Jdeme pracovat. Abys věděl, je mi líto toho ubohýho magora, jestli ho dneska chytíme

– což je dost dobře možný.“

Sampson a já jsme byli také dvojčata. Byl to dobrý pocit.

KAPITOLA 88

DĚKANA Browninga Lowella jsme našli v nové fakultní tělocvičně v Allen Hall v kampusu Dukeovy univerzity. Tělocvična byla plná nejmodernějšího posilovacího vybavení.

Děkan Lowell cvičil s činkami. Potřebovali jsme s ním mluvit o Wicku Sachsovi, doktoru pornografie.

Pohled na Lowellovu sestavu vzbudil úctu i u takových fanoušků posilování, jako jsme byli my dva.

„Tak takhle vypadá bůh z Olympu z blízka,“ řekl jsem, když jsme zamířili přes tělocvičnu směrem k němu. Z reproduktorů na zdech. tělocvičny zpívala Whitney Houston. Whitney dokázala všechny profesorské typy rozpálit na maximum.

„Jeden bůh z Olympu jde vedle tebe,“ připomněl mi rychle Sampson.

„Když je tady taková konkurence, není problém na to zapomenout,“ zašklebil jsem se na něj.

Děkan Lowell zvedl hlavu, když uslyšel naše kroky po podlaze tělocvičny. Přátelsky se na nás usmál. Sympaťák Browning Lowell.

Potřeboval jsem tolik podrobností od člověka, který Sachse znal, kolik jsem mohl v rychlosti získat. Někde v Severní Karolíně musel být chybějící kousek skládačky, který by vrhl světlo na všechny ty vraždy a intriky. Stručně jsem představil Sampsona a ostatní zdvořilostní fráze jsme přeskočili. Zeptal jsem se Lowella, co ví o Wicku Sachsovi.

Děkan spolupracoval stejně dobře jako při naší první schůzce. „Sachs je už deset let naše černá ovce. Vypadá to, že každá univerzita má aspoň jednoho,“ zamračil se děkan Lowell. Všiml jsem si, že má svaly

i na čele.

„Sachs je dobře známý jako ‚doktor Proutník‘. Má ale definitivu a nikdy se mu nepodařilo nic dokázat. Asi bych se proto měl držet presumpce nevin, ale nebudu.“

„Slyšel jste někdy o jeho kolekci exotických knih a filmů, kterou má doma? Pornografii vydávanou za erotiku?“ Rozhodl se Sampson položit moji poslední otázku za mě.

Lowell přerušil své energické cvičení. Než promluvil, dlouze se na nás zadíval. „Je doktor Sachs vážně podezřelý v tom případě zmizení mladých žen?“

„Podezřelých je mnoho, děkane Lowelli. V tuhle chvíli vám nemohu říct víc,“ přiznal jsem mu pravdu.

Lowell přikývl. „Respektuju to, Alexi. Povím vám o Sachsovi pár věcí, které by mohly být důležité.“ Přestal se cvičením a začal si utírat ručníkem svůj silný krk a ramena. Jeho tělo bylo jako z leštěného mramoru.

Lowell mluvil dál a pečlivě se při tom utíral. „Dovolte mi začít od začátku. Před časem tady došlo k ošklivé vraždě mladého páru. V roce 1981. Wick Sachs byl tenkrát student svobodných umění, velmi chytrý. Když jsem se stal děkanem, dozvěděl jsem se, že Sachs byl jedním z podezřelých z vraždy, ale očistili ho. Nenašel se žádný důkaz, že by do toho byl jakkoliv zapletený. Neznám všechny detaily, ale můžete si to ověřit u durhamské policie. Stalo se to na jaře. Ti zavraždění studenti byli Roe Tierneyová a Tom Hutchinson. Pamatuju se, že to byl obrovský skandál. Tenkrát mohl takový případ společnost šokovat. Jde o to, že ten případ nebyl nikdy vyřešen.“

„Proč jste s tím tedy nepřišel dřív?“ zeptal jsem se agenta Lowella.

„FBI o tom věděla všechno, Alexi. Sám jsem jim to řekl. Víím, že s doktorem Sachsem před několika týdny mluvili. Měl jsem dojem, že nebyl v podezření a že zřejmě došli k závěru, že ten dřívější případ s tímhle nesouvisí. Jsem si tím naprosto jistý.“

„Tak dobře,“ odpověděl jsem děkanovi. Požádal jsem ho ještě o jednu velkou službu. Mohl by si vzpomenout na všechno o doktoru Sachsovi, na co se původně ptala FBI. Také jsem chtěl vidět univerzitní ročenky z doby, kdy Sachs a Will Rudolph ještě studovali. Potřeboval jsem si udělat jeden důležitý domácí úkol na téma ročník '81.

Okolo sedmé večer jsme se já a Sampson znovu sešli s durhamskou policií. Mezi jinými se objevili detektivové Ruskin a Sikes. Také byli pod tlakem okolností.

Před schůzkou o případu Casanova si nás vzali stranou. Stres jim trochu zchladil hlavy.

„Poslechněte, vy dva už jste takovýhle velký případy dělali,“ řekl Ruskin. Jako obvykle odbyl většinu hovoru on. Nezdálo se, že by nás Davey Sikes měl radši než při naší první schůzce.

„Přiznávám, že jsme se já a můj parťák nechovali na začátku moc dobře. Chci, abyste věděli, že všechno, co chceme, je *zarazit tohle vraždění*.“

Sikes přikývl svojí velkou balvanovitou hlavou. „Chceme Sachse dostat. Problém je, že nás naši oficiři nutěj honit se za vlastním oca-sem jako pokaždý.“

Ruskin se usmál a já konečně také. Všichni jsme rozuměli místní politice. Stále jsem detektivům z durhamského oddělení vražd nevěřil. Byl jsem si jistý, že chtějí mě a Sampsona využít, nebo si nás aspoň udržet od těla.

Také jsem měl pocit, že před námi zatajují důkazy.

Durhamští detektivové nám řekli, že se podílejí na vyšetřování všech doktorů medicíny v oblasti, kteří mají nějaký záznam v trestním rejstříku. Hlavní podezřelý byl Wick Sachs, ale nebyl jediný.

Pořád se mohlo ukázat, že Casanova je někdo, o kom jsme ještě vůbec neslyšeli. To se v případech masových vražd stávalo často. Byl někde blízko – ale možná jsme neměli tušení, kdo vlastně je. To nás na celém případu frustrovalo nejvíc.

Nick Ruskin a Sikes vzali mě a Sampsona k nástěnce s podezřelými. V tomto stádiu tam bylo sedmnáct jmen. Pět z nich byli lékaři. Kate původně věřila, že Casanova je lékař, a Kyle Craig tomu věřil také.

Přečetl jsem si jména všech lékařů.

Dr. Stefan Romn

Dr. Francis Constantini

Dr. Richard Dilallo

Dr. Miguel Fesco

Dr. Kelly Clark

Přemýšlel jsem, jestli někteří z nich měli něco společného s domem hrůzy. Nebo byl náš muž Wick Sachs? Byl snad Casanova on?

„Vy jste velký guru,“ naklonil se ke mně náhle Davey Sikes. „Kdo to je, člověče? Pomozte venkovskéjm balíkům. Chytněte to strašidlo, doktore Crossi.“

KAPITOLA 89

DŽENTLMEN byl v pohybu. Doktor Rudolph se neúprosně blížil nocí ke své nic netušící oběti. Nervy měl napjaté. Šel na návštěvu za pacientem jako dobrý lékař, jako lékař, který má starost o blaho svého svěřence.

Casanova nechtěl, aby pobíhal po ulicích Durhamu nebo Chapel Hill. Vlastně mu to rozhodně *zakázal*. Docela pochopitelné, žádoucí, ale nemožné. Znovu pracovali spolu. Kromě toho v noci bylo nebezpečí minimální a zisk ho vždy vysoce převyšoval.

Další scéna dramatu se začne za okamžik a on v ní bude hrát hlavní roli. Will Rudolph si tím byl jistý. Byl prost emocionální přítěže. Ne tak Casanova... Jméno té jeho znělo Kate McTiernanová.

Vlastně mu začala konkurovat. Casanova se s ní zapletl zvláštním způsobem. Měla velmi blízko „milence“, o které mluvil a kterou posedle hledal. Jako taková byla nebezpečná pro jeho zvláštní vztah s Casanovou.

Cestou do Chapel Hill myslel na svého přítele. Něco se mezi nimi změnilo k lepšímu, Skoro roční odloučení jim teď umožnilo jejich neobvyklý vztah lépe vychutnávat. Byl silnější než kdy před tím. Nexistoval nikdo jiný, s kým by si mohl promluvit.

Jak smutné, pomyslel si Rudolph.

Jak komické.

V průběhu jeho roku v Kalifornii si Will Rudolph velmi dobře vzpomněl na beznadějnou osamělost, kterou zažil jako chlapec. Vyrostal ve Fort Braggi v Severní Kalifornii a pak v Asheville. Byl syn plukovníka, armádní spratek, opravdový syn Jihu. Hned od začátku byl dost chytrý na to, aby se dokázal přetvařovat: vzorný student, slušný a úslužný, chlouba rodiny. Nikdo neuhodl jeho pravé touhy a potřeby... a proto byla jeho samota tak nesnesitelná.“

Věděl, kdy jeho trápení skončilo. Přesně kdy a kde. Pamatoval si své první závrtné setkání s Casanovou. Došlo k němu na kampusu Dukeovy univerzity a pro mě bylo nebezpečné.

Džentlmen si tu scénu pamatoval velmi dobře. Měl malý pokoj jako všichni studenti v kampusu. Casanova se objevil jedné noci kolem druhé. Vyděsil ho k smrti.

Vypadal tak sebejistě, když Rudolph otevřel dveře a uviděl ho tam. Tou dobou dávali napínavý film *Provaz*. Připomnělo mu to jednu scénu.

„Pozveš mě dovnitř? Myslím, že nechceš, aby všichni slyšeli to, co se ti chystám říct.“

Rudolph ho okamžitě pustil dovnitř. Zavřel dveře. Srdce měl až v krku.

„Co chceš? Jsou skoro dvě hodiny, proboha.“

Znovu úsměv. Tak domýšlivý. *Vědouce.* „Zabil jsi Roe Tierneyovou a Thomase Hutchinsona. Sledovals je už víc než rok. Máš tady v pokoji na Roe památku. Myslím, že je to její jazyk.“

Byl to nejdramatičtější okamžik v životě Willa Rudolpha. Někdo objevil, co je zač. Někdo ho prohlédl.

„Nemusíš se děsit. Vím taky, že ti tu vraždu nikdy nemůžou dokázat. Spáchals dokonalý zločin. Tedy, skoro dokonalý. Gratuluju.“

Rudolph se pokusil ovládnout a svému žalobci se vysmál. „Jseš úplně mimo. Chci, abys teď odešel. Tohle je ta největší šílenost, jakou jsem kdy slyšel.“

„Ano, to je,“ souhlasil žalobce, „ale ty už dlouho čekáš, až ji uslyšíš... Řeknu ti ještě něco, co si přeješ slyšet. Já chápu, co jsi udělal a proč. Udělal jsem to také. Máme hodně společného, Wille.“

Rudolph hned ucítil silnou spřízněnost. První spřízněnost s jinou lidskou bytostí ve svém životě. Že by takhle vypadala láska? Cítili

obyčejní lidé něco víc než on? Nebo klamali sami sebe? Vytvářeli si grandiózní romantické představy o obyčejné výměně rozmnožovacích tekutin?

Skoro si ani nevšiml, že už je u cíle. Zastavil auto pod vysokým starým jilmem a vypnul reflektory. Na verandě domu Kate McTiernanové stáli dva černoši.

Jeden z nich byl Alex Cross.

KAPITOLA 90

CHVÍLI PO DESÁTÉ jsme se Sampsonem projížděli zatáčkami ulice na okraji Chapel Hill. Měli jsme za sebou perný den.

Zvečera jsem vzal Sampsona na setkání se Sethem Samuelem Taylorem. Mluvili jsme také se Sethovým bývalým učitelem, doktorem Louisem Freedem. Seznámil jsem doktora Freeda se svou teorií o „mizejícím domě“, souhlasil, že mi pomůže s jedním důležitým výzkumem, který by mohl pomoci jeho nalezení.

O Kate McTiernanové jsem toho Sampsonovi zatím mnoho neřekl. Bylo načase, aby se seznámili. Nevěděl jsem přesně, jaká je podstata našeho vztahu, a nevěděla to ani Kate. Možná bude mít pár nápadů Sampson poté, co ji uvidí. Vlastně jsem si tím byl jistý.

„To děláš každej den takhle do noci?“ chtěl vědět Sampson, když jsme se pomalu blížili po Old Ladie Lane ke Katinu domu.

„Dokud nenajdu Mazlíčka nebo si nepřiznám, že to nejde,“ odpověděl jsem mu. „Pak mám v plánu vzít si na celou noc volno.“

Sampson se vesele zasmál. „Ty seš d’ábel.“

Vyskočili jsme z auta a šli ke dveřím. Zazvonil jsem. „Ty nemáš klíč?“ předstíral Sampson překvapení.

Kate přišla otevřít ve staré šedivě mikině a dřavých obnošených džínsech. Byla bosa a nehty na nohou měla vesele namalované na čer-

veno.

„Je to tady samá můra,“ konstatovala Kate, když se rozhlédla po verandě.

Objala mě a políbila na tvář. Vybavilo se mi, jak jsme se objímali předchozí noc. Kam tohle povede? říkal jsem si. Musí to někam vést?

„Ahoj, Johnne Sampson,“ přivítala ho vesele a potřásla mu rukou. „Vím na tebe pár věcí už z doby, kdy jste se v deseti seznámili. Navrhnu jít dál a dát si u mě pivo. Dej vědět co ty na to.“ Usmála se. Byl to dobrý pocit být tím, na koho se směje.

„Tak ty jseš ta slavná Kate,“ podíval se Sampson do jejích hlubokých hnědých očí. „Slyšel jsem, žeš dělala při studiích někde v moto-restu nebo na jiným pochybném místě. Taký máš černej pásek druhýho stupně.“ Zasmál se a uctivě se uklonil.

Kate se na Sampsona zašklebila a oplatila mu úklonu. „Pojďte od těch můr a z toho pekelného vedra. Vypadá to, že Alex mluvil za našimi zády. To mu oplatíme.“

„Tak tohle je Kate,“ oznámil jsem Sampsonovi, když jsme ji následovali dovnitř. „Co na ni říkáš?“

Ohlédl se na mě. „Z nějakýho podivnýho důvodu tě má ráda. Já se jí taky líbím, což dává větší smysl.“

Posadili jsme se v kuchyni a uvolněně si povídali, tak jako většinou v její společnosti. Já a Sampson jsme pili pivo a Kate vypila několik sklenic ledového čaje. Bylo vidět, že si Sampson a Kate padli do noty. Ani jeden z nich neměl nic, co by mohlo tomu druhému vadit. Oba byli chytří, nezávislí a velkodušní.

Seznámil jsem ji s nejnovějšími výsledky naší detektivní práce, s naším neuspokojivým setkáním s Ruskinem a Sikesem, a ona nám vyprávěla o svém dni v nemocnici včetně citací ze svých pracovních poznámek.

„Vypadá to, že kromě černýho pásku máš taky perfektní paměť,“ prohodil Sampson a uznale zvedl obočí velikosti bumerangu. „Není divu, že se o tebe doktor Cross tak zajímá.“

„Opravdu?“ podívala se na mě zvědavě Kate. „Mně jsi to nikdy neřekl.“

„Věř tomu nebo ne, ale Kate není dost sobecká,“ svěřil jsem Sampsonovi. „Koncem dvacátého století to je vzácná nemoc. Je to proto, že

se moc nedívá na televizi. Místo toho čte hodně knížek.“

„Není slušné rozebírat své přátele před jinými,“ napomenula mě Kate.

Ještě chvíli jsme mluvili o vyšetřování. O doktoru Wicku Sachsovi a jeho psychologických hrách. O harému. Maskách. O „mizejícím“ domě. Mé nové teorii, do které jsem zasvětil doktora Louise Freeda.

„Než jste přišli, trochu jsem si četla,“ řekla nám Kate. „Esej o mužské sexuální touze, její přirozené kráse a síle. Je to o moderním muži, který se snaží vymanit z dusivého vlivu své matky, své kosmologické mámy. Píše se tam, že mnoho mužů chce svobodu, aby prosadili svou maskulinní identitu, ale současná společnost je nepřetržitě frustruje. Komentáře, pánové?“

„Chlapi budou chlapi,“ vycenil Sampson své bílé zuby. „V tomhle to docela sedí. V srdcích jsme pořád lvi a tygři. Kosmologickou mámu jsem nikdy nepotkal, takže k týhle části eseje nemám co říct.“

„Co si myslíš ty, Alexi?“ zeptala se Kate mě. „Jseš lev, nebo tygr?“

„Na většině mužů se mi některé věci nikdy nelíbily,“ přiznal jsem. „*Jsm*e pod neuvěřitelným tlakem, a proto jednobarevní. Nejistí, v defenzivě. Rudolph a Sachs prosazují svojí maskulinitu extrémně. Odmítají být omezováni společenskou morálkou nebo zákonem.“

„Tram ta da dá,“ zahrál mi Sampson oslavnou fanfáru.

„Myslí si, že jsou chytřejší než všichni ostatní,“ poznamenala Kate. „Aspoň Casanova si to myslí určitě. Vysmívá se nám. Je to hnusný parchant.“

„A proto jsem tady já,“ řekl jí Sampson, „abych ho chytil a strčil do klece a tu klec postavil na vršek vysoký hory. A kromě toho, do tý klece se dostane už tuhej.“

Čas rychle utíkal a najednou bylo načase se rozloučit. Pokusil jsem přesvědčit Kate, aby šla na noc do hotelu. Probírali jsme to už po několikáté, ale její odpověď byla pokaždé stejná.

„Díky, že si děláš starost, ale ne,“ prohlásila, když nás vyprovodila na verandu. „Nemůžu dopustit, aby mě vyhnal z mého vlastního domu. To se nestane. Když přijde, tak si to s ním vyřídím.“

„Alex ti radí dobře,“ přidal se Sampson laskavým hlasem, který si vyhradil pro přátele. Dvojí doporučení od dvou nejostřejších poldů v širém okolí.

Kate zavrtěla hlavou. Věděl jsem, že nemá smysl ji dál přemlouvat. „V žádném případě. Budu v pořádku, slibuju,“ prohlásila.

Nezeptal jsem se Kate, jestli tam mohu zůstat, i když jsem chtěl. Nevěděl jsem, jestli by o to vůbec stála. Kvůli Sampsonovi to bylo trochu složitější. Mohl jsem mu dát svoje auto, ale bylo už po půl druhé. Všichni jsme se potřebovali trochu vyspat. Konečně jsme odjeli.

„*Moc hezká. Moc zajímavá žena. Moc chytrá. Není tvůj typ,*“ prohlásil Sampson, když jsme vyrazili. Na něj to byl dost neobvyklý komentář. „*Můj typ,*“ dodal.

Když jsme dojeli na konec bloku, otočil jsem se a podíval zpátky na dům. Bylo teď chladněji, asi dvacet stupňů. Kate už zhasla světlo na verandě a zašla dovnitř. Byla tvrdohlavá, ale chytrá. Vystudovala medicínu. Překonala smrt lidí, které milovala. Bude v pořádku, vždycky byla.

Z hotelu jsem přesto zavolal Kylu Craigovi. „Jak se má náš Sachs?“ zeptal jsem se ho.

„Má se fajn. Už je v limbu. Není se čeho bát.“

KAPITOLA 91

KDYŽ DOBRÝ kamarádi Alex a Sampson konečně odjeli, Kate dvakrát zkontrolovala okna a dveře svého bytu. Všechno bylo bezpečně zamčené. Sampson se jí hned líbil. Byl veliký a strašidelný, milý a strašidelný, sladký a strašidelný. Potěšilo ji, že jí Alex přivedl ukázat svého nejlepšího přítele.

Při své obchůzce uvažovala o novém životě daleko od Chapel Hill, daleko od všeho zlého a strašného, co se jí tu stalo. *Kčertu, žiju v Hitchcockově filmu, pomyslela si, jenom by Hitchcock musel žít dost dlouho, aby mohl reagovat na šílenství a hrůzu devadesátých let.*

Únava ji konečně zahнала do postele. *Fuj*. Ucítla v nohách staré drobký chleba nebo koláče. Neustlala si ráno zase postel.

Kate si přitáhla pokrývku až k bradě – na začátku června. Začínalo jí to lézt na mozek. Věděla, že se svých obav nezbaví, dokud bude Casanova na svobodě. Myslela na to, že ho zabije. Její první a jediná násilná představa. Představovala si, jak jde do domu Wicka Sachse. Oko za oko. Pamatovala si celou odpovídající pasáž z Knihy *Exodus*. Opravdu dobrá paměť.

Skutečně si přála, aby tam Alex zůstal, ale nechtěla ho před Sampsonem přivádět do rozpaků. Chtěla s Alexem mluvit a přála si, aby zůstal s ní. Ten večer toužila být v jeho objetí. Možná byla připravená i na něco víc. *Jedna noc po dlouhé době*.

Nebyla si jistá, jestli ještě věří v boha nebo v cokoli jiného. V poslední době se modlila, takže možná opravdu věří. Modlitby ze zvyku, ale přesto modlitby. *Otče náš, jenž jsi... Zdrávas Maria...* Přemýšlela, jestli je hodně lidí, kteří dělají totéž. „Miluju představu, že jsi, Bože,“ zašeptala nakonec. „Prosím, miluj na oplátku ty mě.“

Nemohla přestat myslet na Casanovu, na doktora Wicka Sachse, na záhadný mizející dům a ubohé ženy, které tam byly stále zavřené. Byla ale tak zvyklá na své nekonečné, hrozné noční můry, že nakonec přesto usnula.

Vůbec ho neslyšela, jak přišel do domu.

KAPITOLA 92

KATE KONEČNĚ něco zaslechla. Napravo od postele zapraskala podlaha.

Velice slabý zvuk... ale nezaměnitelný.

Nebyla to její představivost, nebyl to sen. Vycítla, že v její ložnici znovu někdo je.

Ať je to jenom bláznivá myšlenka, ať je to jenom součást její noční můry, ať je celý poslední měsíc jenom její hrozná noční můra.

Ach Ježíši, ach Bože ne! volala v duchu.

Byl v jejím pokoji. Vrátil se! Bylo to tak hrozné, že tomu ani nedokázala uvěřit.

Zadržela dech, až ji rozbolely plíce, a bála se nadechnout. Nikdy opravdu nevěřila, že se vrátí.

Ted' si uvědomila, že to byla hrozná chyba. Nejhorší v jejím dosavadním životě. Doufala, že jí bude dopřáno udělat jích ještě víc.

Co je ten šílenec vlastně zač? Nenávidí ji tolik, že bude riskovat cokoliv? Nebo si ten směšný úchylný parchant myslí, že ji snad miluje?

Napjatě se posadila na kraj postele a pozorně naslouchala. Byla připravená po něm skočit. Ozvalo se to znovu... *slabé zavržení*. Přišel z pravé strany místnosti.

Konečně spatřila tmavou siluetu jeho těla. Polkla vzduch a málem se pozvracela.

Tak tamhle je, proklatě.

Jako blesk mezi nimi proletěla nenávist. Jejich oči se setkaly. I přes tmou se zdálo, že ji jeho oči propalují. Moc dobře si je pamatovala.

Pokusila se odkulit z cesty jeho prvního útoku.

Ten přišel rychle a tvrdě. Útočník neztratil nic ze své rychlosti. Ramenem a levou polovinou těla jí proletěla mučivá bolest.

Výcvik v karate a tvrdohlavost jí udržely v pohybu. Touha žít se stávala její ochrannou známkou. Byla venku z postele. Na nohou. Připravená.

„Chyba,“ zašeptala. „Tentokrát tvoje.“

Zahlédla znovu obrys těla. Ted' jí pomohlo měsíční světlo pronikající oknem do ložnice. Zmocnil se jí strach a hnus. Měla pocit, že se jí zastaví srdce.

Vší silou vykoplá. Zasáhla ho tvrdě do obličeje a zaslechla prasknutí kosti. Odporný a zároveň nádherný zvuk. Pronikavý výkřik bolesti. Zranila ho!

Ted' to udělej znovu, Kate. Vyskočila a tvrdě vykoplá po temném těle, které změnilo polohu. Zasáhla ho do žaludku. Znovu vykřikl bolesti.

„Jak se ti to líbí?“ křikla na něj Kate. „Jak se ti to líbí?“ Dostala ho a

zapřísáhla se, že tentokrát neprohraje. Polapí Casanovu úplně sama. Byl pro to zralý. Nejdřív ho ale pořádně zřídí.

Udeřila ho znovu. Krátce, rychle, bleskově a silně. Byl to ještě lepší pocit, než si dosud představovala. Potácel se a hlasitě sténal.

Hlava mu odlétla dozadu. Vlasy tnu zavlály. Chtěla ho poslat k zemi. Omráčit ho. Pak rozsvítí. Až tam bude ležet, možná si do něj ještě jednou kopne.

„To byl dotek lásky,“ řekla mu. „Jenom začátek.“ Dívala se, jak se před ní motá. Šel k zemi.

Ach – něco, někdo ji udeřilo do zad. Rána jí vyrazila dech. Nemohla uvěřit, že se nechala napadnout zezadu. Projela jí tělem bolest, jako by ji zasáhla kulka.

Ach. Stalo se to znovu. V její ložnici byli *dva*.

KAPITOLA 93

KATE ZŮSTALA bez sebe bolestí, ale udržela se na nohou a konečně spatřila druhého muže v místnosti. Rozmáchl se a tvrdě ji udeřil do čela. Uslyšela kovové zazvonění a zapotácela se. Šly na ni mdloby. Její tělo dopadlo na dřevěnou podlahu.

Nad ní se ozývaly dva hlasy. Dvě monstra v její ložnici. Stereo noční můra.

„Ty bys tady neměl být.“ Poznala Casanovův hlas. Mluvil s druhým vetřelcem. Démon za dveřmi číslo dvě. Doktor Will Rudolph?

„Myslím, že jsem ten, kdo by tady být *měl*. Nic mi do týhle pitomý děvky není. Je mi úplně lhostejná. Promysli si to. Měj rozum.“

„Dobře, dobře, Wille. Co s ní chceš udělat?“ promluvil znovu Casanova. „Tohle je tvoje šou. Takhle jsi to chtěl?“

„Osobně bych ji chtěl sníst, kousek po kousku,“ řekl doktor Will Rudolph. „Je to moc přehnané?“

Zasmáli se jako dva kamarádi u baru.

Kate cítila, že se pomalu vzdaluje ze scény. *Odcházela. Kam mířila?*

Will Rudolph prohlásil, že jí koupil květiny. Oba se tomu vtipu zasmáli. Znovu lovili společně. Nikdo je nemohl zastavit. Kate cítila pach jejich těl, silné samčí pižmo, které po smíchání bylo takřka smrtící.

Podařilo se jí zůstat dlouho při vědomí. Bojovala s mdlobou ze všech sil. Byla tvrdohlavá, plná vůle, pekelně pyšná. Nakonec se jí zatmělo před očima jako při vypnutí obrazovky staré televize. Zamlžený obraz, pak malá světlá tečka, potom temnota. Bylo to tak prosté, tak prozaické.

Když domluvili, rozsvítili oba obdivovatelé Kate McTiernanové v ložnici světlo, aby na ni dobře viděli.

Mnohem víc než jen chladnokrevní vrazi.

KAPITOLA 94

RUCE A NOHY se mi nekontrolovatelně třásly, když jsem se snažil řídit těch osm kilometrů z Durhamu do Chapel Hill. Cvakal jsem zuby a nemohl přestat.

Nakonec jsem musel zastavit, nebo bych nejspíš havaroval. Seděl jsem zhrouceně v autě. Ve světle reflektorů vířil prach a oslněný hmyz.

Zhluboka jsem dýchal a snažil se udržet si zdravý rozum. Bylo po páté ráno a venku už zpívali ptáci. Zacpal jsem si uši, abych je neslyšel. Sampson ještě spal v hotelu. Zapomněl jsem, že tam je.

Kate se Casanovy nikdy nebála. I po únosu věřila, že se o sebe dokáže postarat.

Věděl jsem, že je to iracionální a šíleně vinil sám sebe, ale nedoká-

zal jsem si pomoci. Někde v průběhu několika posledních let jsem se přestal chovat jako policejní detektiv. Mělo to své výhody, ale celkově to bylo špatné. Tahle práce přináší mnoho bolesti, kterou by měl profesionál ignorovat. Jinak mířil rychle a nezvratně ke zhroucení.

Znovu jsem se vydal na cestu. Asi za patnáct minut jsem dojel k dobře známému domu na Chapel Hill.

Já a Sampson jsme v tom domě byli ani ne před třemi hodinami. V očích jsem měl slzy, v hlavě mi zvonilo. Ztrácel jsem sebekontrolu.

Vzpomněl jsem si na jednu z posledních věcí, které mi řekla. Slyšel jsem pořád její hlas. „Když přijde, tak si to s ním vyřídím.“

V úzké ulici už parkovala černobílá policejní auta, záchranka a televizní dodávky. Byly úplně všude. Z toho pohledu mi bylo na umření. Vypadalo to, jako by se před Katiným domem sešla půlka Chapel Hill.

V časném raním světle se zdály všechny obličeje bledé a pochmurné. Tohle mělo být poklidné, liberální univerzitní městečko, bezpečný přístav v moři vířícího chaosu šílenství zbytku světa. Proto tady jeho obyvatelé žili, ale teď už to neplatilo. Casanova to navždy změnil.

Nasadil jsem si zaprášené sluneční brýle, které ležely dlouhé měsíce na palubní desce. Původně patřily Sampsonovi. Ten je dal Damonovi, aby mohl vypadat stejně tvrdě jako on, když jsem mu něco vyčítal. Já potřeboval vypadat tvrdě právě teď.

KAPITOLA 95

NEJISTÉ GUMOVÉ nohy mě nesly ke dveřím Katina domu. Možná jsem vypadal jako ten nejtvrdší parchant v širém okolí, ale moje srdce bylo těžké a křehké.

Fotografové z novin dělali jeden můj snímek za druhým. Cvakání spouští znělo jako tlumené výstřely. Seběhli se kolem mě reportéři, ale

mávnutím ruky jsem je odehnal.

„Držte se zpátky, pánové,“ varoval jsem je. Myslel jsem to vážně.
„Ted’ na to není čas. *Ted’ ne!*“

Všiml jsem si ale, že i reportéři a kameramana vypadají zmateně a šokovaně.

Na místě toho nevýslovně zbabělého útoku byla FBI i durhamská policie. Viděl jsem spoustu místních policistů. Z Durhamu přijeli Nick Ruskin a Davey Sikes. Sikes se na mě zle podíval – jako by se ptal, co tam sakra dělám.

Na místě činu byl už i Kyle Craig. On to byl, kdo mi zavolal do hotelu a sdělil mi tu strašnou novinu.

Kyle přišel ke mně, položil mi ruku kolem ramen a potichu promluvil. „Je na tom hodně špatně, Alexi, ale drží se. Musí se jí strašně moc chtít žít. Za okamžik by ji měli vynést ven. Nechod’ dovnitř. Spolehni se na mě, ano?“

Poslouchal jsem Kyla a bál se, že se před všemi těmi kamerami a cizími lidmi zhroutím. Byl jsem naprosto zmatený. Nakonec jsem vešel do domu, abych se tam porozhlédl.

Dostal se znovu do její ložnice... byl přímo tam.

Něco nebylo v pořádku... něco mi na tona nesedělo. Něco... co to mohlo být?

Záchranný tým z Dukeova zdravotnického centra položil Kate na nosítka, která se používají při zlomené páteři a vážných poraněních hlavy. Ještě nikdy jsem neviděl, že by s někým zacházely tak jemně, za žádných tragických okolností. Lékaři byli bledí. Když se nosítka objevila venku, dav náhle ztichl.

„Vezou ji do Dukeova zdravotnického centra. Uslyšíš možná nějaké námitky od lidí z univerzity, ale mají tam to nejlepší vybavení ve státě,“ svěřil mi Kyle. Snažil se mě uklidnit a překvapivě dobře se mu to dařilo.

Něco nebylo v pořádku... Mysli. Soustřed’ se. Tohle by mohlo být důležité... ale nedokázal jsem uvažovat jasně. Zatím ne.

„A co Wick Sachs?“ zeptal jsem se Kyla.

„Přijel domů před desátou. Ted’ je tam... Nevíme ale jistě, jestli nesel ven. Mohl nám nějak proklouznout. Možná má nějaký tajný východ. Moc tomu ale nevěřím.“

Opustil jsem Kyta Craiga a zamířil k jednomu z doktorů u ambulance. Všude kolem nás blikaly blesky fotoaparátů.

„Mohu jet s ní?“

Lékař z pohotovosti zavrtěl hlavou. „Ne, pane,“ odpověděl. Zdálo se mi, že mluví zpomaleně. „V ambulanci mohou jet jenom rodinní příslušníci. Je mi líto, doktore Crossi.“

„Dneska v noci patřím k ní do rodiny,“ prohlásil jsem. Protlačil jsem se kolem něj a nastoupil do ambulance. Nepokusil se mě zastavit. Ani nemohl.

Posadil jsem se vedle Kate a vzal ji za konečky prstů. „Já jsem Alex. Jsem tady s tebou,“ pošeptal jsem jí. „Teď musíš být silná. Dokážeš to.“

Týž lékař, který mi zakázal, že nesmím do ambulance, si sedl vedle mě. Cítil povinnost seznámit mě s pravidly, ale nesnažil se je prosazovat. Na jeho jmenovce stálo *Dr. B. Stringer, Záchraný tým Dukeovy univerzity*. Byl jsem jeho velkým dlužníkem.

„Můžete mi říct, jakou má Kate naději?“ zeptal jsem se, když se ambulance rozjela.

„Obávám se, že je na to těžké odpovědět. Žije, a to je samo o sobě zázrak,“ promluvil hlubokým uctivým hlasem. „Má mnoho zlomenin a pohmožděnin a několik řezných ran. Musela předstírat smrt. Nějak se dokázala soustředit na to, aby ho oklamala.“

Katin obličej byl ošklivě oteklý a pořezaný. Nebyla skoro k poznání. Věděl jsem, že totéž platí i o jejím těle. *Soustředila se na to, aby ho oklamala?* Kate taková byla, ano. A na druhou stranu jsem o tom pochyboval.

Zaměřil jsem se na jinou znepokojivou myšlenku. *Už jsem věděl, co nebylo v Katině ložnici v pořádku.*

Will Rudolph byl v její ložnici, že? Napadl ji Džentlmen. Musel to být on. Tohle byl pouze jeho styl. Extrémní násilí. *Zuřivost.*

Bylo tam málo stop po Casanovovi. Žádný cit pro umění. To násilí bylo ale tak výjimečné... *Spojili se! Dvě monstra vytvořila jedno.* Kate možná Rudolphovi vadila, protože ji Casanova miloval. Možná se mu v jeho šílenství zdálo, že se dostala mezi ně. Možná nechali Kate žít schválně – aby z ní byla až do smrti živá mrtvola.

Teď tedy pracují společně. Jsou tu dva, které musíme chytit, zasta-

vit.

KAPITOLA 96

FBI A DURHAMSKÁ POLICIE se rozhodli předvést doktora Wicka Sachse časně ráno k výsledku. Bylo to velké rozhodnutí, zásadní obrat v případě.

Pro tento citlivý výslech přiletěl z Virginie zvláštní vyšetřovatel. Jmenoval se James Heekin a byl jedním z nejlepších mužů FBI. Vyslýchal Sachse důkladně většinu dopoledne.

Seděl jsem se Sampsonem, Kylem Craigem a detektivy Nickem Ruskinem a Daveyem Sikesem v ústředí durhamské policie. Sledovali jsme výslech přes polopropustné sklo. Připadal jsem si jako hladovějící, který tiskne nos k oknu drahé restaurace. Uvnitř se ale žádné jídlo nepodávalo.

Vyšetřovatel FBI byl dobrý, velice trpělivý a mazaný jako advokát filmových hvězd. Takový byl ale Wick Sachs také. Byl výmluvný a mimořádně klidně až blazeovaně reagoval na přívál slov.

„Ten hajzl na to dojde,“ pronesl Davey Sikes do ticha pozorovací místnosti. Potěšilo mě, že se o to s Ruskinem také zajímají. Dokázal jsem se vcítit do jejich postavení místních detektivů role pozorovatelů dosud beznadějného vyšetřování.

„Co máte na Sachse? Povězte mi, jestli něco zatajujete,“ řekl jsem Nicku Ruskinovi u automatu na kávu.

„Přivedli jsme ho sem, protože náš policejní náčelník je pitomec,“ svěřil mi Ruskin. „Zatím na Sachse nic nemáme.“ Nevěděl jsem, jestli můžu Ruskinovi nebo komukoliv spojenému s tímhle případem věřit.

Po více než dvouhodinové bitvě se agentu Heekinovi podařilo ze Sachse dostat jenom to, že je sběratelem erotiky a že se za svých jednácet let na univerzitě zapletl s několika studentkami a profesorkami.

I když jsem si moc přál Sachse dostat, nechápal jsem, proč byl předveden v tomto stádiu. Proč teď?

„Zjistili jsme, odkud má peníze,“ odpověděl Kyle částečně na moji otázku. „Sachs provozuje eskortní službu, která působí v Raleigh a Durhamu. Jmenuje se to Kismet. Zajímavé jméno. Ve Zlatých stránkách nabízejí ‚předvádění dámského prádla‘. Doktor Sachs bude mít přinejmenším vážné problémy s bernákem. Washington rozhodl, že přišel čas ho zmáčknout. Mají strach, že se chystá utéct.“

„S vašimi lidmi ve Washingtonu nesouhlasím,“ přiznal jsem Kylovi. Věděl jsem, že někteří agenti říkají tamnímu velitelství Východní Disneyland. Bylo mi jasné, proč. Na dálku mařili úspěch vyšetřování.

„A kdo s Washingtonem souhlasí?“ povzdychl si Craig a pokrčil širokými rameny. Přiznal tím, že už nemá věci zcela pod kontrolou. Byl to už příliš velký případ. „Mimochodem, jak se daří Kate McTiernanové?“ zeptal se.

Za to dopoledne jsem už třikrát telefonoval do Dukeova zdravotnického centra. Dal jsem jim číslo na policejní ústředí v Durhamu pro případ, že by se Katin stav změnil. „Už ji skoro odepsali, ale pořád se ještě drží,“ řekl jsem Kylovi.

Před jedenáctou dopoledne jsem dostal příležitost si s Wickem Sachsem promluvit. Zasadil se o to Kyle Craig.

Před vstupem do místnosti, kde byl Sachs, jsem se snažil přestat myslet na Kate. Přesto mi v hlavě vířil vztek. Nevěděl jsem, jestli se dokážu ovládnout. Ani jsem nevěděl, jestli to ještě chci.

„Nech to na mně, Alexi. Dovol mi tam jít místo tebe,“ chytil mě Sampson za paži, než jsem vstoupil dovnitř. Vytrhl jsem se mu a šel se seznámit s doktorem Wickem Sachsem.

KAPITOLA 97

„DOBRÝ DEN, DOKTORE SACHSI.“

Světlo v malé neosobní místnosti pro výslechy bylo jasnější a pronikavější než při pohledu přes polopropustné sklo. Sachs měl červené oči a poznal jsem, že je stejně ve střehu jako já. Kůži na lebce měl napnutou. Chovat se ke mně ale stejně sebejistě a blazeovaně jako k Jamesi Heekinovi z FBI.

Dívám se do očí Casanovovi? přemýšlel jsem. Mohl by on být to lidské monstrum.

„Jmenuju se Alex Cross,“ představil jsem se, když jsem usedl na obstarožní kovovou židli. „Naomi Crossová je moje neteř.“

Sachs promluvil skrz zaťaté zuby. Mluvil pomalu. Podle Kate neměl Casanova žádný patrný přízvuk.

„Já sakra vím, kdo jste. Čtu noviny, doktore Crossi. Vaši neteř neznám. Četl jsem, že byla unesena.“

Přikývl jsem. „Jestli čtete noviny, musíte také vědět o tom, co provádí ten hajzl, co si říká Casanova.“

Sachs se ušklíbl, nebo se mi to aspoň zdálo. Jeho modré oči byly plné pohrdání. Nebylo těžké poznat, proč je na univerzitě tak nepopulární. Světlé vlasy měl pečlivě ulíznuté dozadu. Brýle s obroučkami z rohoviny mu pomáhaly vypadat neformálně a povýšeně.

„Nikde v mé minulosti není žádný záznam o násilnictví. Nikdy bych nemohl spáchat ty příšerné vraždy. Doma nedokážu zabít ani štěnici. Můj odpor k násilí je dobře známý.“

Na to bych vzal jed, pomyslel jsem si. Všechny tvé promyšlené masky perfektně fungují, že ano? Tvá milující manželka, zdravotní sestra. Tvoje dvě děti. Tvůj dohře zrnámý „odpor k násilí“.

Naklonil jsem se přes stůl a šeptem promluvil. „Prošel jsem si vaši sbírku erotických knih. Byl jsem ve vašem sklepe, doktore Sachsi. Ta sbírka je *plná* perverze a sexuálního násilí. Fyzické degradace mužů, žen a dětí. Možná to není na ‚záznam o násilí‘, ale pomáhá mi utvořit si představu o vaší skutečné povaze.“

Sachs to všechno odbyl mávnutím ruky. „Jsem uznávaný filozof a

sociolog. Ano, studuju *erotiku* – stejně jako vy studujete psychiku zločince. Nejsem úchylný, *doktore Crossi*. Má erotická sbírka je mi klíčem k pochopení fantazií západní kultury a narůstajícímu konfliktu mezi muži a ženami.“ Mluvil stále hlasitěji. „Stejně tak s vámi nehodlám mluvit o svých soukromých záležitostech. Neporušil jsem žádný zákon. Jsem tu dobrovolně. Naopak vy jste pronikl do mého domu bez povolení k prohlídce.“

Pokusil jsem se vyvést Sachse z míry tím, že jsem se ho zeptal na něco jiného. „Proč si myslíte, že máte takový úspěch u mladých žen? Už víme o vašem sexuálním dobývání studentek na univerzitě. Osmnácti–, devatenácti–, dvacetiletých. Krásných mladých žen. V některých případech vašich vlastních studentek. Existují o tom záznamy.“

Jeho vztek vyplul na okamžik na povrch. Pak se ovládl a udělal cosi podivného, čím na sebe hodně prozradil. Ukázal mi, že potřebuje mít navrch, být hvězda představení. Byl jsem pro něj nula.

„Proč mám takový úspěch u žen, *doktore Crossi*?“ usmál se samolibě Sachs a přejel si špičkou jazyka zuby. Pochopil jsem, jak to myslí. Naznačoval mi tím, že ví, jak většinu žen sexuálně ovládat.

Nepřestal se usmívat. Obscenní úsměv obscenního muže. „Mnoho žen se chce zbavit svých sexuálních zábran, zvláště moderní mladé ženy na univerzitě. Já jim v tom pomáhám. Pomáhám tolika ženám, koliká stačím.“

To bylo příliš. Ve vteřině jsem byl za stolem. Sachsova židle se převrátila. Přistál jsem tvrdě na něm. Vykřikl bolestí.

Celým tělem jsem ho přitiskl k zemi. Ruce a nohy se mi třásly. Měl jsem co dělat, abych ho neudeřil. *Není vůbec schopný se bránit*, uvědomil jsem si. *Neumí se prát. Není nijak silný.*

Nick Ruskin a Davey Sikes byli bleskem v místnosti a Kyle se Sampsonem je následovali v těsném závěsu. Přiběhli k nám a snažili se mě odtrhnout od Sachse.

Vlastně jsem Sachse pustil sám. Neublížil jsem mu, ani jsem to neměl v úmyslu. Pošeptal jsem Sampsonovi. „Nemá žádnou sílu. Casanova ano. Není to on. *Není Casanova.*“

KAPITOLA 98

TOHO VEČERA jsme se Sampsonem povečeřeli v jednom příjemném podniku v Durhamu. Shodou okolnosti se jmenoval U Nany.

Ani jeden z nás neměl velký hlad. Příliš velký biftek se šalotkou a hromadou rozmačkaných brambor s česnekem přišel nazmar. Souboj s Casanovou trval už dlouho a nám se zdálo, že jsme se vrátili zase na začátek.

Mluvili jsme o Kate. V nemocnici mi řekli, že je na tom pořád špatně. *Pokud* přežije, má prý jen malou šanci na úplné uzdravení, na to, že z ní znovu bude lékařka.

„Byli jste víc než jenom kamarádi, vid’?“ zeptal se mě nakonec Sampson. Sondoval terén opatrně, tak, jak to dokáže, když chce.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, byli jsme přátelé, John. Mohl jsem s ní mluvit o čemkoliv tak, jak už jsem to skoro zapomněl. Doposud nikdy jsem se s žádnou ženou tak nesblížil, kromě Marie.“

Sampson jenom přikyvoval a nechal mě mluvit. Znal mě už celou věčnost.

Můj operátor zapípal, když jsme do sebe ještě cpali bohatýrské porce na našich talířích. Zavolał jsem Kyłu Craigovi z restaurace. Zastihl jsem ho v autě. Byl právě na cestě do Hope Valley.

„Chystáme se zatknout Wicka Sachse za Casanovovy vraždy,“ řekl. Skoro jsem upustil sluchátko. „Chystáte se *co*?“ vykřikl jsem do telefonu. Nevěřil jsem vlastním uším.

„Kdy se to má sakra stát?“ ptal jsem se. „Kdy se o tom rozhodlo? A *kdo*?“

Kyle zůstal klidný jako obvykle. Ledový muž. „Vyrážíme do jeho domu za pár minut. Tentokrát je to hra náčelníka durhamské policie. Našlo se něco v jeho domě. Fyzický důkaz. Zatčení provede FBI společně s durhamskou policií. Chtěl jsem, abys to věděl, Alexi.“

„Není to Casanova,“ řekl jsem Kylovi. „Nezavírejte ho.“ Zesílil jsem hlas. Telefonní automat byl v úzké chodbě, kterou procházeli lidé k blízkým toaletám. Vysloužil jsem si vyplašené a rozčilené pohledy.

„Je to hotová věc,“ odpověděl Kyle. „Samotného mě to mrzí.“ Pak zavěsil. Konec debaty.

Spěchali jsme se Sampsonem do Sachsova domu na okraji Durhamu. Člověk Hora nejdříve mlčel a pak položil otázku za všechny peníze. „Můžou toho mít dost, aby ho usvědčili, když ty o ničem nevíš?“ Nevěděl jsem, co mám na to odpovědět. Chtěl tím říct. Jak daleko na okraj tě odsunuli?

„Nemyslím, že Kyle toho má teď dost na zatčení. Durhamská policie? Nevím, jak na tom mohou být. Ruskin a Sikes si hráli na vlastním písečku. My jsme na tom byli zatím stejně.“

Když jsme přijeli do Hope Valley, zjistil jsem, že jsme nebyli jediní, kdo byl o zatčení informován. Tichá předměstská ulice byla zablokováná. Před námi tam byly dodávky několika televizních stanic. Všude parkovala policejní auta a sedany FBI.

„Tohle je fakt posraným navrch. Vypadá to jako pořádněj mejdan,“ konstatoval Sampson, když jsme vystoupili z auta. „Horší jsem to ještě neviděl.“

„Takhle je to od začátku,“ souhlasil jsem. „*Multijurisdikční noční můra*.“ Třásl jsem se jako notorik v mrazu. Dostával jsem jednu ránu za druhou. Nic už mi nedávalo smysl. Jak daleko na okraj mě odsunuli?

Kyle Craig mě viděl přicházet. Vyšel mi naproti a pevně mi stiskl ruku. Měl jsem pocit, že je připravený zastavit mě vlastním tělem, pokud to bude nutné.

„Vím, jak tě to rozčílilo. Mě taky.“ To byla jeho první slova. Vypadalo to, že se omlouvá, ale zároveň byl také pekelně našťavaný. „Není to naše práce, Alexi. Tentokrát nás místní doběhli. Policejní náčelník o tom rozhodl sám. Je tady velký politický tlak. Něco na tom tak smrdí, že se mi chce dát si na nos kapesník.“

„Co to kčertu našli u něj doma?“ zeptal jsem se Kyla. „Jaký fyzický důkaz? Ne to porno?“

Kyle zavrtěl hlavou. „Ženské spodní prádlo. Měl v domě skrýš se ženskými šaty. Bylo tam tričko Upiverzity Severní Karolíny, které patřilo Kate McTiernanové. Zdá se, že si Casanova také nechával všechny suvenýry. Stejně jako Džentlmen v L. A.“

„Nemohl to dělat. Je jiný než Džentlmen,“ řekl jsem Kylovi. „Má ty

dívky a spoustu jejich šatů ve svém tajném domě. Je opatrný, je tím posedlý. Kyle, tohle je úplná blbost. Takhle to není.“

„Nevíš to jistě,“ namítl Kyle. „Dobré teorie tomuhle nezabrání.“

„A co takhle logika a trocha zdravého rozumu?“

„Bojím se, že nepomůže ani to.“

Vydali jsme se pomalu k přední verandě Sachsova domu. Televizní kamery snímaly všechno, co se hýbalo. Byl to mediální cirkus se třemi manéžemi.

„Prohledali dům někdy dneska odpoledne,“ svěřil mi Kyle cestou. „Vzali si na to psy. Speciální psy z Georgie.“

„Proč to krucinál udělali? Takhle z ničeho nic?“

„Dostali tip a měli důvod mu věřit. Tak mi to řekli. Jsem taky mimo, Alexi. Nelíbí se mi to víc než tobě.“

Chtělo se mi rvát, nahlas a na někoho. Chtělo se mi rozmlátit světla na verandě Sachsova domu. „Prozradili ti něco o tom anonymu? Proboha, Kyle! Anonymní tip! *Do prdele!*“

Wick Sachs byl držen jako rukojmí ve vlastním krásném domě. Bylo jasné, že durhamská policie chce, aby tenhle historický okamžik zaznamenaly místní i národní televizní stanice. To bylo jejich. Něco pro síň slávy práva v Severní Karolíně.

Měli nepravého muže a chtěli se s ním pochlubit před celým světem.

KAPITOLA 99

DURHAMSKÉHO policejního náčelníka jsem poznal hned. Bylo mu něco přes čtyřicet a vypadal jako bývalý profesionální zadák amerického fotbalu. Náčelník Rob Hathfield měřil skoro sto devadesát, měl hranatou čelist a svalnatou postavu. Napadla mě paranoidní myšlenka, že Casanova je možná on. Aspoň tak vypadal, a dokonce i zapadal do

jeho psychologického profilu.

Detektivové Sikes a Ruskin stáli vedle zatčeného doktora Wicka Sachse. Poznal jsem další dva durhamské detektivy. Všichni byli nervózní, ale zároveň jako by něco slavili. Zdálo se, že se jím ulevilo. Sachs vypadal provinile.

Jsi Casanova? Jsi přece jen ta bestie? Jestli ano, co uděláš teď? Chtěl jsem Sachsovi položit stovky otázek, ale nemohl jsem.

Nick Ruskin a Davey Sikes žertovali se svými kolegy v přeplněné vstupní hale. Většina z nich si potrpěla na publicitu a chovali se podle toho.

Ruskin měl lesklé vlasy ulíznuté dozadu a přilepené k lebce. Viděl jsem, že je připravený na kamery. Davey Sikes vypadal také připravený. *Vy dva pitomci byste měli prověřovat váš seznam podezřelých doktorů,* chtělo se mi na ně zařvat. *Tahle věc ještě neskončila! Teď to teprv začíná. Skutečný Casanova vám teď provolává slávu. Možná stojí v davu a dívá se.*

Prodral jsem se blíž k Wicku Sachsovi. Potřeboval jsem tam vidět, vcítit se do situace. Pozorovat a pochopit.

Sachsova žena a dvě krásné děti byly v jídelně. Vypadaly nešťastně a zmateně. Věděly, že tady něco není v pořádku. Sachsova rodina provinile nevypadala.

Náčelník Robby Hathfield a Davey Sikes si mě konečně všimli. Sikes mi připadal jako náčelníkův oblíbený stavěcí pes. Právě na mě ukazoval.

„Doktore Crossi, děkuju vám za pomoc.“ Náčelník Hathfield byl ve chvíli svého triumfu velkomyslný. Už jsem zapomněl, že jsem to byl já, kdo přinesl z Džentlmenova bytu v Los Angeles fotografii Sachse. Tak skvělá detektivní práce... tak pohodlný důkaz.

Všechno bylo špatně. Smrdělo to a měl jsem z toho špatný pocit. Bylo to perfektně načasované – Casanova unikal. Nikdy ho nechytíme.

Nakonec mi durhamský policejní náčelník podal ruku. Pevně jsem mu ji stiskl, dal jsem si na tom záležet.

Myslím, že se bál, že půjdu před objektivy kamer s ním. Právě se se svými hvězdnými detektivy chystal na přehlídku před domem Wicka Sachse.

„Vím, že jsem ho pomohl najít, ale Wick Sachs to neudělal,“ vmetl jsem Hathfieldovi přímo do tváře. „Zatýkáte nepravého muže. Povím vám proč. Dejte mi deset minut.“

Blahosklonně se na mě usmál. Pak se otočil a odešel. Vyšel ven do světél reflektorů. Hrál svoji roli nádherně. Byl tak zaujatý sám sebou, že skoro zapomněl na Sachse.

Ten, kdo zavolal o tom ženském spodním prádle, je Casanova, uvažoval jsem. Blížil jsem se v duchu k tomu, kdo to mohl být. Udělal to Casanova. Za tímhle je on.

Když vedli Wicka Sachse ven, prošel kolem mě. Měl na sobě bílou bavlněnou košili a černé kalhoty. Jeho prvotřídní oblečení bylo prosáklé potem. Představil jsem si, že se koupe i ve svých botách – mokasínech se zlatou přezkou. Ruce měl spoutané za zády. Všechna jeho arogance zmizela.

„Nic jsem neudělal,“ řekl mi tichým, přidušeným hlasem. Očima prosil o pomoc. Ani on tomu nemohl uvěřit. Pak dodal tu nejdojemnější věc ze všech. „Já ženám neublížuju. Já je miluju.“

Na Sachsově verandě mě zasáhla naprosto šílená myšlenka. Měl jsem pocit, jako bych se náhle zastavil uprostřed salta. Čas se zastavil. *Tohle je, Casartova!* pochopil jsem konečně.

Wick Sachs byl původní Casanovův vzor. Tenhle plán měla ta monstra od začátku; měli obětního beránka pro své dokonalé vraždy a sadistická dobrodružství.

Doktor Wick Sachs vlastně *byl* Casanova, ale ne jedno z těch monster. Byl jenom nastrčená figura. O skutečném „sběrateli“ nic nevěděl. Byl další obět’.

KAPITOLA 100

„MNĚ ŘÍKAJÍ DŽENTLMEN,“ oznámil Will Rudolph s teatrální úklonou. Měl na sobě smoking, černou vázanku, bílou košili. Vlasy svázané do ohonu. Pro tuto zvláštní příležitost koupil bílé růže.

„A kdo jsem já, víte, dámy. Vypadáte všechny tak nádherně,“ promluvil Casanova po jeho boku. Byl naprostý opak svého partnera. Přiléhavé černé džíny. Černé kovbojské boty. Bez košile. Žaludek plochý a tvrdý jako prkno. Na obličeji měl masku se silnými, ručně malovanými šedými pruhy.

Vrazi se představili, když se ženy shromáždily v obývacím pokoji a seřadily před dlouhým stolem.

Už dříve toho dne jim bylo řečeno, že se jedná o zvláštní oslavu. „Toho šílence Casanovu konečně chytili,“ řekl jim Casanova. „Je to všechno ve zprávách. Ukázalo se, že je to nějaký úchylný profesor. Komu se dá dneska věřit?“

Ženy byly požádány, aby si vzaly ty nejlepší večerní šaty. Dlouhé róby s hlubokými výstřihy, lodičky na vysokých podpatcích a průsvitné punčochy a snad i perly a dlouhé náušnice. Žádné další šperky. Měly být „elegantní“.

„Teď je tady jenom sedm krásných dam,“ poznamenal Rudolph, když pozoroval jednotlivé ženy, jak vcházejí do obývacího pokoje a řadí se. „Jsi moc náročný, abys věděl. Původní Casanova byl neukojitelný milenec a nebyl vůbec vybíravý.“

„Musíš uznat, že jsou mimořádné,“ řekl Casanova svému příteli. „Moje sbírka je mistrovské dílo, nejlepší na světě.“

„Docela s tebou souhlasím,“ připustil Džentlmen. „Vypadají jako obrazy. Začneme?“

Dohodli se, že si zahrají starou oblíbenou hru. „Šťastných sedm“. Jindy to bylo „šťastné čtyři“, „šťastných jedenáct“, „šťastné dvě“. Byla to vlastně Džentlmenova hra. Tohle byl jeho večer. Možná jejich poslední večer v tomto domě.

Beze slova přešli k dívkám. Nejdříve si promluvili s Melissou Stanfieldovou. Melissa měla na sobě přiléhavé hedvábné červené šaty.

Dlouhé blond vlasy měla sepnuté na jedné straně. Casanovovi připomněla mladou Grace Kellyovou.

„Šetřila ses pro mě?“ zeptal se Džentlmen.

Melissa se nuceně usmála. „Ano, pro někoho jsem své srdce šetřila.“

Will Rudolph se usmál její chytré odpovědi. Vnější stranou ruky jí přešel po tváři. Pomalu jí sjížděl rukou po krku a přes pevná ňadra. Podvolila se bez náznaku strachu nebo odporu. Bylo to jedno z pravidel hry, kterou hráli.

„Jsi v naší malé hře moc dobrá,“ uznal. „Stojí za to s tebou hrát, Melisso.“

Naomi Crossová byla druhá v řadě. Měla na sobě slonovinové koktejlové šaty. Velice šik. Byla by ozdobou plesu nějaké právnické firmy ve Washingtonu. Z vůně jejího parfému se Casanovovi zatočila hlava. Byl původně v pokušení nedat ji Džentlmenovi k dispozici. Neměl ale rád jejího strýce Alexe Crosse.

„Možná se k Naomi vrátíme,“ řekl Džentlmen. Jemně jí políbil ruku. „*Enchanté*“.

Rudolph přikývl a zastavil se u další ženy v řadě.

„Ty jsi velice výjimečná,“ promluvil potichu, skoro stydlivě. „Mimořádná.“

„To je Christa,“ oznámil Casanova s vědoucím úsměvem. „Christa je moje dívka pro dnešní večer,“ vyhlásil nadšeně Džentlmen. Vybral si. Casanova mu dal dárek – aby si s ním dělal, co chce.

Christa Akersová se pokusila o úsměv. Bylo to pravidlo domu. Ale nemohla. To se na ní Džentlmenovi zvláště líbilo: *delikátní strach v jejích očích*.

Byl připraven hrát *hru na polibek*.

Naposledy.

Část pátá

Hra na polibek

KAPITOLA 101

RÁNO PO zatčení doktora Wicka Sachse procházel Casanova chodbami Zdravotnického centra Dukeovy Univerzity. Potichu vešel do Katina soukromého pokoje.

Ted' mohl jít kamkoliv. Byl opět volný.

„Ahoj, můj miláčku. Jak se daří?“ pošeptal Kate.

Byla tam sama, přestože na patře stále hlídkoval durhamský policista. Casanova se posadil na křeslo s rovným opěradlem vedle její postele. Díval se na trosku, která zbyla z výjimečné krásy.

Už se na Kate ani nezlobil. Vlastně už skoro nebylo ani na co se zlobit. *Světla stále svítí*, pomyslel si, když se podíval do jejích prázdných hnědých očí, *ale doma nikdo není, je to tak, Katie?*

V jejím nemocničním pokoji se mu líbilo – rozproudilo mu to krev a pomáhalo mu to soustředit se na velké věci. Na židli vedle postele Kate McTiernanové cítil mír.

To bylo důležité. Musel učinit rozhodnutí. Jak pokračovat v té záležitosti s Wickem Sachsem? Bylo třeba přihodit další poleno do ohně? Nebo by to bylo přehnané, a proto dost nebezpečné?

Brzy bude muset učinit další těžké rozhodnutí. Musí on a Rudolph stále ještě odejít z oblasti, kde probíhá vyšetřování? Nechtělo se mu – byl to jeho domov – ale možná budou muset. A co Will Rudolph? V Kalifornii emocionálně strádal. Bral Valium, Halcion a Xanax – a jen o těch Casanova věděl. Dříve nebo později přivede oba do problémů. Na druhou stranu byl tak nesnesitelně osamělý, když byl Rudolph pryč. Cítil se rozpolcený.

Ve dveřích nemocničního pokoje se něco ozvalo. Otočil se – a usmál na přicházejícího muže.

„Jsem zrovna na odchodu, Alexi,“ řekl a vstal ze židle. „Žádá

změna. Je to neštěstí.“

Alex Cross uhnul a nechal Casanovu vyjít z místnosti.

Zapadnu všude, pomyslel si s úsměvem Casanova, když odcházel nemocniční chodbou. Nikdy mě nedostanou. Mám dokonalou masku.

KAPITOLA 102

V BARU v Hostinci Washingtona Dukea bylo dobré staré pianino. Jedno ráno mezi čtvrtou a pátou jsem na něm hrál melodie Velkého Joe Turnera a Slepého Lémona Jeffersona. Hrál jsem blues a soul. Hotelovému personálu se to určitě líbilo.

Snažil jsem se dát si dohromady všechno, co vím. Pořád jsem omílal ty stejné tři nebo čtyři body, sloupy, na kterých jsem vystavěl svoje vyšetřování.

Dokonalé zločiny, jak tady, tak v Kalifornii. Vrahova znalost kriminalistiky a soudní medicíny

Syndrom dvojčat mezi oběma monstry. Nejpevnější spojení dvou mužů, jaké kdy existovalo.

Mizející dům v lese. Ten dům skutečně zmizel? Jak se to mohlo stát?

Casanovův harém výjimečných žen – a kromě nich navíc ty „odmítnuté“.

Doktor Wick Sachs byl univerzitní profesor s pochybnou morálkou a skutky. Byl ale chladnokrevný vrah bez svědomí? Představoval to zvíře, které uvěznilo tucet nebo více mladých žen někde blízko Durhamu a Chapel Hill? Byl novodobý de Sade?

Nemyslel jsem si to. Věřil jsem, byl jsem si skoro jistý, že policie zatkla nepravého muže a že se nám pravý Casanova vysmívá na svobodě. Možná je to ještě horší. Možná pronásleduje další ženu.

Později toho rána jsem vykonal svou obvyklou návštěvu Kate v Dukeově zdravotnickém centru. Byla stále v hlubokém kómatu, nadále

zařazena mezi beznadějně případy. Durhamská policie už odvolala hlídku před jejím pokojem.

Seděl jsem vedle ní a snažil se nemyslet na stav, v jakém byla. Asi hodinu jsem ji držel za ruku a mluvil k ní. Její ruka byla bezvládná, skoro bez života. Kate mi tolik chyběla. Nemohla odpovědět a mě z toho bolelo srdce.

Z nemocnice jsem jel se Sampsonem do domu Louise Freeda v Chapel Hill. Už dříve jsem ho požádal, aby pro nás připravil podrobnou mapu oblasti kolem řeky Wykagil.

Sedmasedmdesátiletý profesor dějepisu splnil svůj úkol dobře. Doufal jsem, že ta mapa pomůže mně a Sampsonovi najít „mizející dům“. Napadlo mě to po přečtení několika novinových článků o zavraždění onoho zlatého páru. Před více než dvanácti lety bylo tělo Roe Tierneyové nalezeno poblíž „opuštěné farmy, kde kdysi bývali ve velkých podzemních sklepech ukrýváni uprchlí otroci. Tyto sklepy vypadaly jako malé domy pod zemí, některé dokonce s tuctem pokojů nebo oddělení“.

Malé domy pod zemí?

Mizející dům?

Ten dům tam někde *byl*. Domy jen tak nemizí.

KAPITOLA 103

JEL JSEM SE Sampsonem do Brigadoonu v Severní Karolíně. Měli jsme v plánu projít les u řeky Wykagil, kde našli Kate. Ray Bradburry jednou napsal, že „riskovat znamená skočit z útesu a teprve cestou dolů si stavět křídla.“ Já a Sampson jsme byli připraveni skočit.

Plahočili jsme se lesem, vysoké duby a karolínské borovice pohlcovaly všechno světlo. Zpěv cikád okolo nás byl hustý jako melasa.

Vzduch se ani nepohnul.

„Tyhle hustý tmavý lesy nemám rád,“ postěžoval si Sampson, když jsme procházeli pod hustým deštníkem korun stromů propletených vinou révou. Měl na sobě tričko se znakem Cypress Hill, sluneční brýle Ray Ban a farmářky. „Připomíná mi to Jeníčka a Mařenku. Dojemná sračka, kámo. Když jsem byl dítě, tak jsem tuhle pohádku z duše nenáviděl.“

„Tys nebyl nikdy dítě,“ připomněl jsem mu. „Když ti bylo jedenáct, měřils sto osmdesát a už tenkrát ses díval na umění svrchu.“

„Možná, ale bráchy Grimmovi jsem nenáviděl. Tu temnou stránku německý duše, ohavný fantazie, který psychicky narušují malý děti. Tak to určitě funguje.“

Sampson mě svou teorií o psychickém narušení v našem psychicky narušeném světě znovu rozesmál. „Nebojíš se chodit v noci do chudinských čtvrtí ve Washingtonu a děsí tě procházka po tomhle krásném lese? Nic se ti tady nemůže stát. Borovice. Psí víno. Ostružiní. Vypadá to zlověstně, ale nic to nedělá.“

„Jo, vypadá. *Je* to zlověstný. To ti říkám já.“

Sampson se prodíral propletenými větvemi zimolezu na kraji lesa, který vypadal jako rybářská síť. Zdálo se, že už propletený *roste*.

Přemýšlel jsem, jestli by nás Casanova mohl sledovat. Podezíral jsem ho, že je velice pozorný pozorovatel. Jak on, tak Will Rudolph byli velmi chytrí a opatrní. Praktikovali to už mnoho let a nenechali se chytit.

„Co dělá tvůj spis o historii otroků v téhle oblasti?“ zeptal jsem se Sampsona cestou. Chtěl jsem odvést jeho pozornost od jedovatých hadů a haluzí, které jé připomínaly. Potřeboval jsem, aby se soustředil na vraha nebo vrahy, kteří se mohli v tomhle lese pohybovat s námi.

„Vzal jsem si něco z E. D. Genovese a něco z Mohameda Auada,“ prohlásil. Nemohl jsem poznat, jestli to myslí vážně. Na muže činu je Sampson slušně sečtělý.

„Podzemní dráha byla v téhle oblasti aktivní. Uprchlí otroci a celé rodiny, které mířily na jih, se celé dny schovávaly v některé z místních farem. Nazývali je stanice,“ řekl jsem. „To ukazuje mapa doktora Freeda a píše se o tom v jeho knize.“

„Žádný farmy nevidím, doktore Livingstone. Jenom tohle hnusný

psí víno,“ postěžoval si Sampson a dlouhými pažemi rozhrnul další šlahouny.

„Západně odtud bývaly velké tabákové farmy. Skoro šedesát let sem nepřišla živá duše. Pamatuješ, jak jsem ti vypravoval o studentce z Univerzity Severní Karolíny, která byla brutálně zavražděná v jednaosmdesátém? Její rozložené tělo se našlo někde tady. Myslím, že ji zabil Rudolph možná s Casanovou. Někdy v té době se dali dohromady.

Mapa doktora Freeda ukazuje usedlosti, které patřily Podzemní dráze, většinu farem, kde se schovávali uprchlí otroci. Některé z nich měly rozlehlé sklepy, dokonce i podzemní ubytovny. Farmy samy už zmizely. Letecký průzkum nic neukázal. Všechno hustě porostl zimolez a ostružiní. Ty sklepy tam ale pořád jsou.“

„Hmmm. A říká ti ta tvoje šikovná mapa, kde ty starý tabákový farmy byly?“

„Jo. Mám mapu, kompas. A svoji pistoli Glock,“ odpověděl jsem a poklepal na pouzdro.

„A hlavně máš mě,“ připomněl mi Sampson. „To taký. Bůh před námi ty ničemy chraň.“

Sampson a já jsme dlouho šli vlhkým a horkým odpolednem. Podařilo se nám najít tři farmy, kde se dříve dařilo tabákovým listům, kde se ve starých sklepech ukrývali vyděšení černí muži a ženy a někdy i celé rodiny na útěku na svobodný Sever, do měst jako Washington.

Dva sklepy byly přesně na místě, které označil doktor Freed. Staré dřevěné fošny a rezavé železo představovaly to jediné, co z původních farem zbylo. Bylo to, jako by nějaký bůh v návalu hněvu zničil pozůstatky otroctví.

Kolem čtvrté odpoledne jsme přišli na kdysi hrdou a úspěšnou farmu Janose Snydera a jeho rodiny.

„Jak víš, že jsme *tady*?“ rozhlédl se Sampson po poničeném a opuštěném okolí, když jsme se zastavili.

„Říká to ručně kreslená mapa doktora Louise, Freeda. Je to slavný historik, tak to musí vědět.“

Sampson měl ale pravdu. Nebylo tam nic k vidění. Celá farma Janose Snydera zmizela. Přesně jak vyprávěla Kate.

KAPITOLA 104

„BĚHÁ MI z toho tady mráz po zádech,“ přiznal Sampson

Co dříve bývalo Snyderovou farmou, bylo teď pekelně strašidelné. Nebyly tam skoro žádné stopy, že by tam kdy žily lidské bytosti. Přesto jsem stále cítil krev a kosti otroků, když jsem stál před zneklidňujícími ruinami staré tabákové farmy.

Sasafrasové stromy, šípové keře, zimolez a jedovatý břečťan mi sahaly až k bradě. Dospělé červené a bílé duby, sykamory a sladké gumovníky rostly na místě, kde se dřív rozkládala prosperující farma. Farma samotná ale *zmizela*.

Pocítil jsem mrazení v žaludku. Tak tohle bylo to zlé místo? Je možné, že jsme blízko domu hrůzy, který nám popisovala Kate?

Předtím jsme šli na sever a teď na východ. Nebyli jsme moc daleko od státní silnice, kde jsem doufal, že ještě parkuje moje auto. Podle mých hrubých propočtů jsme nemohli být dál než pět kilometrů od silnice.

„Průzkumný čtyry se nikdy až sem nedostaly,“ řekl Sampson, když slídl kolem. „Ten podrost je opravdu hnusně hustej. Nikde není pošlapanej.“

„Doktor Freed říkal, že byl nejspíš poslední člověk, který sem přišel zkoumat staré usedlosti Podzemní dráhy. Na obyčejné návštěvníky je tady moc hustý porost,“ mínil jsem.

Krev u kosti mých předků. Byla to silná představa: kráčet místy, kde bývali *celá léta* drženi otroci.

Nikdo je nepřišel zachránit. Nikoho nezajímali. Žádní detektivové nepátrali po lidských monstrech, která unesla celé černé rodiny z jejich domovů.

Použil jsem přirozené orientační body z mapy, abych zjistil, kde mohou být původní Snyderovy sklepy. Snažil jsem se také sebrat sílu – pro případ, že bychom našli něco, co bychom si najít nepřáli.

„Nejspíš hledáme staré padací dveře,“ řekl jsem Sampsonovi. „Na Freedově mapě není nic takového označené. Sklep by měl být asi dvanáct nebo patnáct metrů od tamtěch sykamor. Myslím, že to jsou ty

správné stromy a že stojíme právě nad sklepy. Kde ale sakra jsou ty dveře?“

„Zřejmě tam, kam by nikdo nepřišel náhodou,“ navrhl Sampson. Prošlapával cestu hustým divokým podrostem. Za změtí vinné révy bylo otevřené pole nebo louka, kde dříve rostl tabák. Za ní pokračoval hustý les. Vzduch byl horký a nehybný. Sampson začal být netrpělivý a zuřivě do keřů kopal. Dupal a snažil se najít ukryté dveře. Naslouchal, jestli dutý zvuk neprozradí dřevo nebo kov pod vysokou trávou a propleteným plevellem.

„Byl to původně hodně rozlehlý sklep se dvěma patry. Casanova ho mohl i rozšířit,“ uvažoval jsem, když jsem prohledával hustý podrost.

„Začínáš mě zase děsit. Zkoušíš myslet jako ta šílená krysa. Jseš si jistej, že emeritní doktor Sachs není Casanova?“ zeptal se Sampson při práci.

„Ne, nejsem. Ale taky nevím, proč ho durhamská policie zatkla. Jak se vůbec mohlo stát, že přišli na to, že tam je to spodní prádlo? A hlavně, jak se to spodní prádlo dostalo do jeho domu?“

„Protože je možná Casanova, Zlatíčko. Protože si tam třeba nechal to spodní prádlo, aby ho mohl za deštivejch odpolední očuchávat. Chystá se FBI a durhamský bojovníci za spravedlnost uzavřít ten případ?“

„Jestli nedojde nějaký čas k další vraždě nebo únosu. Jakmile jednou případ uzavřou, skutečný Casanova si může odpočinout a plánovat budoucnost.“

Sampson se protáhl a hlasitě zasténal. Tričko měl propocené. Zíral do houští. „Máme před sebou dlouhou cestu k autu. Dlouhou, temnou, horkou a hnusnou cestu.“

„Ještě ne. Zůstaneš tady se mnou.“

Nechtěl jsem pro ten den ještě skončit. Mít s sebou Sampsona bylo to největší plus. Na Freedově mapě byly ještě další farmy. Dvě z nich vypadaly slibně, další se zdála být moc malá. Možná právě proto si ji Casanova vybral pro svůj úkryt. Dělal přece všechno naopak, ne?

A já také. Chtěl jsem pokračovat v hledání i v noci navzdory tmě, jedovatým hadům a vrahům.

Vzpomněl jsem si na Katinu strašidelnou historku o mizejícím domě a o tom, co se dělo uvnitř. Co se opravdu stalo ten den, kdy Kate

uprchla? Jestli ten dům nebyl v těchhle lesích, kde ve jménu Božím byl? Musel být pod zemí. Nic jiného nedávalo smysl...

Zatím nedávalo smysl nic.

Dokud nezjistíme, že někdo schválně zlikvidoval všechny pozůstatky jedné z farem. Že někdo použil staré dřevo pro nové stavební účely.

Nakonec jsem vytáhl pistoli a hledal kolem něco, po čem bych mohl střílet. Sampson mě koutkem oka sledoval. Byl zvědavý, ale zatím mlčel.

Potřeboval jsem rychle vybit vztek. Zbavit se zloby a stresu. Tady a teď. Nebyl tam ale žádný terč. Žádný podzemní dům hrůzy.

Ale také *žádná shnilá prkna z domu nebo stodoly*. Žádné zbytky, které jsem viděl předtím.“

Vystřelil jsem kulku na pokroucený kmen blízkého stromu. V mém počínajícím šílenství mi suk na stromě připomněl hlavu muže, Muže jako Casanova. Vystřelil jsem znovu a znovu. Všechny zásahy do černého a smrtelné. Zabil jsem Casanovu!

„Už ti je líp?“ podíval se na mě Casanova přes obroučky slunečních brýlí. „Zasáhlš příšeru do jejího zlého oka?“

„Trochu líp mi je, ale ne o moc.“ Ukázal jsem mu svůj ukazováček a palec, mezi kterými byla milimetrová škvíra. Sampson se opřel o malý strom, který vypadal jako lidská kostra. Stromek neměl dost světla. „Opravdu si myslím, že je čas to zabalit a jít,“ řekl.

A pak jsme zaslechli ty výkřiky!

Ženské hlasy, které přicházely z *podzemí*.

Byly tlumené, ale slyšeli jsme je naprosto zřetelně. Ozývaly se severně od nás, poblíž malé louky za starými tabákovými poli.

Bylo to jako rána kladivem. Hlava mi bezděčně klesla na hrudník.

Sampson vytáhl svůj Glock a vypálil několik rychlých výstřelů, více signálů pro zajaté ženy, pro kohokoliv, kdo křičel pod zemí.

Tlumené výkřiky zesílily, jako by, vycházely z desátého kruhu pekla.

„Můj ty bože,“ zašeptal jsem. „Našli jsme je, Johne. Našli jsme dům hrůzy.“

KAPITOLA 105

SAMPSON A JÁ jsme klesli na všechny čtyři. Zuřivě jsme hledali ukrytý vstup do podzemního domu, prohrabávali prsty zem, až začali krváčet. Podíval jsem se na své ruce – třásl se.

Vystřelil jsem několik dalších ran, aby ženy uvězněné pod zemí věděly, že jsme je slyšeli a že jsme pořád tam. Rychle jsem nabil.

„Jsme tady nahoře!“ zakřičel jsem s hlavou u země. Plevel a tráva mě škrábaly do tváře. „Jsme od policie!“

„Mám to, Alexi,“ zavolal na mě Sampson. „Ty dveře jsou tady. Aspoň to tak vypadá.“

Běžet hustým vysokým porostem bylo jako brodit se vodou. Padací dveře byly ukryté v zimolezu a vysoké trávě, kde Sampson už hledal. Byly zakryté drny a silnou vrstvou jehličí. Nezdálo se pravděpodobné, že by je našla průzkumná skupina nebo někdo jiný, kdo by se procházel po lese.

„Půjdu dolů první,“ oznámil jsem Sampsonovi. Krev mi bušila v uších. Normálně by se hádal. Tentokrát ne.

Řítil jsem se dolů po příkrých schodech, které vypadaly, jako by tam stály už sto let. Sampson mě následoval. Ta *dobrá* dvojčata.

Stop! řekl jsem si. *Zpomal.* Na úpatí schodů byly další dveře z těžkých dubových prken. Vypadaly nově, jako by byly vyrobeny v několika posledních letech. Pomalu jsem vzal za kliku. Byly zamčené.

„Jdu dovnitř,“ zavolal jsem na kohokoliv, kdo mohl být za dveřmi. Pak jsem vypálil dvě kulky do zámku a ten se rozpadl. Otevřel jsem dveře silným úderem ramene.

Konečně jsem byl v domě hrůzy. Z toho, co jsem tam viděl, se mi chtělo zvracet. Na gauči něčeho, co vypadalo jako dobře zařízený obývací pokoj, leželo tělo ženy. Už se začalo rozkládat. Její rysy se nedaly rozeznat. Po těle oběti lezly červi.

Pohni se, poručil jsem si. *Běž! Hned!*

„Jsem za tebou,“ zašeptal Sampson hlubokým hlasem. „Dej pozor, Alexi.“

„Tady je policie!“ zavolal jsem. Hlas se mi třásl a chraptěl. Báł jsem

se, co ještě najdeme. Je tam Naomi? Je naživu?

„Jsme tady dole!“ zavolala žena. „Slyší mě někdo?“

„Slyšíme vás! Už jdeme!“ zavolal jsem znovu.

„Pomozte nám, prosím!“ Další hlas, vzdálenější. „Bud'te opatrní, je lstivý!“

„Tak vidíš. Je lstivej,“ zašeptal Sampson. Poslední slovo, jako obvykle.

„Je tady v domě!“ varovala nás jedna z žen.

Sampson stál pořád blízko za mnou. „Ještě chceš bejt v první linii, partáku?“

„Chci být ten, kdo ji najde,“ řekl jsem mu. „Musím najít svého Mazlíčka.“

Neprotestoval. „Myslíš, že ten proutník Casanova je tady někde dole?“ zašeptal.

„Slyšel jsem takovou fámu,“ připustil jsem a pohnul se pomalu kupředu. Oba jsme měli v rukou odjištěné pistole. Neměli jsme nejmenší tušení, co se stane. Čeká ten proutník na nás?

Pohni se! Pohni se! Pohni nohama!

Prošel jsem opuštěným obývacím pokojem. Na stropě sousední chodby byly moderní lampy. Jak sem dostal elektřinu? Má transformátor? Generátor? Co z toho vyplývá? Že je šikovný? Že je ve spojení s místními elektrickými závody?

Bylo tam hodně místa. Na pravě straně obývacího pokoje z něj vycházela dlouhá chodba. Na obou stranách byly dveře a na nich zvenku závora jako na vězeňských celách.

„Krej nám záda,“ řekl jsem Sampsonovi. „Jdu do dveří číslo jedna.“

„Vždycky ti je kreju,“ zašeptal.

„Ty si je *taky* krej.“

Došel jsem k prvním dveřím. „Tady policie,“ zavolal jsem. „Jsem detektiv Alex Cross. Všechno bude v pořádku.“ Rozrazil jsem první dveře a vešel dovnitř. Přál jsem si, aby tam byla Naomi. *Modlil* jsem se za to.

KAPITOLA 106

„TAKOVÍ PITOMCI,“ prohlásil Džentlmen, netolerantní a netrpělivý jako obvykle. „Dva černohubí šašci.“

Casanova se pousmál. Džentlmen mu začínal lézt na nervy. „A co jsi sakra čekal? Mozkové chirurgy z Chicago Hope? Je to jenom párek obyčejných poldů z ulice.“

„Možná nejsou tak obyčejní. Našli ten dům, ne? A teď jsou uvnitř.“

Oba přátelé sledovali dění z blízkého úkrytu v lese. Stopovali detektivy celé odpoledne a pozorovali je dalekohledy. Kuli pikle, ale zároveň si pohrávali se svou obětí. Opatrně se chystali na konečnou konfrontaci.

„Proč si s sebou nepřivedli ostatní? Proč nevzali FBI?“ zeptal se Rudolph. Byl za všech okolností všímavý a velmi logický. Logický stroj, vražedný stroj, ve kterém jako by ani nebušilo lidské srdce.

Casanova znovu přiložil k očím silný německý dalekohled. Viděl otevřené padací dveře, které vedly přímo do podzemního domu, mistrovského díla, které postavili s Rudolphem společně.

„To je ta jejich policajtská arogance,“ odpověděl konečně na Rudolphovu otázku. „Svým způsobem jsou jako my. Hlavně Cross. Věří jenom sobě a nikomu jinému.“

Podíval se na Willa Rudolpha a oba se usmáli. Milovali tu ironii. Dva policisté proti nim dvěma.

„Cross si nejspíš myslí, že rozumí našemu vztahu,“ řekl Rudolph. „Možná je to i trochu pravda.“ Po jejich blízkém setkání v Kalifornii byl z Crosse paranoidní, Cross ho vystopoval, a to ho děsilo. Džentlmen ale také zjistil, že Cross je zajímavý protivník. Jejich souboj, ta krvavá hra, se mu líbil.

„Pár věcem rozumí, vidí *souvislosti*, takže si myslí, že chápe víc než doopravdy. Buď trpělivý a jistě přijdeme na jeho slabiny.“

Casanova věřil, že dokud budou trpěliví, dokud budou všechno pečlivě promýšlet, budou vyhrávat, nikdy je nedostanou. Už to takhle fungovalo celá léta, od prvního dne, kdy se setkali na Dukeově univerzitě.

Casanova věděl, že Rudolph byl v Kalifornii neopatrný. Měl k tomu sklony i jako geniální student medicíny. Byl netrpělivý, a když zabíjel Roe Tiernanovou a Toma Hutchinsona, také nepořádný a melodramatický. Skoro ho tenkrát chytli. Vyslýchala ho policie a byl v tom slavném případě vážně podezřelý.

Casanova znovu myslel na Alexe Crosse, posuzoval detektivovy, silné a slabé stránky. Cross *byl* opatrný, byl to skutečný profesionál. Skoro vždycky nejdříve přemýšlel a pak jednal. Rozhodně byl chytřejší než ostatní. Policajt a psycholog. Našel jeho úkryt, ne? Dostal se tak daleko, dál než ostatní.

John Sampson byl impulzivnější. On představoval ten slabý článek, i když na to vůbec nevypadal. Byl fyzicky silný, ale byl to on, kdo selže první. A selhání Sampsona zničí Crosse. Oba detektivové byli blízcí přátelé, na sobě mimořádně emocionálně závislí.

„Udělal jsem pitomost, že jsme se před rokem rozešli a šli každý po svém,“ řekl Casanova svému jedinému opravdovému příteli na celém světě. „Kdyby jsme nezačali soupeřit a hrát sobecké hry, nikdy by na nás Cross nepřišel. Nenašel by tebe a nemuseli bychom teď všechny dívky zabít a zničit náš dům.“

„Nech mě, ať se postarám o toho dobráka Crosse,“ řekl Rudolph. Nereagoval na to, co právě povídal Casanova. Rudolph nikdy nedával najevo svoje city, ale byl ten rok také osamělý. Však se také vrátil, ne?

„Nikdo se nepostará o doktora Crosse sám,“ řekl Casanova. Půjdeme po nich společně. Uděláme to dva na jednoho, tak nám to jde nejlépe. Nejdřív Sampson. Pak Alex Cross. Víím, jak bude reagovat. Víím, jak *myslí*. Sledoval jsem ho. Crosse vlastně stopuju od chvíle, kdy přišel na Jih.“

Obě lidská monstra se vydala k domu.

KAPITOLA 107

ROZSVÍTIL JSEM stropní světlo v prvním pokoji a uviděl jednu z uvězněných dívek. Maria Jane Capaldiová se tiskla k protější zdi jako malá vyděšená holčička. Věděl jsem, kdo to je. Asi před týdnem jsem se setkal s jejími rodiči a viděl její starou zažloutlou fotografii.

„Neubližujte mi, prosím. Už to dál nesnesu,“ prosila Maria Jane chraptivým šepotem.

Objímala se rukama a pomalu se houpala zepředu dozadu. Na sobě měla potrhane punčocháče a zmačkané tričko s Nirvanou. Marii Jane bylo teprve devatenáct, studovala umění v Raleigh a byla nadějná malířka.

„Jsem policejní detektiv,“ zašeptal jsem nejtišším možným hlasem. „Nikdo vám už neublíží. Nedopustíme to.“

Maria Jane zasténala a po tvářích jí začaly stékat slzy úlevy. Třásla se po celém těle. „Už vám nemůže ublížit, Marie Jane,“ znovu jsem ji potichu ujistil. Nemohl jsem skoro mluvit. „Musím najít ostatní. Vráťím se, slibuju. Nechám vám otevřené dveře. Můžete jít ven. Už jste v bezpečí.“

Musel jsem pomoci ostatním. *Jeho harém výjimečných žen je právě tady. Naomi je jednou z nich.*

Vrazil jsem do vedlejšího pokoje na chodbě. Stále jsem nemohl po-
padnout dech. Byl jsem rozjařený, vyděšený, smutný – všechno naráz.

Vysoká blondýna v pokoji mi řekla, že se jmenuje Melissa Stanfieldová. To jméno jsem znal. Studovala na zdravotní sestru. Měl jsem spoustu otázek, ale čas stačil jen na jednu. „Víte, kde je Naomi Crossová?“ zeptal jsem se jí.

„Nejsem si jistá,“ odpověděla Melissa. „Nevím, jak to tady celé vypadá.“ Zavrtěla hlavou a rozplakala se. Nevěděl jsem, jestli vůbec ví, o kom mluvím.

„Už jste v bezpečí. Ta noční můra konečně skončila, Melisso. Nechte mě pomoci ostatním,“ zašeptal jsem.

V hale jsem viděl Sampsona, jak sundává závoru z jedněch dveří. Slyšel jsem ho říkat: „Jsem policejní detektiv. Už jste v bezpečí.“

Mluvil laskavě. *Jemný Sampson.*

Ženy, které jsem osvobodil, se potácely ven ze svých cel. Objímaly se. Většina z nich plakala, ale cítil jsem jejich úlevu a radost. Někdo jim konečně přišel na pomoc.

Vstoupil jsem do druhé chodby na konci té první. Byly tam další dveře. Je tam Naomi? Je naživu? Srdce mi málem roztrhlo hrudník.

Otevřel jsem první dveře napravo – a tam byla. Mazlíček. Nejkrásnější pohled na celém světě.

Z očí mi konečně vytryskly slzy. Nemohl jsem promluvit. Věděl jsem, že si budu tenhle okamžik pamatovat navždy. Každé slovo, pohled, pohyb.

„Věděla jsem, že pro mě přijdeš, Alexi,“ promluvila Naomi. Vpotácela se mi do náručí a pevně mě objala.

„Ach moje sladká Naomi,“ zašeptal jsem. Cítil jsem, jak ze mně spadla obrovská tíha. „Tohle stojí za to všechno. Tedy, skoro.“

Podíval jsem se na ni zblízka. Držel jsem její drahý obličej oběma rukama. Vypadala tak křehká a malá. Ale byla naživu! Konečně jsem ji našel.

Zavolal jsem na Sampsona. „*Našel jsem Naomi! Našli jsme ji, John! Je tady!*“

„Věděla jsem, že přijdeš, prostě jsem to věděla. Zdálo se mi o tom. *Žila jsem* pro tenhle okamžik. Každý den jsem se modlila a teď jsi tady.“ Na její tváři se objevil ten nejkrásnější úsměv, jaký jsem kdy viděl. „Miluju tě.“

„Já tě taky miluju. Strašně jsi mi chyběla. Každému.“ Za okamžik jsem se od Naomi jemně odtáhl.

Vzpomněl jsem si na monstra a na to, jak uvažují. Stále všechno plánují.

„Jseš si jistá, že jseš v pořádku?“ usmál jsem se.

Viděl jsem v jejím pohledu něco z její staré síly. „Jdi, Alexi. Dostaň ven ty ostatní,“ pobídla mě. Vysvobod' je z těch klecí, ve kterých je držel.“

V tu chvíli se chodbou rozlehl divný, strašný zvuk. Výkřik bolesti. Vyběhl jsem z Naomina pokoje a uviděl věc, kterou jsem si nikdy nedokázal představit, ani ve svých nejhroznějších snech.

KAPITOLA 108

HLASITÉ VOLÁNÍ o pomoc přicházelo od Sampsona.

Můj parták měl problém. Bojoval se dvěma muži v maskách. S Casanovou a Rudolphem? Kdo jiný to mohl být?

Sampson byl na začátku chodby. Ústa měl otevřená a sténal bolestí. Ze středu zad mu strašidelně trčel nůž nebo sekáček na led.

V téhle situaci jsem se ocitl již dvakrát na hlídce v ulicích Washingtonu. Parták v nesnázích. Neměl jsem na výběr a nejspíš jedinou šanci. Nezaváhal jsem. Zvedl jsem Glock a rychle vypálil.

Rychlými výstřely jsem je překvapil. Nečekali, že budu střílet, když drží Sampsona. Vyšší z útočníků se chytil za rameno a spadl dozadu. Druhý se na mě podíval. Chladný pohled jeho očí byl varující. Ignoroval jsem ho.

Vystřelil jsem podruhé. Mířil jsem na druhou masku. Všechna světla v podzemním domě náhle zhasla. V ten okamžik vybuchla z reproduktorů ukrytých někde ve stěnách rocková hudba. Axl Rose vyl „Vítejte v džungli“.

Na chodbě byla naprostá tma. Rock otřásal základy stavby. Přitiskl jsem se ke zdi a pomalu se pohyboval směrem k Sampsonovi.

Třeštil jsem oči do tmy a polévala mě hrůza. Zaskočili Sampsona, a to nebyl jednoduchý úkol. Oba jako by spadli z nebe. Existoval zde ještě jiný vchod?

Zaslechl jsem povědomé temné zasténání. Sampson byl přede mnou. „Tady jsem. Řek bych, že jsem si zapomněl krýt záda,“ vyhekl.

„Nemluv.“ Přiblížil jsem se k místu, odkud přicházel jeho hlas. Věděl jsem, kde zhruba je. Báł jsem se, že tam jsou i oni. Právě zlepšili své šance a byl jsem si jistý, že tam čekají, aby na mě skočili.

Rádi jdou dva na, jednoho. Potřebují být v páru. Potřebují jeden druhého. Spolu jsou neporazitelní. Zatím.

Po centimetrech jsem se zády sunul po zdi. Pohyboval jsem se k obrysům a stínům na konci chodby.

Vycházelo odtamtud slabé světlo. Viděl jsem Sampsona schouleného na podlaze. Srdce mi bušilo tak rychle, že jednotlivé údery skoro

splývaly. Můj parták byl těžce raněný. Tohle se ještě nikdy nestalo, ani když jsme byli děti ve washingtonských ulicích.

„Tady jsem,“ řekl jsem Sampsonovi a poklekl vedle něj. Dotkl jsem se jeho paže. „Jestli vykrvácíš, pořádně mě naštveš,“ varoval jsem ho. „Lež klidně.“

„Nestarej se. Nechystám se jít do šoku. Nic mě už nemůže překvapit,“ zasténal.

„Nehraj si na hrdinu.“ Držel jsem ho za hlavu. „Máš v zádech nůž.“

„Já *jsem* hrdina... běž!... Teď je rozhodně nemůžeš nechat utýct. Jednoho už jsi zasáhl. Běželi ke schodům, co jsme po nich přišli.“

„Běž, Alexi. Musíš je určitě dostat!“ otočil jsem se za zvukem Namomina hlasu. Klečela vedle Sampsona. „Postarám se o něj.“

„Hned jsem zpátky,“ slíbil jsem. Pak jsem vyrazil.

Ve střeleckém podřepu jsem skočil za roh. Ocitl jsem se v první chodbě, kterou jsme přišli. *Běželi ke schodům*, jak řekl Sampson.

Světlo na konci tunelu? Monstra ukrytá podél cesty? Utíkal jsem pološerem. Nic mě teď nemůže zastavit. No, Casanova a Rudolph možná ano. Dva na jednoho byl poměr, který se mi na jejich domácím hřišti nelíbil.

Konečně jsem našel dveře ven. Neměly kliku ani zámek. Vykopl jsem je.

Schodiště bylo prázdné. Padací dveře byly otevřené a viděl jsem jimi modré nebe mezi korunami borovic. Čekají tam na mě ta dvě chytrá monstra?

Vyběhl jsem po dřevěných schodech jak jsem mohl nejrychleji. Prst jsem měl na spoušti Glocku. Všechno se zase začalo vymykat mé kontrole.

Vyskočil jsem na poslední schod jako profesionální zadák amerického fotbalu. Vylétl jsem ze čtvercové díry v zemi. Udělal přemet. Dopadl na nohy s napřaženou pistolí. Můj bojový trénink snad překazí něčí plány.

Nikdo na mě nestřílel ani netleskal mému výkonu. Hluboký les byl tichý a zdál se být naprosto prázdný.

Monstra zmizela... stejně jako dům.

KAPITOLA 109

ZVOLIL JSEM stejný směr, ze kterého jsme se Sampsonem přišli. Byla to cesta z lesa, a proto se jí mohli vydat Casanova a Will Rudolph. Nechtělo se mi opustit Sampsona a ženy, ale neměl jsem na výběr.

Zastrčil jsem Glock do podpažního pouzdra a rozběhl se. Běžel jsem rychleji a rychleji, jak se mé nohy rozvzpomínaly, co to znamená běžet rychle.

V hustém podrostu jsem objevil krvavou stopu. Jeden z nich silně krvácel. Doufal jsem, že brzy umře. Běžel jsem správným směrem.

Utíkal jsem asi dva kilometry, nebo se mi to aspoň zdálo. Potil jsem se a pálivá bolest mi trhala hrudník. Hlavu jsem měl rozpálenou jako motor přehřátého auta. Každý krok byl těžší než ten předchozí.

Věděl jsem, že zkracuji vzdálenost mezi sebou a těmi dvěma. Nebo že by byli za mnou? Pozorovali mě, jak vybíhám ven? Sledují mě? Chtějí mě obklíčit? Poměr dva na jednoho se mi vůbec nelíbil.

Díval jsem se po dalších krvavých stopách nebo cárech šatů. Nějakých znaméních, že jsou přede mnou. Plíce mě pálily a byl jsem propocený. Nohy mě bolely a dostával jsem křeče.

Něco bylo přede mou – *dva běžící muži*. Jeden z nich se držel za rameno. Byl to Casanova? Nebo Džentlmen? Nezáleželo na tom – chtěl jsem je oba.

Zraněné monstrum nezpomalovalo. Věděl, že jsem za ním, a zajel, až z toho tuhla krev v žilách. Připomněl mi tím, že je nepředvídatelný šílenec. Jekot – „Áaaaaaaah!“ se rozlehl lesem jako vytí divokého zvířete.

Pak další šílené zavytí. „Áaaaaaaah!“ Byl to ten *druhý* šílenec.

Dvojčata, pomyslel jsem si. Oba jsou to zvířata. Jeden bez druhého nepřežijí.

Náhly výstřel mě zastihl nepřipraveného. Kulka uštípla třísku z borovice a hvízdla mi nad hlavou. Pár centimetrů a byl bych na místě mrtvý. *Jeden z vrahů se rychle otočil a vypálil.*

Skrčil jsem se za stromem, který dostal zásah místo mě. Díval jsem

se mezi větvemi a listím před sebe. Neviděl jsem ani jednoho z nich. Čekal jsem. Odpočítával vteřiny. Který z nich to po mně vystřelil? Který je zraněný?

Předtím byli poblíž vrcholu příkrého kopce. Přeběhli za vrchol? Jestli ano, čekají na mě na druhé straně? Pomalu, jsem opustil úkryt za stromem a rozhlédl se kolem.

Bylo zase strašidelné ticho. Nikdo nekřičel. Nikdo nestřílel. Zdálo se, že tam nikdo není. Co to sakra chystají? *Právě jsem se o nich dozvěděl něco nového.* Mám další stopu. Před momentem jsem viděl něco důležitého.

Sprintoval jsem nahoru po svahu kopce. Nic! Srdce mi spadlo do hluboké propasti. Utekli? Po tom všem?

Běžel jsem dál. Nemohl jsem to dopustit. Nesměl jsem ta monstra nechat na svobodě.

KAPITOLA 110

MYSLEL jsem si, že vím, kterým směrem je silnice a zamířil k ní. Popadl jsem druhý nebo třetí dech a běželo se mi snadněji. Maratonec Alex.

Zahlédl jsem je znovu asi sto metrů před sebou. Pak jsem uviděl povědomou šedou stuhu, silnici. Rozeznal jsem několik budov a starobyle vypadající telefonní sloupy. *Silnice. Možnost úniku.*

Ti dva utíkali směrem k ošuntělému motorestu. Stále měli nasazené posmrtné masky. To mi řeklo, že Casanova má velení. Přirozený vůdce. Miloval své masky. Představovaly to, za co se považoval temného boha, který má právo dělat, co chce. Nadřazeného nad ostatními.

Na střeše motorestu blikal červeno modrý neónový nápis *Prach cest*. Byl to jeden z venkovských podniků, které měly celý den dost zákazníků. Monstra mířila tam.

Casanova a Džentlmen naskočili do posledního modelu modrého pikapu, který tam parkoval. Velká parkoviště u hostinců jsou dobré místo kde nepozorovaně zaparkovat auto. Věděl jsem to jako detektiv. Přeběhl jsem silnici k motorestu.

Do svého Plymouthu Duster právě nastupoval muž s dlouhými rezatými vlasy. Měl na sobě pomačkané tričko s nápisem *Coca-Cola* a v ruce držel naditý hnědý papírový pytlík. Tekutá svačina.

„Policie.“ Blýskl jsem mu před vousatou bradou svým odznakem. „Musím si vzít vaše auto!“ Držel jsem v ruce pistoli a byl připravený, že po mně půjde. Byl jsem pevně rozhodnutý jeho autem odjet.

„Proboha, člověče. To je auto můj holky,“ zadrmolil. Oči měl přispendlené na Glocku. Podal mi klíčky od auta.

Ukázal jsem směrem, ze kterého jsem přiběhl. „Zavolejte hned policii. Ty unesené ženy jsou tam vzadu, asi tři kilometry daleko. Vyřídíťe jim, že je tam zraněný detektiv. Řekněte jim, že je, to Casanovův úkryt.“

Skočil jsem do Plymouthu a ještě na parkovišti měl na tachometru pětasedesát. Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak za mnou muž s kartonem piv zírá. Chtěl jsem zavolat Kyliu Craigovi sám a donutit ho, aby poslal pomoc, ale teď jsem nemohl zastavit, nesměl jsem ztratit Casanovu a jeho mizerného přítele.

Tmavě modrý pikap zamířil na Chapel Hill... kde se Casanova pokusil zabít Kate a odkud ji předtím unesl. Kde byla tedy jeho domovská základna? Byl to někdo z Univerzity Severní Karolíny? Další lékař? Někdo, o kom jsme ještě ani neslyšeli? Bylo to nejen možné – ale pravděpodobné.

Přiblížil jsem se k nim na délku čtyř aut. Nepřekračovali rychlostní limit. Nemohl jsem poznat, jestli o mně vědí. Nejspíš ano. Chapelhillská verze dopravní špičky byla v plném proudu. Franklinovu ulici tvořil kroutící se proud aut, který se pomalu pohyboval podél kampusu.

Před sebou jsem viděl kino, kam šel Wick Sachs se ženou jménem Suzanne Wetlsleyovou na zahraniční film. Bylo to jenom cizoložství, nic víc, nic méně. Doktora Wicka Sachse nám předhodili Casanova a Will Rudolph. *Místní pornograf*. Casanova o něm věděl všechno. Jak to?

Cítil jsem, že je mám na dosah ruky. Zastavili na červenou na křižovatce. Mezi stojícími auty procházeli studenti v tričkách s logy Champion, Nike a Bass Ale. Z něčího rádia zpíval nahlas Shaquille O'Neal „I Know I Got Skiliz“.

Čekal jsem několik vteřin poté, co s hlučným cvakáním naskočila červená. Pak jsem vyrazil. Držte si klobouky, jedeme z kopce.

KAPITOLA 111

VYKLOUZL JSEM z Plymouthu a v podřepu se rozběhl po Franklinově ulici. Pistoli jsem měl vytaženou, ale držel ji u nohy, abych nevzbuzoval pozornost. *Nikdo nepanikařil ani nekřičel. Ať to projednou dobře dopadne.*

Ti dva si už dříve museli všimnout, že je Plymouth sleduje. To jsem si uvědomoval. Jakmile jsem skočil na ulici. Vyrazili z protějších dveří pikapu.

Jeden z nich se otočil a rychle třikrát vystřelil. *Prásk, prásk, prásk.* Zbraň držel v ruce jenom jeden. Něco mi znovu blesklo hlavou. Vzpomněl jsem si na rychlou scénu z lesa. Došlo, ke spojení. Okamžik poznání.

Skrčil jsem se za černý Nissan Z, který stál na semaforech, a vykřikl z plných plic. „Policie! Policie! K zemi! Všichni k zemi! Vystupte z těch aut!“

Většina řidičů a chodců udělala, co jsem řekl. Velký rozdíl mezi Chapel Hill a ulicemi Washingtonu. Rychle jsem se rozhlédl kolem. Ani jednoho z vrahů jsem nikde neviděl.

Skrčený jsem proklouzl kolem černého sportáku. Z chodníku mě vyděšeně pozorovali studenti a prodavači. „Policie! K zemi? K zemi! Dostaňte to dítě odtud pryč?“ křičel jsem.

Držel jsem se u země, ale jeden z vrahů mě najednou zahlédl a po-

kusil se trefit do hlavy. Oba jsme vypálili skoro současně.

Jeho kulka zasáhla zpětné zrcátko. Nejspíš mi zachránilo život. Neviděl jsem, jaký výsledek měl můj výstřel.

Znovu jsem zalehl za auta. Ze zápachu motorového oleje a benzínu se mi dělalo zle. V dálce kvílely policejní sirény, které mi oznámily, že policie je na cestě. Nebyl to ale Sampson, ta pomoc, kterou jsem potřeboval.

Bud' stále v pohybu. Měj pořád přehled, kde jsou. Dva na jednoho. Dívej se na to jinak – dva za cenu jednoho!

Přemýšlel jsem, jak si s tímhle poradí. Na co myslí, co plánují. Velí jim ještě Casanova? Kdo to je?

Rychle jsem vzhlédl a uviděl policistu. Stál poblíž křižovatky a v ruce držel pistoli. Nestačil jsem ho varovat.

Z jeho levé strany se ozvaly dva výstřely a strážník padl k zemi. V celé Franklinově ulici ječeli lidé. Rozmazlení středoškoláci už nevypadali tak blazeovaně. Několik dívek plakalo. Možná konečně pochopily, že jde o život.

„K zemi!“ zařval jsem znovu. „Všichni k zemi, sakra!“

Skrčil jsem se znovu za auta a po centimetrech se plazil k boku pikapu. Koutkem oka jsem zahlédl jedno z monster.

Můj následující výstřel nebyl tak ambiciózní, nic z akčního filmu. Přál jsem si zasáhnout ho kamkoliv. Do hrudníku, ramen, pod pás. Vystřelil jsem!

Těžká rána, do prdele. Koukej na to! Kulka prolétla bočním oknem opuštěného Fordu Taurus. Zasáhla jednoho ze zločinců do horní části hrudníku, těsně pod krk. *Kterého z nich jsem dostal?* řval můj mozek. *A kde je ten druhý?*

Prolétl jsem mezi zaparkovanými auty. *Zmizel! Nebyl tam!* Kde je sakra ten, kterého jsem postřelil? A kde se schovává ten druhý chyt-rák?

Uviděl jsem toho postřeleného. Ležel natažený na křižovatce pod semaforem. Na tváři měl stále posmrtnou masku, ale v bílých kotníkových teniskách a khaki kalhotách vypadal docela obyčejně.

Nikde jsem u něj nezahlédl zbraň. Nehýbal se a věděl jsem, že je těžce raněný. Klekl jsem vedle něj na kolena, Když jsem ho prohlížel, očima jsem přebíhal po okolí. *Opatrně! Opatrně,* varoval jsem sám

sebe. Nikde jsem neviděl jeho partnera. *Někde tam je. Umí střílet.*

Sundal jsem mu z obličeje masku. Poslední opona se zvedla. Ty nejsi bůh. Krvácíš jako my ostatní.

Byl to doktor Will Rudolph. Džentlmen ležel na pokraji smrti uprostřed ulice v Chapel Hill. Jeho modrošedé oči pokrývala šedá blanka. Pod ním se už udělala kaluž krve z arterie.

Kolem se začali shlukovat lidé. Byli strnulí hrůzou. Oči měli doširoka otevřené. Většina z nich nejspíš ještě nikdy neviděla nikoho umírat. Já ano.

Zvedl jsem mu hlavu. Džentlmen. Vraždicí a mrzačící postrach Los Angeles. Nedokázal uvěřit, že dostal zásah, nemohl to pochopit. Prozradily mi to jeho vyděšené oči.

„Kde je Casanova?“ zeptal jsem se doktora Willa Rudolpha. Chtěl jsem to z něj vytřást. „Kdo je Casanova? Řekni mi to!“

Pořád jsem se rozhlížel kolem. Kde je Casanova? Nenechá přece Rudolpha takhle zemřít? Konečně přijela dvě hlídková auta. Rozběhli se ke mně tři nebo čtyři místní policisté s pistolemi v rukou.

Rudolph se snažil zaostřit, aby si mě nebo možná svět naposledy prohlédl. Na rtech mu vyrostla krvavá bublina a praskla.

Pomalu ze sebe vypravil. „Nikdy ho nenajdeš.“ Usmál se na mě. „Tak dobrý nejsi, Alexi Crossi. Ani náhodou. On je ze všech nejlepší.“

Z Džentlmenova hrdla vyšlo zachroptění. Poznal jsem známý zvuk smrti. Přiložil jsem posmrtnou masku zpátky na vrahovu tvář.

KAPITOLA 112

BYLA TO DIVOKÁ, slavnostní scéna, jedna z těch, na které nikdy nedokážu zapomenout. Prímí příbuzní a blízcí přátelé unesených žen přijížděli do Dukeova zdravotnického centra celou noc. Okolo ne-

mocnice a na parkovišti poblíž Ervin Road se shromáždil velký rozrušený dav studentů a lidí ze sousedství a zůstali tam přes půlnoc. Byl to pro mě nezapomenutelný pohled.

Fotografie zachráněných byly zvětšeny a nalepeny na transparenty. Studenti a zaměstnanci fakulty se drželi za ruce a zpívali jak spirituály, tak i „Dejte míru šanci“. Aspoň pro jednu noc se všichni rozhodli zapomenout, že Casanova je stále na svobodě. Sám jsem se o to na pár hodin pokusil.

Sampson byl naživu a zotavoval se v nemocnici. Kate také. Lidé, které jsem nikdy neviděl, přicházeli a nadšeně mi potřásali rukou. Otec jedné ze zachráněných obětí se zhroutil a plakal mi v náručí. Jako policista jsem se ještě nikdy tak dobře necítil.

Vyjel jsem výtahem do čtvrtého poschodí, abych navštívil Kate. Než jsem vstoupil do jejího pokoje, zhluboka jsem se nadechl. Konečně jsem vešel dovnitř. S hlavou omotanou obvazy vypadala jako mumie. Její stav byl stabilizovaný. Nechystala se zemřít, ale zůstávala v kómatu.

Držel jsem Kate za ruku a vyprávěl jí, co se za celý dlouhý den stalo. „Unesené ženy jsou na svobodě, Byl jsem v tom domě se Sampsonem. Jsou v bezpečí, Kate. Teď se k nám vrať. Tohle by byla ta správná noc,“ šeptal jsem.

Toužil jsem aspoň jednou znovu slyšet Katin hlas. Z jejích rtů ale nevyšel ani hlásek. Netušil jsem, jestli mě slyší nebo chápe moje slova. Před odchodem jsem ji jemně políbil. „Miluju tě, Kate,“ zašeptal jsem k její zabandážované tváři. Pochyboval jsem, že mě slyší. Sampson ležel v poschodí nad Kate. Člověk Hora měl už za sebou operaci a jeho stav byl považován za dobrý.

Když jsem ho přišel navštívit, byl vzhůru a ve střehu. „Jak se má Kate a ostatní ženy?“ zeptal se mě. „Já už jsem vlastně připravenej odsud vypadnout.“

„Kate je stále v kómatu. Jdu právě od ní. Tvůj stav je ‚dobrý‘, jestli tě to zajímá.“

„Řekni doktorům, aby to změnili na ‚výborný‘. Slyšel jsem, že Casanova zdrhnul.“ Rozkašlal se a bylo vidět, že má vztek.

„Klid. Dostaneme ho.“ Věděl jsem, že je načas, abych pomalu šel.

„Nezapomeň mi přinést moje sluneční brýle,“ řekl, když jsem od-

cházel. „Je tady nějak moc světla. Připadám si jak v Kmartu.“

O půl desáté večer jsem se vrátil do pokoje Mazlíčka. Seděl tam Seth Samuel. Bylo zajímavé vidět je spolu. Vypadali silní, ale také milí. Stál jsem před příjemným úkolem začít se s nimi seznamovat jako s párem.

„Tetičko Mazlíčku! Tetičko Mazlíčku!“

Uslyšel jsem za sebou povědomý hlas, ten nejmilejší zvuk. Do pokoje vtrhli Nana, Cilla, Damon a Jannie. Přiletěli z Washingtonu. Cilla se rozplakala, když uviděla svoje dítě. Viděl jsem, že i Nana uronila několik slz. Pak dali Cilla a Naomi nový význam slovu *objetí*.

Šel jsem ke svým dětem, které vypadaly trochu vystrašeně, a vzal je kolem ramen. Přitiskl jsem je k sobě. „Ahoj synku, ty moje kebulko! Jak se má moje Jannie?“ zeptal jsem se. Nic na světě se ani zdaleka nemůže vyrovnat mé rodině. Myslím, že i kvůli ní dělám to, co dělám. Vím to. Kvůli ní jsem doktor detektiv Cross.

KAPITOLA 113

PRO MĚ to ještě neskončilo. Práce byla hotová jen z půlky. O dva dny později jsem se plahočil slušně prošlapanou lesní stezkou spojující silnici 22 a podzemní dům. Místní policisté, které jsem cestou minul, vypadali nemluvní, zasmušilí a tišší. Potloukali se po lese se skloněnými hlavami a nemluvili spolu.

Přišli do blízkého kontaktu s lidskými monstry. Viděli složitou a strašnou práci doktora Willa Rudolpha a druhého monstra, které si říkalo Casanova. Někteří z nich už prozkoumali dům hrůzy.

Většina z nich mě už znala. Pravidelně jsem s nimi navštěvoval peklo. Někteří na mě kývli nebo zamávali. Opětoval jsem jejich pozdravy.

Konečně mě začali v severní Karolíně brát trochu vážně. Ještě před

dvaceti lety by to nebylo možné, ani za podobně výjimečných okolností. Jih se mi začínal trochu líbit, víc, než bych kdy čekal.

Měl jsem o Casanovovi novou pravděpodobnou teorii. Souvisela s tím, čeho jsem si všiml v průběhu přestřelky tady v lese a v ulicích Chapel Hill. *Nikdy ho nenajdeš*, vybavila se mi bezděčně Rudolphova poslední slova. Nikdy neříkej nikdy, Wille.

Kyle Craig byl to horké, mlhavé odpoledne v domě hrůzy. Kromě něj tam byly asi dvě stovky mužů a žen z policie Chapel Hill a Durham, stejně jako vojáci z Fort Braggu v Severní Karolíně. Začínali se zblízka seznamovat s těmi lidskými monstry.

„Výjimečná doba být naživu, být policajt,“ řekl mi Kyle. Pokaždé, když jsem ho viděl, byl jeho humor o odstín temnější. Děsil mě. Kyle byl většinu času velice opuštěný. Byl to kariérista. Kromě toho jednal na rovinu. Vypadal tak dokonce i na fotkách v ročence Dukeovy univerzity.

„Je mi líto místních lidí, které sem vytáhli,“ svěřil jsem Kylovi. Moje oči pomalu přebíhaly po tom hrůzyplném místě. „Na tohle nezapomenou až do své smrti. Léta se jim o tom bude zdát.“

„A co ty, Alexi?“ zeptal se Kyle. Jeho šedomodré oči se setkaly s mými. Někdý se dokonce zdálo, že si o mě snad dělá starost.

„No, mám v poslední době tolik zlých snů, že mi dá dost práce vybrat si ten nejoblíbenější,“ přiznal jsem s lehkým úsměvem. „Brzy pojedu domů. Nechám děti, aby nějakou dobu spaly se mnou. Milují to. Nepřijdou na to, proč to dělám. Pokud mě budou děti chránit, budu spát dobře. Zabuší mi na hrudník, když mám noční můru.“

Kyle se konečně usmál. „Jsi neobyčejný člověk, Alexi. Stejně otevřený jako tajnůstkářský.“

„Každým dnem jsem neobyčejnější,“ řekl. jsem Kylovi. „Když se někde objeví další monstrum, neobtěžujte mě telefonem. Mám přemonstrováno.“ Podíval jsem se mu do očí, pokusil se navázat spojení, ale moc se mi to nepovedlo. Kyle byl také tajnůstkářský.

„Pokusím se ti nevolat,“ slíbil Kyle. „I když už sis odpočinul dost. Jedno monstrum právě pracuje v Chicagu. Další v Lincolnu a Concordu v Massachusetts. Někdo unáší děti v Austinu v Texasu. Malá mimina. Opakované vraždy v Orlandu a Mineapolis.“

„Máme ještě práci tady,“ připomněl jsem Kylovi.

„Opravdu?“ zeptal se hlasem, ze kterého číselá ironie. „Jaká je to práce, Alexi? Myslíš práci s lopatou?“

Kyle Craig á já jsme se dívali, jak sedmdesát nebo osmdesát mužů překopává louku na západ od podzemního domu. Hledali těla obětí. Práce s lopatou.

Od roku 1981 byly krásné a inteligentní ženy z celého Jihu unášeny dvěma monstry a vražděny. Byla to třicetiletá vláda hrůzy. *Nejdřív se do ženy zamiluji. Pak si ji prostě vezmu.* To si napsal Rudolph v Kalifornii do svého deníku. Přemýšlel jsem, jestli ten sentiment patřil jemu nebo jeho *dvojčeti*. Přemýšlel jsem, jak moc Casanova postrádá svého přítele. Jak truchlí. Jak se chce vypořádat se ztrátou. Má už nějaký plán?

Věřil jsem, že se Casanova seznámil s Rudolphem někdy kolem roku 1981. Měli společná zakázaná tajemství: rádi unášeli, znásilňovali a někdy mučili ženy. Nějak přišli na nápad držet si harém výjimečných žen, které byly dost inteligentní a fascinující, aby upoutaly jejich pozornost. Nikdy před tím se neměli o svá tajemství s kým podělit. Pak získali náhle jeden druhého. Pokusil jsem si představit, jaké to je nemít v jednadvaceti nikoho komu se svěřit – nikdy v životě – a pak někoho takového najít.

Společně hráli své odporné hry a budovali harém výjimečných krássek z Jihovýchodu. Moje teorie o syndromu dvojčat neměla daleko od pravdy. Rádi unášeli a drželi v zajetí krásné ženy. Také spolu *soutěžili*. Možná tolik, že musel nakonec Will Rudolph odejít na čas do Los Angeles. Stal se tam Džentlmenem. Pokusil se zařídit pro sebe. Casanova, který se víc držel svého teritoria, pracoval dál na Jihu, ale zůstali ve spojení. Svěřovali se se svými příběhy. *Potřebovali* se svěřovat. Pochlubit se hrdinským činem je vzrušovalo. Rudolph dokonce vyprávěl své příběhy redaktorce *Los Angeles Times*. Okusil slávu a popularitu a líbily se mu. Ne Casanovovi. On byl víc než jen samotář. Byl to génius, duch toho všeho.

Myslel jsem si, že vím, kdo by to mohl být. Myslel jsem si, že jsem viděl Casanovu bez jeho masky.

Zabraný do soukromých myšlenek jsem přecházel po místě činu. Byl jsem utahaný, ale na tom teď nezáleželo, už nějakou dobu na tom nezáleželo.

Casanova je teritoriální zabiják, uvažoval jsem. Nejspíš je pořád v oblasti Durhamu a Chapel Hill. Seznámil se s Willem Rudolphem někdy v době, kdy došlo k vraždě toho zlatého páru. Až do přestřelky před dvěma dny měl všechno perfektně promyšlené. Pak konečně udělal chybu... *Myslel* jsem si, že vím, kdo by mohl být Casanova. Nemohl jsem to ale říct FBI. Byl jsem ten, kdo má volnou ruku, že ano? Byl jsem „mimo“ tenhle případ. Tak ať to tak zůstane.

Dívali jsme se s Kylem Craigem na stejné vzdálené místo ve vlnící se trávě a zimolezu, kde byly prováděny výkopy. *Hromadné hroby*, pomyslel jsem si při pohledu na tu hroznou scénu. *Něco takového v devadesátých letech*.

Vysoký plešatý muž se postavil ve své díře v měkké zemi. Zamával nad hlavou rukou, která se leskla potem. „Tady je Bob Shaw!“ zavolal hlasitě a zřetelně své jméno.

Kopáčovo jméno bylo znamením, že se našlo další ženské tělo. Na místě byli lidé policejního patologa Severní Karoliny. Jeden z nich doběhl ke kopáči v kulhavém podřepu, který by nás za jiných okolností rozesmál. Podal Shawovi ruku a vytáhl ho z hrobu.

Na Shawa, který byl z vojenské armády ve Fort Braggu, se obrátily televizní kamery. Atraktivní reportérka si zkontrolovala make-up dřív, než promluvila do objektivu.

„Právě byla objevena oběť číslo dvacet tři,“ oznámila reportérka s patřičnou vážností. „Všechny oběti byly až dosud mladé ženy. Tyto odporné vraždy –“

Odvrátil jsem se od televizního štábu a hlasitě vzdychl. Myslel jsem na děti jako můj Damon a Janelle, které se doma dívají na tohle představení. Tak tenhle svět jednou zdědí. Řádící lidská monstra, většinu z nich v Americe a Evropě. Proč je to tak? Je to něčím ve vodě? V těch tučných rychlých pokrmech? V ranních televizních pořadech?

„Běž už sakra domů, Alexi,“ řekl mi Kyle. „Už to skončilo. Nechytíš ho, to ti slibuju.“

KAPITOLA 114

NIKDY NEŘÍKEJ NIKDY. To je jedno z mým policajtských hesel. Mé tělo se koupalo ve studeném potu. Puls jsem měl rychlý a nepravdělný. Mám pravdu, že? Potřeboval jsem věřit, že ano.

Čekal jsem v horké inkoustové tmě před malým dřevěným domkem v durhamské čtvrti Edgemont. Byla to typická čtvrť střední třídy. Hezké domy, americká a japonská auta zhruba ve stejném poměru, zastřižené trávníky, povědomé vůně z kuchyně. Tohle prostředí si zvolil Casanova na posledních sedm let.

Začátek večera jsem strávil v redakci *Herald Sunu*. Znovu jsem si přečetl noviny o nevyřešených vraždách Roe Tierneyové a Toma Hutchinsona. Jedno jméno mi pomohlo dát si všechno dohromady, potvrdit má podezření a obavy. Stovky hodin vyšetřování. Nekonečné studium policejních zpráv. A pak stačí jeden řádek v tisku.

To jméno bylo ztracené na vnitřní straně durhamských novin. Objevilo se jenom jednou. Přesto jsem ho našel.

Dlouho jsem se na to povědomé jméno díval. Myslel jsem na něco, čeho jsem si všiml při přestřelce v Chapel Hill. Myslel jsem na všechny ty „perfektní zločiny“. Ted' už do sebe všechno zapadalo. Gól, koš, bingo.

Casánovova se objevil jenom jednou. Viděl jsem ho na vlastní oči. Jméno v novinách mi to potvrdilo. Hmatatelné spojilo poprvé Casanovu a Willa Rudolpha. Vysvětlovalo to také, jak se seznámili a proč se spolu začali bavit.

Casanova byl při smyslech a naprosto zodpovědný za své činy. Všechno chladnokrevně naplánoval. To byla ta nejstrašnější a nejneobvyklejší věc v historii zločinu. Věděl, co dělá. Byl to slizoun, který se rozhodl unášet krásné studentky v rozpuku mládí. Rozhodl se je znovu a znovu znásilňovat a zabíjet. Byl posedlý mladými ženami, svou láskou k nim, jak tomu sám říkal.

Když jsem čekal v autě před Casanovovým domem, vedl jsem s ním imaginární rozhovor. Viděl jsem před sebou jeho tvář tak jasně jako číslice na palubní desce.

Vy vůbec nic necítíte, je to tak?

Jistě že cítím. Cítím pýchu. Jsem v extázi, když si vybírám další ženu. Prožívám různé úrovně vzrušení, očekávání, zvířecí chtíč. Cítím neuvěřitelnou svobodu, kterou ostatní lidé nikdy nezažijí.

A vinu ne?

Viděl jsem, jak se ušklíbl. Tenhle úšklebek jsem viděl už dřív. Věděl jsem, kdo to je.

Nic mě nedokáže zastavit.

Jaká byla vaše výchova, dávali vám dost lásky, když jste byl chlapec?

Snažili se. I když jsem vlastně ani chlapec nebyl. Nepamatuji se, že bych se někdy choval nebo myslel jako chlapec.

Už jsem zase uvažoval jako ta monstra. Byl jsem drakobijec. Nenáviděl jsem zodpovědnost. Také jsem nenáviděl tu část mé osoby, která se stávala monstrem. V této fázi jsem tomu nemohl nijak zabránit.

Byl jsem před Casanovovým domem v Durhamu. V srdci mi bušila kladiva strachu. Čekal jsem tam čtyři noci.

Bez parťáka. Bez vystřídaní.

Nedělalo mi to potíže. Dokázal jsem být trpělivý jako on. Byl jsem na lovu.

KAPITOLA 115

ZHLUBOKA jsem se nadechl a zadržel dech. Byl tady!

Casanova vycházel z domu. Pozoroval jsem jeho tvář četl z jeho pohybu. Vypadal tak sebejistý.

Detektiv Davey Sikes vyšel ven ke svému autu čtvrtou noc něco po jedenácté. Byl to silný, dobře stavěný muž. Měl na sobě džínsy, tmavou bundu, černé kotníčkové tenisky. Sikes nastoupil do deseti nebo dvanáctileté Toyoty Cressida, kterou měl v garáži.

Ten sedan byl také jeho služební auto, nenápadný dopravní prostředek. „Dokonalé zločiny“. Davey Sikes rozhodně věděl, jak na to. Pracoval na tom případu jako detektiv, a to už po více než dvanáct let. Věděl, že FBI začne vyšetřovat každého místního policistu, který bude do případu zapojený. Měl připravená svá „dokonalá“ alibi. Sikes dokonce změnil i datum únosu, aby dokázal, že tou dobou skutečně nebyl ve městě.

Uvažoval jsem, jestli se Sikes odváží unést další ženu. Byl už mezitím zase na lovu? Jak se teď cítí? Co si myslí právě v tomto okamžiku? přemítal jsem, když jsem se díval, jak černá toyota couvá po příjezdové cestě. Stýská se mu po Rudolphovi? Dokáže ukončit svou hru?

Hrozně moc jsem ho chtěl dostat. Sampson na začátku řekl, že tenhle případ беру příliš osobně. Měl pravdu. Ještě žádný případ jsem takhle osobně nebral, ani zdaleka ne.

Snažil jsem se myslet jako on. Pokusil jsem se dostat do jeho rytmu. Podezíral jsem ho, že už si vybral oběť, i když se ještě neodváží ji uchvátit. Bude to další chytrá krásná univerzitní studentka. Možná teď změnil svou strategii. Pochyboval jsem o tom. Příliš miluje svůj život a tvorbu.

Sledoval jsem lidské monstrum temnými a opuštěnými ulicemi jihovýchodního Durhamu. V hlavě mi bušilo. Neslyšel jsem skoro nic jiného. Dokud se Sikes držel v postranních uličkách, nechal jsem zhasnutá světla. Možná si jenom jel koupit cigarety a pivo.

Myslel jsem si, že, jsem konečně přišel na to, co se stalo v roce 1981, že jsem nejspíš vyřešil vraždu onoho zlatého páru, která šokovala univerzitní komunitu tady a v Chapel Hill. Will Rudolph naplánoval a spáchal ty sexuální vraždy, když byl student. „Miloval“ Roe Tierneyovou, ale ta se zajímala o fotbalovou hvězdu. Detektiv Davey Sikes se setkal s Casanovou, když ho vyslýchal.

V některé fázi si začali vyměňovat svá temná zakázaná tajemství týkající se úchvatných studentek medicíny. Dozvídali se jeden o druhém. *Vcíťovali* se. Oba zoufale toužili se o svá tajemství s někým podělit. Najednou měli jeden druhého. *Syndrom dvojčat*.

Teď jsem zabil jeho jediného přítele. Chce mě za to Davey Sikes zabít? Ví, že po něm jdu? Co si zrovna teď myslí? Nechtěl jsem ho

jenom dopadnout, chtěl jsem ho připravit o jeho myšlenky.

Casanova zahrnul na dálnici 40 a zamířil na jih. Podle bílo zelených ukazatelů jel směrem na Garner a McCullers. Jel něco přes padesát. Na dálnici byl celkem hustý provoz a já ho mohl bezpečně sledovat ve skupině asi pěti dalších aut. Zatím to šlo dobře. Detektiv proti detektivovi.

Byl jsem rozhodnutý ho za všech okolností dnes večer zatknout. Nikdy dříve jsem nic podobného neudělal. Tentokrát to bylo osobní.

KAPITOLA 116

ASI DVA kilometry po odbočení na silnici 41 vyjel náhle ze skryté příjezdové cesty červený Ford pikap a dostal se mezi mě a Sikesa. Poskytl mi tak na pár kilometrů aspoň nějaké krytí.

Několik kilometrů před McCullers sjela cressida z hlavní silnice. Sikes zaparkoval na přeplněném parkovišti před barem Sportovní stránka. Jenom další auto, kterého si nikdo nevšimne.

To bylo něco, co mu nakonec uškodilo. Proto byl na mém seznamu podezřelých chvíli i Kyle Craig. Zdálo se, že Casanova zná každý pohyb, který policie udělá, ještě předtím, než se tak stalo. Nejspíš unesl několik žen, když byl ve službě. *Detektiv Davey Sikes! Zaujal při přestřelce v Chapel Hill profesionální střelecký poklek.* Věděl jsem samozřejmě, že je to policista.

Když jsem procházel novinové články o zavraždění onoho zlatého páru, všiml jsem si jeho jména. Sikes byl jako mladý policista v původním vyšetřovacím týmu. Vyslýchal tenkrát studenta Willa Rudolpha, ale nikdy se o tom nikomu z nás nezmínil, nikdy se nepochlubil, že se sešel s Willem Rudolphem už v roce 1981.

Minul jsem Sportovní stránky a v další zatáčce zastavil. Vystoupil jsem z auta a spěchal zpátky k baru. Byl jsem tam včas, abych zahlédl

Sikese přecházet dálnici.

Casanova krácel po druhé straně silnice s rukama v kapsách u kalhot. Vypadal, jako by do toho maloměstského prostředí patřil. *Má v jedné z těch kapes omračující pistoli? Cítí to povědomé šmrání? Vzrušení, které potřebuje?*

Sledoval jsem Sikese do borového hájku, kde se začal pohybovat rychleji. Na velkého muže byl rychlý. Mohlo se stát, že se mi ztratí. Život někoho z okolí je v sázce. Dalšího Mazlíčka Crossové. Další Kate McTiernanové. Vybavila se mi Katina slova: *Prožeň mu srdcem kůl, Alexi.*

Vytáhl jsem svůj devítimilimetrový Glock z podpažního pouzdra. Lehký. Výkonný. Poloautomatický. Dvanáct smrtících kulek. Měl jsem tak zaťaté zuby, že mě bolely. Odjistil jsem. Byl jsem připravený Daveyho Sikese zlikvidovat.

Cestou kupředu se kolem mě míhaly zlověstné obrysy borových větví. Vpředu osvětloval měsíc domek ve tvaru A. Rozběhl jsem se po koberci z borového jehličí. Nevydal jsem žádný zvuk. Dostal jsem se do jeho tempa a rytmu.

Viděl jsem, jak se Casanova čím dál rychleji přibližuje k domku. Znal cestu. *Už tady někdy byl, že ano? Byl tady, aby prozkoumal okolí a prostudoval si svou další oběť.*

Rozběhl jsem se k domu. Pak mi náhle ve vteřině zmizel. Možná vklouzl dovnitř.

V domě se něco zablesklo. Srdce jsem měl až v krku. Prst na spoušti poloautomatu.

Prožeň mu srdcem kůl, Alexi.

KAPITOLA 117

ZLIKVIDUJ SIKESE.

Když jsem běžel k zastíněné zadní verandě, bojoval jsem se svými emocemi a snažil se najít ztracenou rovnováhu. Náhle jsem zevnitř zaslechl chrchlavé hučení klimatizace. Všiml jsem si odlupující se samolepky na dveřích. *Žiju pro koláčky od skautek.*

Našel si tady další favoritku a teď si pro ni jde, že? Ta bestie nedokáže přestat.

„Ahoj, Crossi. A teď polož pistoli na zem. Pěkně pomalu, kámo,“ poručil hluboký hlas v temnotě za mnou.

Na okamžik jsem zavřel oči. Sklonil jsem pistoli a pak ji upustil do trávy a borového jehličí. Cítil jsem se jako malý kluk po výprasku.

„Teď se otoč, ty parchante. Ty slídivěj hajzle.“

Otočil jsem se a pohlédl Casanovovi do tváře. Konečně jsem ho měl na dosah. Mířil mi na hrudník poloautomatickým Browningem.

Už žádné další přemýšlení, zbývá ti jenom instinkt, řekl jsem si. Pokrčil jsem levou nohu, jako bych špatně došlápl. Pak jsem praštil Sikesu ze strany do hlavy. Byl to tvrdý drtivý úder.

Sikes klesl na jedno koleno, ale rychle vstal. Popadl jsem ho za bundu a mrštil jím na zeď domu. V jeho ruce zapraštělo a pistole mu vypadla. Měl jsem pevnou půdu pod nohama a šel po něm znovu. Cítil jsem se v tu chvíli jako ve starých časech pouličních rvaček. Chtěl jsem to. Mé tělo toužilo po fyzickém kontaktu a uvolnění.

„Tak dělej, čuráku,“ provokoval mě. Taky to chtěl.

„Jen se neboj,“ odpověděl jsem mu. „Už jdu.“

V domě se znovu zablesklo. „Kdo je tam?“ Ženské zakašlání mě zastihlo zcela nepřipraveného. „*Kdo je tam, prosím?*“

Vyrazil po mně pravým hákem. Slušná rychlost a muška. Byl dobrý rváč, nejen milenec. Vzpomněl jsem si, že Kate říkala, že je hrozně silný. Neměl jsem v plánu zůstat v jeho zabijáckém sevření dlouho.

Udeřil mě do horní části paže a já ji najednou necítil. Měl sílu, dobře. Drž se od jeho síly dál, varoval jsem se. Ale dej mu co proto.

Vypálil jsem mu zvedák na podbřišek. Myslím, že jsem ho trefil pod

pás. Zachroptěl a zapotácel se, jako by měl dost. Byl to jenom trik, slizký úskok z jeho strany.

Udeřil mě pěstí z boku do hlavy. Rána seděla. Odfřkl jsem si a zapéroval v kolenou, abych mu ukázal, že mi neublížil. Tak se bojuje na ulicích D. C. *Tak pojd', bělouši. Pojd' ke mně, prasáku.* Tolik jsem tohle potřeboval.

Znovu jsem mu zabořil pěst pod pás. Zabij tělo a hlava zemře. Chtěl jsem mu rozmlátit i hlavu. Dal jsem mu jednu dobře mířenou do nosu. Zatím můj největší výkon. Na ten úder by mohl být pyšný i Sampson. Já byl.

„Ta je za Sampsona,“ procedil jsem mezi zuby. „Mám ti to předat. Z ruky do huby.“

Udeřil jsem ho silně do krku a začal se dusit. Pracoval jsem nohama jako boxer. Nevypadal jsem zrovna jako Muhammad Ali, ale když jsem byl v nouzi, uměl jsem se takto prát.

„Tahle je za Kate.“ Praštil jsem Sikese znovu do nosu, přímo do špičky. Pak k levému oku a další zprava. Obličej mu hezky otekl. *Prožeň mu srdcem kůl, Alexi.*

Byl silný, v dobré formě a stále ještě nebezpečný. Znovu po mně vyrazil. Choval se jako rozzuřený býk na koridě. Ukročil jsem do strany a on udeřil do zdi domku, jako by ho chtěl zbourat. Domek se otřásl.

Udeřil jsem Sikese tvrdě z boku do hlavy. Vzal druhou o hliníkové obložení domku, až v něm udělal důlek. Motal se a dýchal přerývaně. Náhle v dálce zaječely sirény. Žena uvnitř musela zavolat policii. Copak já nebyl od policie?

Někdo mě praštil zezadu a pořádně tvrdě. „*Proboha, ne,*“ zasténal jsem a pokusil se setřást bolest.

To není možné! Tohle nemůže být pravda!

Kdo mě to praštil? Proč? Nechápal jsem to, nedokázal jsem si to tak rychle srovnat v hlavě.

Byl jsem otřesený, ale přesto jsem se otočil.

Uviděl jsem blondýnu s trvalou, oblečenou v příliš velkém tričku. V ruce držela velkou lopatu, kterou mě právě málem přerazila vejpůl.

„Nech mýho přítele!“ zaječela na mě. Obličej a krk měla rudé vzteky. „Jdi vod něj, nebo tě praštím znova. Jdi vod mýho Daveyho!“

*Mýho Daveyho?... probůh! Zatočila se mi hlava, ale pochopil jsem. Aspoň jsem si myslel, že to chápu. Davey Sikes se vydal na návštěvu své přítelkyně. *Není na lovu. Není tady aby někoho zabil. Je to přítel téhle ženy, která tak dobře zachází s lopatou.**

Asi jsem to prohrál, pomyslel jsem si, když jsem couval od Sikesa. Asi jsem to projel na celé čáře a nepomůže mi ani svěcená voda. Nebo jsem možná jako všichni detektivové, které znám – přepracovaný a omylný. Udělal jsem chybu. Mýlil jsem se v Daveym Sikesovi – jenom jsem nechápal, jak se to mohlo stát.

Během hodiny přijel do domu v McCullers Kyle Craig. Byl klidný jako vždycky a nijak mi nedal najevo, že jsem selhal. „Detektiv Sikes má poměr se ženou z tohoto domu už přes rok. Věděli jsme o tom. Detektiv Sikes není podezřelý. Není to Casanova. Vrať se domů, Alexi. Prostě se vrať domů, Tady už jsi skončil.

KAPITOLA 118

NEJEL JSEM DOMŮ. Jel jsem do Dukeova zdravotnického centra navštívit Kate. Nevypadala dobře, byla bledá a přepadlá, vyhublá. Byla na tom ale mnohem, mnohem lépe. Probrala se z kómatu.

„Hele kdo se to probudil,“ prohodil jsem mezi dveřmi jejího pokoje.

„Tys dostal jednoho z těch parchantů, Alexi,“ zašeptala Kate, když mě viděla. Slabě se usmívala a mluvila tichým nejistým hlasem. Byla to Kate, ale ne docela.

„Vidělas to ve svých snech?“ zeptal jsem se jí.

„Jo.“ Znovu se usmála a byl to ten její sladký úsměv. Mluvila tak pomalu. „Vlastně je to tak.“

„Přinesl jsem ti malý dárek,“ řekl jsem. Podal jsem jí medvídka obléčeného jako lékaře. Kate si ho vzala a nepřestala se usmívat. Se svým magickým úsměvem vypadala skoro jako stará Kate.

Sklonil jsem k ní hlavu a políbil ji na opuchlé čelo, jako by to byla ta nejkrásnější květina na zemi. Přeletěly mezi námi podivné jiskry, zatím možná ty nejsilnější.

„Chybělas mi víc, než dokážu vyjádřit,“ pošeptal jsem jí něžně do vlasů.

„Zkus to,“ zašeptala v odpověď. Pak se znovu usmála. Možná pomalu mluvila, ale myslela stejně rychle jako dřív.

Za deset dní se už Kate pohybovala pomocí neohrabaného čtyřnohého chodítka. Stěžovala si, že ten „mechanický výmysl“ nenávidí a že se ho do týdne zbaví. Ve skutečnosti jí to trvalo čtyři týdny, ale i to bylo považováno za zázrak.

Na levé straně čela měla jizvu ve tvaru půlměsíce. Zatím odmítala nechat si ji odstranit plastickou operací. Myslela si, že jí jizva dodává na osobitosti.

Svým způsobem to byla pravda. Tohle byla nefalšovaná Kate Mc-Tiernanová. „Je to část mého životního příběhu, tak tam zůstane,“ prohlásila. Její řeč už se přiblížila k normálu a každý týden byla zřetelnější.

Většinu července jsem strávil s rodinou ve Washingtonu. Dvakrát jsem se vypravil do Durhamu navštívit Kate, ale to bylo všechno. Kterému otci se poštěstí být měsíc celé dny s dětmi a pozorovat, jak rostou? Damon a Jannie chodili to léto hrát basketbal. Pořád byli závislí na hudbě, kině, vyrábění hluku a čokoládových čipsech. První týden spali oba se mnou na zemi – zatímco já se zotavoval a snažil se zapomenout na dobu strávenou v pekle.

Měl jsem strach, že po mně Casanova půjde za to, že jsem zabil jeho nejlepšího přítele, ale zatím po něm nebylo ani stopy. Žádné další ženy v Severní Karolíně nezmizely. Bylo už naprosto jisté, že to nebyl Davey Sikes. Bylo prošetřováno několik místních policistů, včetně jeho parťáka Nicka Ruskina a náčelníka Hatfielda. Každý z nich měl alibi. Kdo tedy byl Casanova? Zmizí ze světa podobně jako jeho podzemní dům? Unikne trestu za všechny ty hrozné vraždy? Dokáže jen tak přestat zabíjet?

Moje babička mě stále zahrnovala spoustou psychologických a podobně užitečných rad. Většina se týkala mého milostného života a toho, že bych měl začít žít normálním životem. Chtěla, abych si zařídil

soukromou praxi a dělal cokoliv kromě práce policajta.

„Děti *potřebujou* babičku a matku.“ řekla mi Nana jednou ráno od sporáku, kde připravovala snídani.

„Takže bych měl jít hledat matku pro Damona a Jannie? Tak to myslíš?“

„Přesně tak, Alexi, a možná bys to měl udělat, než ztratíš svůj chlapecký šarm.“

„Jdu na to,“ prohlásil jsem. „Ještě tohle léto někde nějakou ženu a matku vyštrachám.“

Nana mě pleskla vařečkou. „Nedělej si ze mně pořád legraci,“ řekla. *Vždycky* musela mít poslední slovo.

Ke konci července zazvonil okolo jedné v noci telefon. Nana a děti už spaly. Hrál jsem na piano jazz sobě pro zábavu a budil pár fetišáku na Páté ulici hudbou Milese Davise a Dava Brubecka.

Volal mi Kyle Craig. Když jsem slyšel jeho tichý hlas, povzdechl jsem si.

Očekával jsem špatné zprávy, ale to, co mi řekl, jsem opravdu nečekal.

„Co se sakra děje, Kyle?“ zeptal jsem se ho hned a pokusil se obrátit jeho nečekaný telefonát v žert. „Povídal jsem ti, abys mi už nikdy nevolal.“

„Tohle jsem ti zavolat musel. Musíš to vědět,“ syčel jeho hlas ze sluchátka. „Teď mě dobře poslouchej.“

Mluvil jsem s Kylem skoro půl hodiny. Pak jsem se vrátil na verandu. Dlouho jsem tam seděl a přemýšlel o tom, co bych měl teď udělat. Nemohl jsem dělat vůbec nic. „Tohle snad nikdy neskončí,“ zašeptal jsem do čtyř zdí.

Šel jsem si vzít pistoli. Hrozně nerad jsem ji nosil v domě. Zkontroloval jsem všechny dveře a okna v domě. Nakonec jsem šel do postele.

Znovu a znovu jsem si ve tmě přehrával Kylova důvěryhodná slova. Viděl jsem před sebou tvář člověka, kterého jsem si už nikdy nepřál potkat. Vzpomínal jsem si úplně na *všechno*.

„Gary Soneji utekl z vězení, Alexi. Nechal tam zprávu. Píše tam, že k tobě někdy brzy přijde na návštěvu.“

Tohle snad nikdy neskončí.

Ležel jsem v posteli a přemýšlel o faktu, že mě Gary Soneji pořád ještě chce zabít. Jednou mi to řekl sám. Ve vězení měl dost času, aby se posedle obíral tím, jak, kdy a kde to udělá.

Konečně se mi podařilo usnout. Bylo skoro ráno. Začínal další den. *Tohle snad opravdu nikdy neskončí.*

KAPITOLA 119

MUSEL JSEM vyřešit ještě dvě záhady, nebo se o to aspoň pokusit. Byla tady záhada Casanovy, jeho skutečné identity. A pak tu bylo tajemství mého vztahu s Kate.

Kate a já jsme navštívili koncem srpna na šest dní Outer Banks v Severní Karolíně. Bydleli jsme poblíž malebného turistického střediska Nags Head.

Katino nemotorné kovové chodítko zmizelo, ale dále chodila se staromódní hůlkou s knoflíkem ze dřeva ořešáku. Cvičila s ní na pláži karate. Točila a švihala s ní s neuvěřitelnou zručností.

Když jsem se díval na Kate, zdálo se mi, že přímo září. Byla znovu ve formě. Její obličej kromě jizvy vypadal skoro jako dřív. „To ta moje tvrdohlavost,“ svěřila mi. „Až o ni při jdu, budu mrtvá.“

Byla to v mnoha směrech idylická doba. Kate a já jsme cítili, že si dovolenou víc než zasloužíme.

Snídali jsme každé ráno společně na verandě z dlouhých šedivých fošen, ze které byl výhled na třpytivý Atlantik. (Když byla řada na mně, vařil jsem snídani, Kate chodila ve svých dnech na trh v Nags Head, kde kupovala domácí housky a koblihy.) Chodili jsme na předlouhé procházky po pobřeží. Chytali ryby a opékali je přímo na pláži. Někdy jsme jenom sledovali lesklé hlídkové čluny. Udělali jsme si jednodenní výlet, abychom se podívali na blázny, kteří létali na ro-

galech z vysokých dun ve státním parku Jockey's Ridge.

Čekali jsme na Casanovu. Toužili jsme, aby po nás šel. Zatím neměl zájem, nebo to tak aspoň vypadalo.

Myslel jsem na knihu a film *Pán přílivu*. Kate a já jsme byli trochu jako Tom Wingo a Susan Lowenstein.

Jednoho rána jsme se brouzdali čistou, tmavě modrou vodou před naším domem. Většina obyvatel pláže ještě spala. Vlny brázdil osamělý hnědý pelikán.

Drželi jsme se za ruce nad nízkými vlnami. Všechno bylo dokonalé jako na pohlednici. Tak proč jsem měl pocit, jako bych měl místo srdce zející díru? Proč jsem byl pořád posedlý Casanovou?

„Myslíš na něco ošklivého, že?“ strčila do mě Kate bokem. „Jseš na prázdninách. Měl bys mít jenom prázdninové myšlenky.“

„Vlastně jsem myslel na něco moc hezkého, ale začal jsem se z toho cítit špatně,“ přiznal jsem jí.

„To už se mi taky stalo,“ řekla. Objala mě, aby mě ujistila, že jsme v tom spolu, ať je to cokoliv.

„Pojď se proběhnout. Závod po pláži Coquina,“ zvolala. „Připrav se na porážku.“

Rozběhli jsme se. Kate ani trochu nekulhala. Byla silná – ve všech směrech. Oba jsme byli silní. Nakonec jsme se zhroutili do stříbrno-modrého příboje. Nechtěl jsem Kate ztratit. Nechtěl jsem, aby to skončilo. Nevěděl jsem, co mám pro to udělat.

Jednoho teplého sobotního večera jsme leželi s Kate na pláži na staré indiánské pokrývce. Při jednom sezení jsme probrali asi padesát témat. V žaludcích nás hřála pečená karolínská kachna s borůvkovou omáčkou, kterou jsme uvařili společně. Kate měla na sobě mikinu s nápisem. *Věř mi, jsem doktor*.

„Ani já nechci, aby to skončilo,“ povzdechla si Kate. Pak dodala. „Alexi, promluvme si o všech důvodech, proč to skončit musí.“

Potřásl jsem hlavou a usmál se nad její charakteristickou přímostí. „Tohle nikdy doopravdy neskončí. Společně strávený čas nám zůstane navždy. Je to jeden ze zvláštních darů, které občas v životě najdeme.“

Kate mě popadla oběma rukama za paží. Vpíjela se do mě svýma hnědýma očima. „Proč to tedy musí skončit tady?“

Oba jsme znali některé z důvodů, i když ne všechny.

„Jsme si až *moc* podobní. Jsme oba posedle analytičtí. Jsme tak logičtí, že známe každý půl tuctu důvodů, proč by to nefungovalo. Jsme tvrdohlaví a máme silnou vůli. Nakonec by došlo ke srážce,“ řekl jsem napůl škádlivě.

„To zní, jako bys mi četl myšlenky,“ reagovala Kate.

Oba jsme věděli, že mám pravdu. Smutnou pravdu? Existuje něco takového? Myslím, že ano.

„Mohlo by dojít ke konfliktu,“ připustila Kate. „A pak už bychom nemohli zůstat ani přátelé. Nedokážu si představit, že bych tě ztratila jako přítele. Takovou ztrátu nemohu rozhodně riskovat.“

„Máme oba moc velkou sílu. Nakonec bychom jeden druhého zabili, děvče,“ pokračoval jsem. Snažil jsem se celou věc zlehčit.

Stiskla mě trochu silněji. „Nedělej si z toho legraci. Nesnaž se mě rozesmát, Alexi. Chci, aby tohle byla naše smutná chvíle. Je to tak smutné, že se možná rozpláču. Vidíš, už je to tady.“

„Je to smutné,“ souhlasil jsem. „Je to ta nejsmutnější věc na světě.“

Leželi jsme a objímali se na potrhané plážové dece až do rána. Spali, jsme pod hvězdami a poslouchali monotónní hukot Atlantiku. Tu noc bylo všechno v Outer Banks poznamenáno dotekem věčnosti. Tedy skoro všechno.

Kate se jednou na chvíli probudila a otočila se ke mně. „Alexi, půjde po nás znovu? Půjde, vid’?“

Nevěděl jsem to jistě, ale museli jsme s tím počítat.

KAPITOLA 120

BYL STÁLE posedlý Kate McTiernanovou, jenom se změnila podstata jeho posedlosti. Ona a Alex Cross se spikli, aby zničili jeho jedinečný výtvar, jeho vzácné a velice soukromé umělecké dílo, jeho dřívější život. Skoro všechno, co kdy miloval, bylo teď pryč nebo v roz-

kladu. Přišel čas se vrátit. Čas dát jim jednou provždy co proto. Čas ukázat svou pravou tvář.

Casanova si uvědomoval, že mu nejvíce ze všeho chybí jeho „nejlepší přítel“. Byl to důkaz, že je normální. Dokázal milovat. V šoku sledoval, jak Alex Cross zastřelil Willa Rudolpha na ulici v Chapel Hill. Rudolph měl cenu deseti Alexů Crossů a teď byl mrtvý.

Rudolph byl vzácný génius. Byl Jekyll a Hyde, ale jenom Casanova dokázal ocenit jeho kvality. Vzpomínal na jejich společná léta a těch vzpomínek se už nikdy nezbaví. Oba chápali, že zakázané ovoce chutná nejlépe. To byla myšlenka, která stála za jejich lovy, za jejich sbírkou chytrých, krásných talentovaných žen a nakonec za dlouhou sérií vražd. Neuvěřitelné, *nesrovnatelné* vzrušení, které skýtá porušování posvátných tabu společnosti, prožívání složitých fantazií, bylo naprosto neodolatelné.

To v sobě obsahovaly jejich lovy: vybírání, pozorování, únosy a *vlastnění* krásných žen.

Ale Rudolph byl pryč. Casanova věděl, že není jen osamělý; náhle se bol být sám. Cítil se jako rozřátý ve dví. Musel znovu získat kontrolu. A na tom právě pracoval.

Musel Alexi Crossovi uznat určité zásluhy. Cross se k němu dostal velmi blízko. Přemýšlel, jestli Cross ví jak blízko. Alex Cross byl posedlý. Tím získal náskok před ostatními pronásledovateli. Nikdy se nevzdá, ne, dokud nebude mrtvý.

Cross na něj tady v Nags Head nastražil hezkou pastičku, že? Jistěže nastražil. Crossovi bylo jasné, že po něm a Kate McTiernanové půjde, tak proč by k tomu nemělo dojít za kontrolovaných okolností? Vlastně proč ne?

Když přijel do Outer Banks, byl skoro úplněk. Casanova rozeznal ve vysoké, vlnící se trávě před sebou dva muže. Byli to agenti FBI, přidělení Crossovi a doktorce Kate jako ochranka. Prvotřídní strážci.

Zablíkal baterkou, aby ho ti dva viděli přicházet. Ano, dokázal zapadnout kamkoliv. Patřilo to k jeho genialitě, byla to součást jeho umění.

Když se přiblížil na doslech, zavolal na agenty. „Klid, to jsem jenom já.“

Zvedl baterku a posvítíl si na obličej. Ukázal jim, kdo je.

KAPITOLA 121

TO RÁNO byla řada se snídání na mně a demokraticky jsem se rozhodl pro Kátiny oblíbené housky jako doplněk k mému sýru Monterey Jack a omeletě s cibulí.

Rozhodl jsem se, že do malé, předražené pekárny v Nags Head poběžím. Jogging mi někdy pomáhá jasně myslet. Běžel jsem po pěšině, která se klikatila mezi vlnící se travou, sahající mi do pasu. Pěšina mě měla dovést na silnici do městečka. Byl krásný den pozdního léta. Cítil jsem, jak mi běh pomáhá se uvolnit. Má ochranka byla schovaná a nikde jsem ji neviděl.

Vedle pěšiny ležel blondatý muž v modré bundě a khaki kalhotách. Vypadal, jako by měl zlomený krk. Nebyl mrtvý dlouho. Když jsem mu jemně kontroloval puls, bylo jeho tělo ještě teplé.

Mrtvý muž byl od FBI. Byl to profesionál a nemělo být snadné ho zabít. Jeho úkolem bylo dávat pozor na mě a Kate a pomáhat chytit do pastí Casanovu. Byl to plán Kyla Craiga, ale já a Kate jsme s ním souhlasili.

„To ne, proklatě,“ zasténal jsem. Vytáhl jsem zbraň a rozběhl se zpátky do domu a ke Kate. Byla v hrozném nebezpečí. Byli jsme v něm oba.

Pokusil jsem se zcela soustředit a myslet jako Casanova, přijít na to, jaký bude jeho další krok, co je vůbec schopný podniknout. Obráný okruh okolo našeho domu byl jasně porušený.

Jak tohle dokáže? *Kdo to sakra je?* S kým to musím pořád bojovat?

Druhé tělo jsem nečekal a málem jsem přes něj upadl. Agent měl na sobě také modrou bundu. Ležel na zádech a rudé vlasy měl pečlivě učesané. Nebyly tam žádné známky souboje. Jeho mrtvé hnědé oči hleděly na kroužící racky a zářící slunce. Další mrtvý člen ochranky FBI.

V panice jsem letěl vysokou trávou k domu na pláži. Přišel čas odplaty. Musí to udělat správně, že? Musí to udělat „dokonale“. Nebo se jenom potřebuje nutně pomstít za Rudolpha.

S pistolí napřed jsem opatrně vstoupil předními dveřmi do domu. V

obývacím pokoji se nic nepohnulo. Jediný zvuk vydávala starobylá lednice hučící .v kuchyni jako rozzuřené vosí hnízdo.

„Kate!“ zařval jsem ze všech sil. „Je tady! Kate! Kate! Je tady! Casanova je tady!“

Proběhl jsem obývacím pokojem do ložnice v prvním patře a rozrazil dveře.

Nebyla tam.

Kate nebyla tam, kde jsem ji před několika minutami opustil.

Znovu jsem skočil do chodby. Náhle se otevřely dveře šatníku. Vyrazila z nich ruka a popadla mě.

Trhl jsem sebou doprava.

Byla to Kate. Ve tváři měla odhodlání a nenávist. Strach jsem v jejích očích nenašel. Přiložila si ke rtům ukazováček. „Pššt,“ zašeptala. „Jsem v pořádku, Alexi.“

„Já taky. Zatím.“

Po špičkách jsme zamířili ke kuchyni, kde byl telefon. Musel jsem se spojit s policií z Cape Hatteras. Ti dají vědět Kylovi a FBI.

V úzké chodbě vládla tma, a když jsem zahlédl záblesk kovu, bylo už pozdě. Do levé strany hrudníku mě jako šíp zasáhla ostrá bolest.

Byl to zásah do srdce. Perfektní trefa. Zasáhl mě omračující pistolí Tensor.

Tělem mi prolétl silný elektrický výboj. Srdce mi vypadlo z rytmu. Cítil jsem pach vlastního spáleného masa.

Nevím, jak jsem to udělal, ale vrhl jsem se na něj. To je problém omračujících pistolí, i toho drahého Tensoru s osmi tisíci volty. Ne vždycky dokáží poslat k zemi velkého chlapa. Zvláště když je rozzuřený a bojuje o život.

Nezbývalo mi dost sil. Na Casanovu nestačily. Zabiják ukročil do strany a tvrdě mě udeřil do krku. Druhý úder mě srazil na kolena.

Tentokrát neměl masku.

Podíval jsem se na něj. Měl teď krátký plnovous jako Harrison Ford ve filmu Uprchlík. Hnědé vlasy měl ulíznuté dozadu, byly delší a nebyly svázané. Trochu se zanedbával. Truchlil za svého nejlepšího přítele?

Žádná maska. Chce, abych viděl, kdo je. Jeho hra byla přece zničena.

Konečně jsem měl před sebou Casanovu.

S Daveym Sikesem jsem byl blízko. Věděl jsem, že to musí být někdo spojený s durhamskou policií. Cítil jsem, že to je někdo, kdo měl co do činění s případem vraždy onoho zlatého páru. Zničil ale všechny stopy. Měl alibi, která *vylučovala, že by mohl být vrah*.

Měl všechno tak krásně promyšlené. Byl génius – proto mu to tak dlouho procházelo.

Díval jsem se do bezcitné tváře detektiva Nicka Ruskina. Ruskin je Casanova. Ruskin je ta hnusná bestie. Ruskin! Ruskin! Ruskin!

„Můžu si dělat, co chci! *Nezapomínej na to, Crossi,*“ řekl mi Ruskin. Byl ve svém díle tak dokonalý. Zapadl do svého prostředí, vytvořil si jako detektiv tu nejlepší možnou fasádu. Místní hvězda, místní hrdina. Mimo podezření.

Ležel jsem bezvládně po zásahu Tensorem. Casanova pokročil ke Kate. „Chybělas mi, Kate. Taky jsem ti chyběl?“

Vesele se zasmál. V jeho očích bylo šílenství. Konečně překročil hranici. Bylo to proto, že jeho „dvojče“ zemřelo? Co chce teď udělat?

„Tak co, chyběl jsem ti?“ opakoval a blížil se k ní s Tensorem v ruce.

Kate neodpověděla. Místo toho na něj zaútočila. Na tenhle okamžik se už dlouho těšila.

Výbušný kop do jeho pravého ramene vyrazil Nicku Ruskinovi zbraň z ruky. Kop byl nádherný, skvěle mířený. *Zasáhni ho ještě jednou a rychle uteč*, chtělo se mi zakřičet na Kate.

Nemohl jsem ještě promluvit. Snažil jsem se, ale nevydal jsem ani hlásku. Jediné, co jsem dokázal, bylo zvednout se na jeden loket.

Kate *létala* vzduchem stejně, jako když trénovala na pláži. Casanova byl velký a silný muž, ale Katina síla vycházející ze zuřivosti se té jeho vyrovnala. *Až přijde, vyřídím si to s ním*, prohlásila kdysi.

Byla dokonalý bojovník. Ještě lepší, než jsem čekal.

Další úder jsem neviděl. Jeho tělo mi bránilo ve výhledu. Viděl jsem, jak se Ruskinova hlava ostře naklonila ke straně a jeho dlouhé vlasy se rozlétly do všech stran. Zapotácel se. Zasáhla ho tvrdě.

Kate se otočila kolem své osy a udeřila znovu. Bleskový úder zasáhl jeho levou tvář. Chtělo se mi zajásat. Úder ho ale nezastavil. Ruskin byl neúnavný, ale ona také.

Vyrazil po ní a Kate ho zasáhla znovu. Jeho levá tvář se skoro rozlétla.

Pěstí mu roztříštila nos. Šel k zemi. Hlasitě sténal. Byl poražený, už nevstane. Kate zvítězila.

Srdce se mi málem zastavilo leknutím. Viděl jsem, jak Ruskin sahá do podpažního pouzdra. Nehodlal prohrát se ženou ani s kýmkoliv jiným.

V jeho ruce se objevila zbraň jako při kouzelnickém triku. Byl to poloautomat. Smith & Wesson. *Změnil svá pravidla boje.*

„Ne!“ vykřikla Kate.

„Hej, ty debile,“ promluvil jsem chraptivým šepotem. I já jsem změnil pravidla.

Casanova se otočil. Namířil poloautomat mým směrem. Držel jsem Glock oběma rukama. Ruce se mi trochu třáslly, ale dokázal jsem se posadit. Vyprázdnil jsem do něj skoro celý zásobník. *Prožeň mu srdcem kůl.* Přesně to jsem udělal.

Casanova odlétl dozadu a narazil na zeď. Nohy se mu podlomily. Tělo mu přestávalo sloužit. Tvářil se šokovaně. Uvědomil si, že je jenom člověk.

Oči se mu obrátily v sloup. Byla vidět pouze bělma, Nohy sebou dvakrát trhly a zastavily se. Casanova zemřel skoro okamžitě na podlaze domku na pláži.

Nejistě jsem se postavil na nohy. Všiml jsem si, že jsem zalitý ledovým potem. Pekelně nepříjemné. Dopotácel jsem se ke Kate a dlouho jsme se drželi v obětí. Oba jsme se třáslí strachy, ale také radostí. Vyhráli jsme. Porazili jsme konečně Casanovu.

„Tak jsem ho nenáviděla,“ zašeptala Kate. „Nikdy jsem vlastně nevěděla, co to slovo znamená.“

Zavolal jsem policii v Cape Hatteras. Pak jsem zavolal FBI a svým dětem a babičce do Washingtonu. Bylo to konečně za námi.

KAPITOLA 122

SEDĚL JSEM na prosluněné verandě svého milovaného domu ve Washingtonu. Popíjel jsem studené pivo s kamarádem Sampsonem.

Byl podzim a ve vzduchu už bylo cítit sychravou předzvěst zimy. Naši milovaní a nenávidění Redskins byli už na fotbalovém tréninkovém táboře; tým Orioles skončil zase na dolním konci žebříčku. „*A tak dále*,“ jak jednou napsal Kurt Vonnegut, když jsem byl na střední škole a měl čas a náladu na čtení.

Díval jsem se na své děti v obývacím pokoji. Seděli na gauči a pomilonté se dívali na *Krásku a zvíře*. Nevadilo mi to. Je to dobrý a silný příběh, který nemůže začít nudit. Zítra to bude znovu *Aladin*, můj osobní oblíbenec.

„Včera říkali v televizi, že se policie v D. C. rozrůstá třikrát tak rychle, než je celostátní průměr,“ svěřil mi důvěrně Sampson.

„Jo, ale máme taky dvacetkrát tolik zločinnosti. Nejsme pro nic za nic hlavní město Ameriky,“ odpověděl jsem. „Jak prohlásil jeden z našich minulých starostů. ‚Nepočítáme-li vraždy, patří Washington k městům s nejmenší zločinností v naší zemi.‘“

Zasmáli jsme se. Život se konečně vracel k normálu.

„Jseš v pořádku?“ zeptal se mě Sampson za chvíli. Nezeptal se mě na to od chvíle, kdy jsem se vrátil z Outer Banks, ze svých „letních prázdnin“, jak jsem tomu říkal.

„Jsem v pohodě. Jsem chlapák, stejný tvrděák detektiv jako ty.“

„Jseš prolhanej parchant, Alexi. Prášší se ti od pusy.“

„To taky. O tom nepochybuj,“ připustil jsem.

„Ptal jsem se úplně vážně, sakrá,“ řekl. Naštvaně se na mě podíval přes sluneční brýle. „Chybí ti, člověče?“

„Jasně že mi chybí. Hrozně moc. Nepamatuju se, že bych někdy měl podobnou ženu jako kamaráda. A ty?“

„Ne. Nikoho podobného. Je ti jasný, že jste oba kapku *divný*?“ Nevěděl, co si má o mně myslet. Ani já ne.

„Chce si zařídit praxi tam, kde vyrůstala. Slíbila to své rodině. To jsou její plány do budoucna. Já musím být teď tady a dávat na tebe

pozor. To je můj plán. Na tom jsme se shodli v Nags Head. Je to tak správně.“

„Hm, hm.“

„Je to tak správně, John. Shodli jsme se na tom oba.“

Sampson zamyšleně srkal pivo, jak to chlapáci často dělají. Houpal se na židli a podezíravě se na mě díval přes hrdlo láhve. „Dával na mě pozor“, jak tvrdil.

Později toho večera jsem seděl na verandě sám.

Hrál jsem na piano a myslel s pocitem ztráty na Kate. Většina z nás se s tím dokáže vyrovnat. Jsme v tom čím dál tím lepší.

Kate mi v Nags Head vyprávěla zajímavý příběh. Byla výborná vypravěčka.

Když jí bylo dvacet, dozvěděla se, že její otec pracuje za barem v jistém pajzlu na kentucké hranici a jednoho večera se tam vypravila. Řekla mi, že před tím otce šestnáct let neviděla. Seděla v ošumělém páchnoucím baru a skoro půl hodiny ho pozorovala. To, co viděla, se jí vůbec nelíbilo. Nakonec odešla, aniž by s ním promluvila.

Byla tak silná a tvrdá, v tom dobrém slova smyslu. Tak překonala všechna ta úmrtí ve své rodině. Nejspíš proto byla jediná, které se podařilo uniknout z Casanovova domu.

Vzpomněl jsem si, co mi řekla – *jenom na jednu noc*, Alexi. Noc, na kterou ani jeden z nás nikdy nezapomeneme. Když jsem se díval z okna verandy do tmy, nemohl jsem se zbavit strašidelného pocitu, že mě někdo pozoruje. Vyřešil jsem ten problém po svém. Přestal jsem se dívat z okna.

Věděl jsem ale, že tam jsou.

Vědí, kde žiji.

Šel jsem spát. Jakmile jsem ale usnul, probudilo mě bušení na dveře. Hlasité a neodbytné. Problémy.

Popadl jsem pistoli a rozběhl se ze schodů. Bušení pokračovalo. Podívat jsem se na hodinky. Bylo půl čtvrté. Strašidelná hodina. Problém za dveřmi.

Za zadními dveřmi jsem našel Sampsona. On byl původcem toho hluku.

„Stala se vražda,“ prohlásil, když jsem odemkl, sundal jsem řetěz a

otevřel mu dveře. „Je to holčička, Alexi.“